

Nakladatelství

ARGO

Ediční plán 2016
podzim/zima

OBSAH

Nejočekávanější tituly podzim 2016 / zima 2017 3

Beletrie mimo edice	18
Česká beletrie	49
Česká poezie	57
AAB – Edice Angloamerických básníků	61
AAA – Edice Angloamerických autorů	63
Publicistika	68
Thrillery a detektivky	69
Romány nejen pro ženy	78
Sci-fi a fantasy	81
Komiks	91
Literatura pro děti a mládež	95
Odborná a populárně naučná literatura	102
Populárně naučná literatura mimo edice	103
Odborná literatura mimo edice	110
Edice Aliter	115
Edice Zip	119
Edice Capricorn	124
Edice Folkloristika	125
Historická literatura	126
Historie mimo edice	127
Edice Ecce Homo	131
Edice Každodenní život	132
Edice Memoria medii aevi – Paměť středověku	134

MILOŠ
URBAN

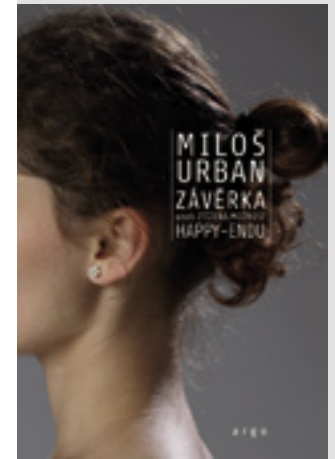
Miloš Urban je autorem románů, povídek a novel, z nichž některé si našly cestu i k zahraničním čtenářům, námátkou *Michaela, Hastrman, Stín katedrály, Sedmikostelí, Praga Piccola, Urbo Kune* či *Poslední tečka za Rukopisy*. Autor žije a pracuje v Praze, je redaktorem nakladatelství Argo.

www.facebook.com/milos.urban.5

Závěrka

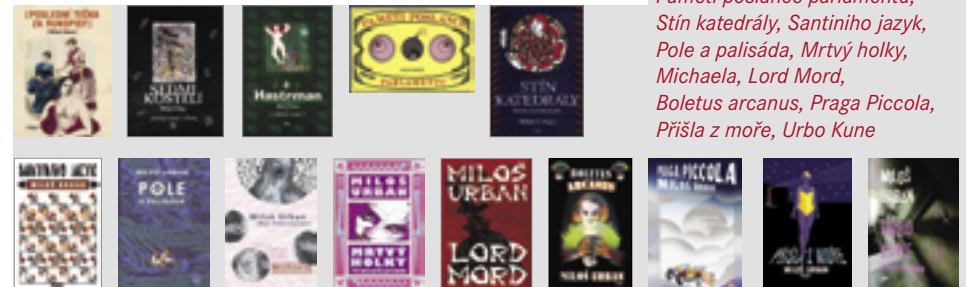
Závěrka je milostná novela o prokletí doby, kdy se každý může stát fotografem a udělat alespoň jednu dobrou fotku. Důležitá je motivace. Motivací Matěje Runda je Věra, půvabná mladá žena, která si neuvědomuje svou fotogeničnost – svou krásu „na druhý pohled“. Matěj tento její dar objeví, ale má zásadní problém: neumí fotit. Přesto začne Věru fotografovat. Jeho snímky jsou překvapivě dobré a čím dál lepší, vzbuzují pozornost, obdiv, ale i odsouzení. Jsou nepokrytě erotické, ale i sexistické. Nefotografa i jeho nemodelku dostihne internetové renomé, snad i sláva, ale čím větší je jejich úspěch, tím hůř k sobě nacházejí cestu. Profesionální vztah tak může skončit jen dvojím způsobem: buď láskou, anebo nenávistí.

Závěrka je ilustrovaná autorovými fotografiemi. Díky ní se stává fotografem.

Již vyšlo:

Poslední tečka za Rukopisy, Sedmikostelí, Hastrman, Paměti poslance parlamentu, Stín katedrály, Santiniho jazyk, Pole a palisáda, Mrtvé holky, Michaela, Lord Mord, Boletus arcanus, Praga Piccola, Přišla z moře, Urbo Kune

EMIL HAKL

Narodil se jako Jan Beneš v březnu roku 1958 v Praze. Vystudoval Konzervatoř Jaroslava Ježka, obor tvorba textu. Pracoval jako aranžér, knihovník, strojník, zvukař, reklamní textař, literární redaktor, novinář a časopisecký editor. V roce 1988 zakládá spolu s několika dalšími volné literární sdružení Moderní analfabet. Těžištěm aktivity sdružení byla pravidelná autorská vystoupení v různých pražských i mimopražských klubech. Na ně pak navázala podobná činnost v Literárním klubu 8. Spolupracoval také s literárním Pant klubem.

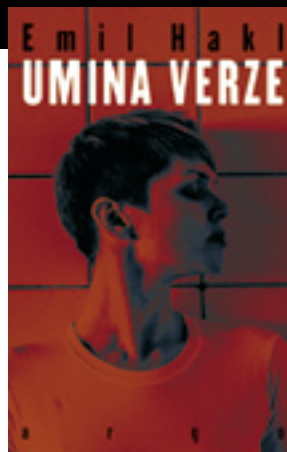
Prozu začal psát v roce 1998. Publikoval v řadě sborníků a knižních výborů (Německo, Rakousko, Polsko,

Slovensko, Francie, Velká Británie). Novely *O rodičích a dětech* (2003) a *Skutečná událost* (2013) vyhrály v kategorii nejlepší próza cenu Magnesia Litera. Za knihu *Pravidla směšného chování* (2010) získal Emil Hakl cenu Josefa Škvoreckého.

Více o autorovi nově na www.emilhakl.cz.

Umina verze

Nový román Emila Hakla předjímá to, k čemu technověda směřuje již delší dobu – výrobu umělého člověka. Frankensteinovská touha lidstva je zde naplněna v ryze amatérských podmínkách. To však oběma hrdinům nebrání prožít intenzivní vztah založený na vzájemné příchynosti, která časem přeroste v závislost, na spikleneckém přátelství a sexu. Je to román o lásce s téměř detektivní zápletkou, napsaný autorovým typicky úsporným a svižným stylem. Život je zázrak, ať vzniká jakkoli.

Již vyšlo:

Konec světa, O létajících objektech, O rodičích a dětech, Intimní schránka Sabriny Black, Let čarodějnice, Intimní schránka Sabriny Black (Final Cut), Pravidla směšného chování, Skutečná událost, Hovězí kostky

” Ukázka:

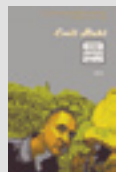
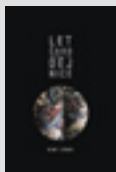
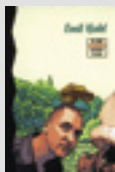
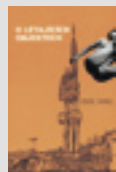
Dřív než zámek klapl, věděl jsem, že se stalo, k čemu jsem šel už delší čas. Zabouchl jsem si bez klíčů. Jdu dolů k popelnici, v ruce igelitky se smetím, otevřu víko, mrsknou je dovnitř. Nitro vypustí roj mušek, puch ředkví, flákot. Stisknu kliku hlavního vchodu, vyjdu ven. Jakmile dveře bouchnou, dojde mi, že to byla další chyba. Měl jsem obzvonit partaje, smát se do špehýrek, nutit se k bodrosti. Prosit, zda bych si od nich z pevné mohl zavolat zámečníka. Otázka je, jestli v domě někdo takový je. Je pátek, červenec, navíc nějaký svátek. Všichni jsou na chatách, na výletech, potí se u moře, u přibuzných, v akvaparcích. Zbytek tvoří pár norků zašitých po kuchyních s láhví v ruce, kteří nereagují nikdy na nic. Sednu před domem na trubkovou ohrádku pod javor. Hledím na venkovní zvonky, nedávno kýmisi zdevastované tupým předmětem. Čekám, až někdo vyjde ven nebo půjde dovnitř. Koruny javorů redukuji tvrdý sluneční žár na zlatožluté mihotání. Malátný větřík šustí ve větvích.

Hodinku, dvě nic. V jednu chvíli se za záclonou zjeví stará Horká, s níž pěstujeme potravní komunismus. Čas od času zazvoní, strčí mi do ruky vlažný řízek v alobalu. Občas zvoním já, nesu kastrůlek čerstvě dopečených francouzských brambor. Dokud byl její muž naživu, vyvolávala vleklé domovní spory, vymáhala odškodné za údajně promáčené stropy, škaredila se na všechny

jak čertice, nezdravila. Co umřel, je jak vyměněná. Ráda vcelku soudně pohovoří na téma Ukrajina, Střední východ, slezský bigos, křečové žíly, co s námi bude.

Než stihnu mávnout, je fuč. Odhrň záclonu, babo! Sedím, na sobě domácí hadry, dřevěné triko, vyrudlé kapsáče, sandály. Před trafikou na rohu jsou pohozeni dva mandarínky z pekla, hlavy v kapucích opřené o fasádu. Oči v zateklých tvářích hledí do slunce, které jim už nemůže ublížit. Z nohavic vytéká tmavá tekutina a rozlévá se po chodníku. Z krámu na ně bezmocně volá vietnamský pán v brýlích: „Ne-čůrat!“ šermuje prstem, „ne-čů-rat mi tu!“ Jedna příšera zachrčí: „Čas zvednout kotvy, divochu...“ avšak nezvedají se. Zvedám se já. Jdu si protáhnout kosti. Přejdu hlavní, dojdou k vysokému pletivu hřiště za zdí bývalého pivovaru. Obrovské listy hustého keře se ani nehnu. Sednu na lavičku, plivnu na zem, vzdychnu a jdu zpátky před dům. Když tohle kolečko zopakuju potřetí, přestane mě bavit a pustím se dál. Ulicí Jana Masaryka se loudám dolů ke Žluté pumpě, pak vzhůru spleťtými uličkami Vršovců do Krymské. Jsem v zemi kafíren. Každý roh, každá židle je zde obsypána pěšáky chatovací a skypovací církve. Jediné ucho není bez sluchátka.

Cestou podrobím svoje svršky zevrubnější prohlídce. Z pravé stehenní kapsy vytáhnou odrbaný paperback povídek Roberta Perišice. Z druhé malý švýcarák a vizitku Daniela Podhradského, toť vše. Jsem bez kreditky, dokladů, brýlí, bez mobilu.

LAURENT BINET

Laurent Binet (1972 v Paříži) vystudoval francouzskou literaturu a původně působil jako pedagog – mimo jiné i na vojenské akademii v Košicích. Jako spisovatel debutoval v roce 2000 surrealismem inspirovanou knihou *Silné a slabé stránky našich sliznic* (Forces et faiblesses de nos muqueuses). Do širokého čtenářského povědomí se zapsal v roce 2010, kdy v nakladatelství Grasset vyšel jeho román *HHhH*, oceněný brzy poté

Goncourtovou cenou za nejlepší románovou prvotinu. Osobitý pohled na pozadí atentátu na Reinharda Heydricha si získal velkou čtenářskou přízeň i v českém vydání a právě nyní podle něj vzniká stejnojmenný film s hvězdným obsazením.

Práci na dalším románu přerušil, aby nahlédl do zákulisí prezidentské kampaně Françoise Hollanda. Své zážitky posléze zúročil v kronice této prezidentské volby, která pod názvem *Nic nejde, jak by mělo* (Rien ne se passe comme prévu) vyšla v roce 2012. O tři roky později se jeho čtenáři konečně dočkali dalšího románu, kritikou i čtenáři oceňované *Sedmé funkce jazyka* (La septième fonction du langage), která se vrací do Francie začátku osmdesátých let, formou konspiračního thrilleru líčí události kolem smrti věhlasného sémiologa Rolanda Barthesa a groteskním způsobem si pohrává s okolnostmi prezidentského souboje mezi Françoisem Mitterrandem a Valéryem Giscardem d'Estaing. Za tento příběh ze světa elitních filozofů a lingvistů, komunistických tajných služeb, tajných intelektuálních bratrstev a otrávených deštníků získal Laurent Binet několik literárních cen.

Sedmá funkce jazyka

Přeložila Michala Marková

Druhý román autora pozoruhodné knihy *HHhH* se opět pohybuje v historických kulisách, ale tentokrát jde o minulost o něco méně vzdálenou – o osmdesátá léta dvacátého století – a o radikální změnu žánru: Laurent Binet se místo historického románu pouští do vod postmoderny, krimirománu a konspiračního thrilleru. Historické události už nerekonstruuje do co nejpřesnějších detailů, nýbrž je coby výchozí materiál mistrně a hravě mísí s fikcí.

Je 25. února 1980 a v jedné pařížské ulici srazila dodávka chodce. Šlo by zřejmě o tragickou, leč ničím výjimečnou událost, nebýt toho, že oním chodcem byl světoznámý francouzský sémiolog Roland Barthes a že se právě vracel z oběda s prezidentským kandidátem Françoisem Mitterrandem.

Již vyšlo:
HHhH

JESSIE BURTONOVÁ

Photo by Colin McPherson/Corbis via Getty Images

Jessie Burtonová, anglická herečka a spisovatelka, vystudovala Oxfordskou univerzitu a Central School of Speech and Drama. V roce 2014 vyšel její první román *Miniaturista* (The Miniaturist), který se stal bestsellerem a byl přeložen do řady jazyků. Její druhá kniha *Múza* krátce po vydání zaujala první místo na žebříčku bestsellerů *Sunday Times*.

Múza

Přeložila Jitka Fialová

Strhující příběh dvou žen plný záhad a zvratů se odehrává v Anglii šedesátých let dvacátého století a ve Španělsku koncem třicátých let. Do Londýna přijíždí Odelle, mladá absolventka univerzity na Trinidadu. Píše básně, ale musí prodávat boty. Má pocit, že štěstí jí konečně začíná přát, když získá místo písařky v galerii a seznámí se s mužem, jemuž matka odkázala pozoruhodný obraz – pravděpodobně mistrovské dílo španělského malíře Isaaca Roblese. Kolem obrazu houstne spleť záhad a klamů, takže Odelle brzy neví, komu může věřit a co je pravda. Klíč k ní se ztrácí někde v bouřlivých časech těsně před občanskou válkou ve Španělsku, kde v chudé vesnici spolu s rodiči tráví léto nadaná Olive, dcera vídeňského obchodníka s obrazy, a odkud pochází Isaac Robles, který se chce slávou vyrovnat Picassovi.

Jedinečný dramatický příběh o ctižádosti, lásce a touze lidí více či méně talentovaných i o tom, jak naše životy nutně utváří doba, do níž jsme se narodili.

DONNA TARTTOVÁ

Donna Tarttová (* 1963) patří k nejuznávanějším americkým autorům současnosti, přestože napsala zatím jen tři romány, *Tajná historie* (The Secret History, 1992), *Malý kamarád* (The Little Friend, 2002) a *Stehlík* (The Goldfinch, 2013). Její psaní charakterizuje vypravěčská poctivost, myšlenková hloubka a neuspěchaná prokomponovanost – ne náhodou vznikl každý z jejích románů dlouhá léta. Za své dílo obdržela Donna Tarttová řadu ocenění, včetně nejprestižnější americké literární ceny, Pulitzer Prize. Její knihy byly přeloženy do jednatřiceti světových jazyků.

Tajná historie

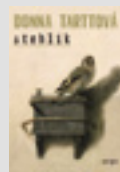
Přeložila Klára Kolinská

První román Donny Tarttové *Tajná historie* se hned po svém vydání v roce 1992 stal vysoce hodnoceným a hojně diskutovaným bestsellerem, popisovaným jako „současná klasika“, „geniální“, „dechberoucí“ příběh, „tak neodolatelně svůdný, že jeho četba vyvolává pocity téměř provinilého potěšení“. Předznamenal tak autorčinu mimořádně úspěšnou literární kariéru, oceněnou mnoha významnými trofejemi; za svůj poslední román *Stehlík* z roku 2014 Tarttová získala Pulitzerovu cenu, jednu z nejprestižnějších poct v literárním světě.

Příběh, podávaný v retrospektivě formou zpovědi či přiznání jednoho z jeho aktérů, vypráví o podivném setkání skupiny šesti zvláštních, na první pohled excentrických studentů klasické řečtiny na malé, odlehle univerzitě kdesi v Nové Anglii; pod vlivem záhadného, charismatického profesora si vytvoří jakýsi elitní klub a svůj vlastní, izolovaný intelektuální svět, v němž objevují nové způsoby uvažování o podstatě krásy, pravdy a tvořivosti – ale i hrůzy, vášně a zločinu. Jejich zruďný experiment zkoumající tajemství bakchantského rituálu – evokující Nietzscheho srovnání dionýsovského a apollónského principu – se dle očekávání zvrhne ve strašlivou tragédii a v sérii morálně rozkladných činů, které zničí jejich charakter a následně i životy.

Již vyšlo:

Stehlík,
Malý kamarád

„ Ukázka:

Sníh na horách roztával a Bunny už byl mrtvý několik týdnů, než jsme si uvědomili celou vážnost naší situace. Byl mrtvý deset dní, než ho našli, víte. Bylo to jedno z nejrozsáhlejších policejních pátrání v historii Vermontu – zapojila se do něj jízdní policie, FBI, dokonce i vojenská helikoptéra. Škola byla zavřená, továrna na barviva v Hampdenu byla taky zavřená, na místo se sjížděl kdekdo z New Hampshiru, severní části státu New York, dokonce až z Bostonu. Je těžké uvěřit, že by Henryho jednoduchý plán mohl tak perfektně klapnout, a to i navzdory těm nečekaným a nepředvídaným okolnostem. Neměli jsme v úmyslu schovat tělo někde, kde by ho nikdo nenašel. Vlastně jsme ho neschovali vůbec, ale prostě jsme ho nechali ležet tam, kam dopadlo, v naději, že na něj brzy náhodou narazí nějaký nešťastný kolemjdoucí ještě dřív, než ho někdo začne pohřešovat. Tenhle příběh se vyprávěl dobře a snadno; uvolněné kameny, tělo na dně rokle s čistě zlomeným vazem a stopy nohou v blátě směřující dolů ze svahu. Dalo se to vykládat jako nehoda turistů, nic víc, nic méně, a u toho mohlo zůstat, u tichých slz a skromného pohřbu, nebýt toho, že tu noc začalo sněžit. Sníh přikryl tělo beze stopy a po deseti dnech, když konečně přišla oběva, tak jízdní policie, FBI a dobrovolníci z města pochopili, že celou dobu chodili kolem něj, až byl sníh na místě, kde ležel, udusaný jako mlat.

Je těžké uvěřit, že všechn ten rozruch se odehrával kvůli činu, za který jsem byl částečně zodpovědný, a ještě těžší je uvěřit, že jsem se mohl pohybovat přímo uprostřed dění – před televizními kamerami, mezi uniformami, mezi houfy dobrovolníků roztroušených po svazích Mount Cataract jako mravenci v cukřence –, aniž bych vzbudil sebebemenší podezření. Ale být uprostřed dění byla jedna věc, kdežto odejít odtamtud se

bohužel ukázalo jako daleko větší problém, a přestože jsem si kdysi myslel, že jsem tu roklí a to dávné dubnové odpoledne nechal navždycky za sebou, teď už si tím tak jistý nejsem. Pátrání bylo ukončeno a život kolem mě se zase uklidnil. Uvědomil jsem si, že i když jsem si celé roky představoval, že jsem někde jinde, ve skutečnosti jsem byl pořád tam: nahoře na svahu, u blátivých stop v čerstvé trávě, kde se nad třepetajícím kvítky jabloní stahují tmavá mračna a ve vzduchu je cítit první závan chladu ohlašující, že v noci začne sněžit. Co tady děláte, zeptal se Bunny překvapeně, když nás čtyři tam nahoře objevil. No, hledáme čerstvý kapradí, odpovídal mu Henry. A když jsme tam pak chvíli postáli v lesním podrostu a šepetem se domluvili, co dál – poslední pohled na tělo a poslední rozhlédnutí kolem, žádné upuštěné klíče, žádné ztracené brýle, máte všichni všechno? –, a pak jsme husím pochodem vykročili lesem dolů, naposledy jsem se ohlédl po pěšině, kterou za mnou postupně zavíral špalír mladých stromků. Přestože si vzpomínám na cestu zpátky a na první osamocené vložky sněhu, které se začínaly snášet mezi borovicemi, přestože si vzpomínám, jak jsme se vděčně nasoukali do auta a vyrazili po silnici jako rodinka na nedělním výletě, jak se Henry za volantem snažil se zařátými zuby vyhýbat dírákům v asfaltu a my ostatní jsme se nakláněli přes sedadla a tlachali jako děti, přestože si moc dobře vzpomínám na tu dlouhou, strašlivou noc, která byla před námi, a na dlouhé a strašlivé dny a noci, které po ní měly následovat, stačí, abych se jenom ohlédl přes rameno a všechny ty roky se vytratí a vidím to za sebou znovu, tu roklí, svažující se mezi stromy do černé tmy, a tenhle obrázek mě neopustí až do smrti. V jistém období svého života bych možná dokázal vyrukovat s libovolným množstvím příběhů, ale teď mi zůstal jen jeden. Tohle je jediný příběh, který kdy budu schopen vyprávět.

SEAN MICHAELS

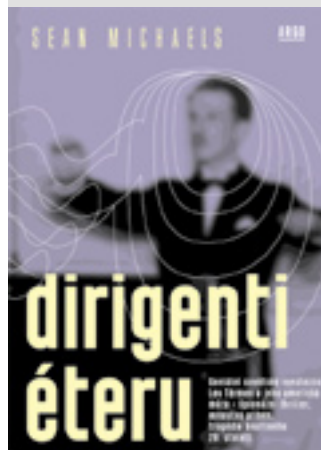
Sean Michaels (* 1982) je etablovaný hudební kritik a proslulý spisovatel. Narodil se ve Skotsku, ale už od dětství žije v Kanadě. V roce 2003 založil *Said the Gramophone*, jeden z prvních hudebních blogů vůbec. Není tedy divu, že jeho první román je o hudebníkovi a patří k němu také soundtrack. *Dirigenti éteru* (Us Conductors) vyšli v Kanadě a Velké Británii roku 2014 a zamilovali si je literární kritici, čtenáři i hudební fanoušci. Sean Michaels za ně po právu obdržel nejvýznamnější kanadské literární ocenění Scotiabank Giller Prize.

Dirigenti éteru

Přeložila Klára Kolínská

„Pocházím z Leningradu. Holýma rukama jsem zabil jednoho člověka. Narodil jsem se 15. srpna 1896 a od toho okamžiku se ze mě stal objekt pohybující se prostorem směrem k vám...“

Zamčený v kajutě na parníku plujícím do Leningradu vytukává Lev Těrmén na stroji dopis Claře, své „jediné lásce“, a vzpomíná na mladá léta, jež prožil jako brilantní vědec. Coby vynálezce éterického hudebního nástroje thereminu vystupoval za nadšeného aplausu v pozlacených koncertních sálech po celém Rusku i Evropě. Jako miláček Sovětského svazu byl vyslán do New Yorku, aby infiltroval samotný kapitalismus, získal si jeho srdce a odhalil jeho tajemství. Místo toho však Manhattan infiltruje Těrména a v městě snů se setkává s Gershwinem a Rachmaninovem, Rockefellerem i Astory, Charliem Chaplinem či Glennem Millerem a celé noci tančí s krásnou mladičkou houslistkou Clarou Rockmorovou. Když se však jeho špiónské plány rozpadnou a on se musí vrátit domů, zjistí, že se Matička Rus hodně změnila. Ve vyhnanství v sibiřském Gulagu přežívá pouze díky svému důvtipu a je čím dál hloub vtahován do labyrintu stalinistického Ruska. Jen jeho city ke Claře, vznášející se ve vzduchu jako píseň thereminu, mu naznačují východisko.

” Ukázka:

Číselníky Než jsem se stal doktorem Thereminem, jmenoval jsem se Leon Těrmén, a než jsem se stal Leonem, byl jsem Lev Sergejevič. Nástroj, který je dnes znám jako theremin, mohl zrovna tak být pojmenován leon, lev nebo sergejevič. Nebo mu mohli říkat clara, po té nejlepší hudebnici, co na něj kdy hrála. Pašovi se zamlouvalo označení termenvox. Líbila se mu asociace s vědou a dojem autority, který to vzbuzovalo. Ale mně tohle jméno vždycky připadalo k smíchu. Termenvox – Těrménův hlas. Jako kdyby to zařízení reprodukovalo můj vlastní hlas. Jako kdyby byl rozechvělý soprán thereminu písní dosud bezejmenného vědce z Leningradu. Smál jsem se té představě, ale myslím, že zároveň jsem jí svým způsobem věřil. Ne tomu, že theremin napodobuje můj hlas, ale že jeho prostřednictvím nechávám něčemu zaznít. Neviditelnou. Éteru. Já, Lev Sergejevič Těrmén, mluvčí vesmíru. A teď se tento mluvčí vesmíru plaví po moři, na palubě lodi, v obdélníkové kajutě velikosti koupelny v newyorském hotelu Plaza, který byl kdysi mým domovem. Naše pravidlo se jmenuje Starý bolševik. Stěny jsou z oceli a vymalované bleděmodrou barvou. V rohu stojí lůžko, na podlaze leží prošlapaná šedivá rohož a já sedím na skládací židli u stolu, který je také z oceli a natřený na bleděmodro. Tmu protíná ostré světlo holé žárovky. Když je špatné počasí, jako právě teď, je mi zle jako psovi. Držím se za boky a poslouchám, jak se zásuvka nočního stolku vedle mé postele otevírá a zase s hlasitým bouchnutím zavírá, znovu a znovu. Celá místnost se se mnou houpe. Jdu na záchod umístěný v malé přílehlé komůrce; pak se vrátím a čtu si, co jsem napsal. Dlouhé řady nesrozumitelných symbolů – qwe, asd, zxc, the the the, lt, cr, lt, cr, ((((((((((. Uvažuji o tom, jestli tyto stránky někdy někdo uvidí. Podaří se mi je odeslat jako dopis? Nebo je uložím do

bezpečí sejfů? Nebo jednou za bouřlivé noci skončí na dně moře?

Na druhém konci chodby je další kajuta, stejná jako tahle, stejně osvětlená rozžhavenou holou žárovkou. Jsou v ní uložené moje přístroje. Některé z nich jsou velmi křehké a snadno se poškodí. Když jsou vlny hodně vysoké, bylo by tak uklidňující moci tam zajít, rozepnout řemeny na přepravních bednách a zkontrolovat, jestli jsou všechny dráty řádně svinuté, baterie na svém místě a hadičky nepoškozené. Přesvědčit se, že moje thereminy pořád zpívají. Za posledních sedmnáct let sotva uplynul jediný den, aniž bych slyšel jejich zvuk. Cestoval jsem s nimi od Archangelsku až po New Haven a hrál jsem v palácích i v chatrčích, pro přístavní dělníky i urozené pány, a skoro každý večer jsem dokázal přes celou místnost nalézt elektrické pole jednoho ze svých skromných, nenápadných thereminů a proměnit elektrické kmity ve zvuk. Ale dveře mé kajuty jsou zamčené a já nemám klíč. Mám jen psací stroj, jen papír a inkoust, jen tenhle příběh, který musím teď v osamění vyprávět, zatímco se vzdálenost mezi námi každým okamžikem zvětšuje.

* * *

Když mi bylo čtrnáct let, jeden z učitelů na gymnáziu nám přinesl ukázat Geisslerovu vývěvu se skleněnými vakuovými trubičkami. Byly zabalené každá zvlášť v dřevěných krabíčkách, jako vinné sklenky. Říkám jako vinné sklenky, ale mně připadaly ještě spíš jako důmyslné ulity, jako vzácný poklad, který občas moře vyvrhne na břeh. Profesor Vasiljev si musel všimnout mého okouzlení, protože jednou o prázdninách mi dovolil vzít si jednu vakuovou trubičku domů. Nosil jsem ji zabalenou v pevném papíře v kapse saka, co chvíli jsem ji nenápadně nahnatal a představoval si, že je to vzácný smaragd. (...)

PAULO COELHO

Paulo Coelho, který je považován za jednoho z nejvlivnějších spisovatelů dnešní doby, uveřejnil své knihy ve 168 zemích v překladu do 80 jazyků, jejich náklad přesáhl počet 150 milionů výtisků. Narodil se v srpnu 1947 v Rio de Janeiru, a ještě než se začal plně věnovat literatuře, pracoval jako ředitel divadla a herec, textař a novinář. V roce 1987 prošel Svatojakubskou cestou. Za rok po této pouti napsal *Mágův deník*. V následujícím roce vydal *Alchymistu*. Od té doby Paulo Coelho nastoupil dráhu, která z něho postupně učinila nejprodávanějšího brazilského autora všech dob a jednoho ze tří nejprodávanějších autorů

na světě. Spolupracuje s řadou nejvýznamnějších sdělovacích prostředků na celém světě a od roku 2002 zaujímá křeslo č. 21 v Brazílské literární akademii. V roce 2007 byl organizací OSN poctěn prestižním titulem Posel míru. Podle magazínu *Forbes* byl Paulo v roce 2010 druhou nejvlivnější osobností na Twitteru.

Vyzvědačka

Přeložila Marie Havlíková

V Coelhoově románu *Vyzvědačka* ožívá skutečný příběh Maty Hari, slavné kurtizány obviněné ze špionáže, která byla před sto lety popravena pro velezradu. Mata Hari byla tanečnice, šokující a těšící publikum za první světové války, a stala se důvěrníci řady nejbohatších a nejmocnějších mužů té doby. Odvážila se překonat moralizování a provinční mentalitu počátků 20. století, ale nakonec za to zaplatila vlastním životem. Když v pařížském vězení čekala na popravu, jedním z jejích posledních přání bylo pero a papír, aby mohla psát dopisy.

” Příběh tanečnice a kurtizány, která za svou svobodomyšlnost zaplatila životem. Mata Hari, která se stala důvěrníci řady bohatých a mocných mužů, byla před sto lety obviněna ze špionáže a popravena za velezradu.

Již vyšlo:

Rukopis nalezený v Akkonu, Alef, Valkýry, U řeky Piedra jsem usedla a plakala, Vítěz je sám, Břida, Jedenáct minut, Čarodějka z Portobella, Páta hora, Záhir, Poutník – Mágův deník, Jako řeka, jež plyne, Rukověť bojovníka světa, Dábel a slečna Chantal, Veronika se rozhodla zemřít, Alchymista, Nevěra

” Ukázka:

Paříž 15. října 1917 – Anton Fisherman a Henry Wales pro *International News Service*

Krátce před pátou hodinou ranní vyšla skupina osmnácti lidí, skládající se převážně z důstojníků francouzské armády, do druhého patra pařížské ženské věznice Saint-Lazare. Vedl ji dozorce, třímající pochodeň, aby zapálil lampy. Zastavili se před celou číslo 12. Nyní byly na řadě řádové sestry: sestra Leonide odemkla dveře a požádala ostatní, aby počkali venku. Sama pak vešla do cely, škrtila sirkou o stěnu a zapálila lampu. Pak zavolala další jeptišku, aby jí pomohla. Nesmírně něžně a opatrně objala sestra Leonide tělo ženy spící na lůžku: ta se jen těžko probírala ze spánku, jako by ji již nic nezajímalo. Podle svědectví jeptišek se probouzela z klidného spánku. A zůstala klidná i poté, co jí oznámili, že její žádost o milost, kterou o několik dní dříve zaslala prezidentu republiky, byla zamítnuta. Nebylo zřejmé, zda pociťovala smutek, nebo úlevu nad tím, že všechno spěje ke konci. Na znamení sestry Leonide vstoupili do cely reverend Arbaux spolu s kapitánem Bouchardonem a advokátem dr. Clunetem. Tomu vězeňkyně odevzdala svoji poslední vůli – dlouhý dopis, který sepisovala celý týden, a dále dvě hnědé obálky s výstřižky. Natáhla si černé hedvábné punčochy, jež za takových okolností působily groteskně, obula si střevíce na vysokém podpatku, ozdobené hedvábnými mašlemi, potom se zvedla z lůžka, z věšáku v koutě cely sundala dlouhý kožich a oblékla si ho na těžké hedvábné kimono, v němž spala. Sahal jí až na paty a jeho manžety a límec byly ozdobeny jinou, pravděpodobně liščí kožešinou. Pečlivě si učešala rozčuchané černé vlasy a sepnula si je na šíji. Na hlavu si nasadila černý plstěný klobouk a zavázala si ho pod bradou černou stuhou, aby jí ho na volném

prostranství, kam ji měli odvést, nesfoukl vítr. Pomalu se sehnula pro pár černých kožených rukavic. Potom se obrátila k příchozím a lhostejně a klidně pronesla: „Jsem připravena.“ Všichni pak opustili celu věznice Saint-Lazare a zamířili k autu, které již čekalo se zapnutým motorem, aby je odvezlo na místo, kde čekala popravič četa. Auto vyrazilo a po dvaceti minutách zběsilé jízdy ulicemi města ještě spícího dorazilo ke kasárnám ve Vincennes, na jejichž místě dříve stávala pevnost, zničená v roce 1870 Němci. Všichni vystoupili, Mata Hari jako poslední. Vojáci již byli seřazeni k popravě. Popravčí četu tvořilo dvanáct zuvů a uzavíral ji důstojník s tasenou šavlí. Zatímco otec Arbaux hovořil s odsouzenou, již z každé strany doprovázela jedna jeptiška, přiblížil se k nim jeden francouzský poručík a podal jedné ze sester pruh bílého plátna se slovy: „Zavažte jí prosím oči.“ „Musím to použít?“ zeptala se Mata Hari, hledíc na plátno.

Advokát Clunet se tázavě podíval na poručíka. „To záleží na vás. Nařízené to není.“ Mata Hari nebyla spoutaná ani neměla zavazané oči. Zatímco se kněz, jeptišky i advokát od ní vzdalovali, hleděla na své katy zdánlivě klidně. Velitel popravič čety, který do toho okamžiku bedlivě sledoval své muže, aby si nemohli zkontrolovat pušky – neboť do jedné se obvykle dává slepý náboj, aby každý z vojáků mohl volat, že jeho výstřel nebyl ten osudný –, si zjevně s úlevou vydechl: za chvíli to všechno skončí. „Připravit se!“ Všech dvanáct zaujalo postoj a opřeli si pušku o rameno. Ona se ani nepohnula. Důstojník se postavil tak, aby na něho všichni vojáci viděli, a zvedl šavlí: „Zamířiti!“ Žena stojící před nimi stála dál bez pohnutí a bez známky strachu. Šavle prořezala vzduch a obloukem klesla k zemi. „Pal!“ Slunce, jež se v tu chvíli již zvedalo nad obzorem, osvětlilo záblesky a malé kotoučky kouře, které vyšly z každé z pušek, zatímco prostranstvím se burácivě rozelehla salva výstřelů. (...)

JENNIFER RYANOVÁ

Jennifer Ryanová získala zkušenosti na literárním poli coby redaktorka. Pracuje a žije v USA, ale pochází z Británie. Narodila se v hrabství Kent na malé vesnici „nedaleko fiktivního Chilbury“, jak sama píše. Její román je založen na vzpomínkách její babičky, které bylo na počátku druhé světové války dvacet let, prožila obtíže válečných let i solidární, přátelskou atmosféru ženského pěveckého sboru, který pokračoval v činnosti navzdory válečné nejistotě.

Chilburyský ženský sbor

Přeložila Eva Klimentová

Kniha Jennifer Ryanové je důmyslně konstruovaným románem s tajemstvím, zasazeným do bouřlivého údobí druhé světové války, kdy na Británii útočilo německé letectvo. Autorka svůj čtivý příběh zasadila na anglický venkov, a prostřednictvím hlasů několika žen líčí střet tradičního života a velkých dějin. Román dovedně poskládala z dopisů a deníkových záznamů postav, které umocňují intimitu líčených příběhů, a okořenila jej vášnivými i osudovými střety postav, které musejí překonávat válečné útrapy, předsudky i sociální přehradu.

” Román, odehrávající se na anglickém venkově za druhé světové války, ve kterém se protínají osudy několika žen a běh světových dějin.

” Ukázka:

Vývěska na nástěnce obecní radnice v Chilbury, neděle, 24. března 1940

Vzhledem k tomu, že všichni naši pěvci odešli bojovat do války, obecní pěvecký sbor bude příští úterý po pohřbu kmr. Edmunda Winthropa rozpuštěn.

Vikář

Deník paní Tillingové

Úterý, 26. března 1940

První válečný pohřeb, ale náš malý obecní sbor jednoduše nedokázal zazpívat čistě. Hymnus „Svatý, svatý, svatý, Pán, Bůh zástupů“ zněl nesourodě, jako bychom byli hejno štěbetajících vrbáčů. Nebylo to však kvůli válce ani proto, že ten mladý ničema Edmund Winthrop vybuchl v ponorce zasažené torpédem, ba ani kvůli vikářovu mizernému dirigování. Kdepak, bylo to proto, že tohle bylo poslední vystoupení Chilburského pěveckého sboru. Naše labuť píseň.

„Nechápu, proč musíme skončit,“ rozčilovala se paní B., když jsme se shromáždili na zamlženém nádvoří. „Vždyť přece nepředstavujeme žádné ohrožení pro národní bezpečnost.“

„Všichni muži odešli,“ zašeptala jsem, protože jsem si byla vědoma, jak se naše hlasy nepatříčně rozléhají mezi pohřebními hosty. „Vikář říká, že nemůžeme mít pěvecký sbor bez mužů.“

„Jen proto, že muži odešli bojovat do války – proto musíme rozpustit sbor? A právě v době, kdy ho nejvíc potřebujeme! Co jako zruší příště? Své milované zvoníky? Nedělní bohoslužby? Vánoce? To nejspíš ne!“ Popuzená si založila ruce. „Napřed naše muže pošlou do boje, potom přinutí nás ženy pracovat, pak zavedou přídělý na potraviny a teď nám ruší sbor. Až se sem dostanou náckové, nezůstane tu nic než samé uondané ženské, připravené se vzdát.“

„Ale vždyť je válka,“ namítla jsem ve snaze utiшит její hlasité brblání. „My ženy si musíme přibrat práci navíc, pomoci společné věci. Nevadí mi vypomáhat jako sestra v nemocnici, ačkoli mám dost práce v obecním zdravotnickém středisku.“

„Náš sbor byl odnepaměti nedílnou součástí Chilbury. Na společném zpěvu je něco, co člověka vzpruží.“ Vypjala hrud, její velká, hranatá postava vypadala, jako by byla mohutný polní maršál.

Smuteční hosté se vydali do Chilbury Manor na obligátní sklenku sherry a okurkový sendvič. „Edmund Winthrop,“ povzddechla jsem si. „V pouhých dvaceti letech zahynul při výbuchu v Severním moři.“

„Byl to surovec a vy to moc dobře víte,“ vyštěkla paní B. „Vzpomínáte, jak v rybníčku na návsi málem utopil vašeho Davida?“

„Ano, ale to bylo před mnoha lety,“ špitla jsem. „V každém případě se dalo čekat, že bude labilní, když ho otec řezal jak žito. Brigádní generál Winthrop určitě cítí nemalou lítost, když je teď Edmund mrtvý.“

Nebo taky ne, pomyslela jsem si, když jsme na něj pohlédly, jak švihá vycházkovou holí o vojenskou holínku a vzteky mu modrají žíly na krku a na čele.

„Zuří, protože přišel o dědice,“ odsekla paní B. „U Winthropových se majetek dědí po meči, takže rodinné sídlo je ztraceno. Dcery jsou mu naprosto ukradené...“ Pohlédly jsme na malou Kitty a krásnou Venetii. „Jde mu jen a jen o společenské postavení. Aspoň že je paní Winthropová zase těhotná. Doufáme, že tentokrát to bude kluk.“

Paní Winthropová se pod tíhou ztráty syna choulila jako zdrchaný vrbáčák. Příště bych to mohla být já, pomyslela jsem si, když za mnou přišel můj David, v nové armádní uniformě vypadal tak dospěle. Po vojenském výcviku má širší ramena, ale ten úsměv a jemnost mu zůstaly. Věděla jsem, že se přihlásí do armády, jakmile mu bude osmnáct, ale proč se to stalo tak rychle? (...)

UMBERTO ECO

Umberto Eco (1932–2015) vystudoval středověkou filozofii a literaturu, působil jako vysokoškolský profesor, pracoval v televizi, v nakladatelství, psal sloupky pro avantgardní časopisy, v roce 1971 se stal prvním profesorem sémiotiky a ve čtyřiceti osmi letech vydal svůj první a hned bestsellerový román (*Jméno růže*, 1980).

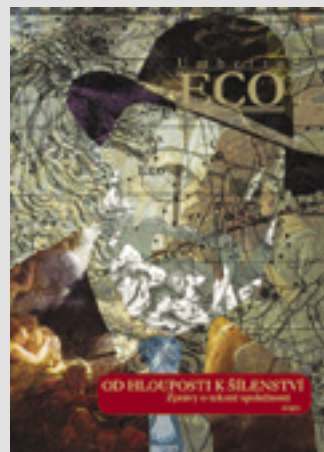
Je významným představitelem postmoderny a avantgardy 60. let 20. století a držitelem řady prestižních ocenění i několika čestných doktorátů. Také Ecova románová tvorba vychází ze širokého rozpětí jeho odborných zájmů, i přes svou intelektuálnost si však udržuje celosvětovou popularitu.

Od hlouposti k šílenství Zprávy o tekuté společnosti

Přeložil kolektiv překladatelů

Poslední dílo Umberta Eca je souborem malých intelektuálních potěšení. Eco ho sám stihl připravit do tisku jen několik dní před svou smrtí. Je jeho osobním výběrem z knižně dosud nepublikovaných článků, které se nashromáždily za patnáct let, kdy vycházely v tisku. Objevují se ty z nejoblíbenějších filmových či románových postav Umberta Eca, jako James Bond, i protagonisté některých z jeho oblíbených komiksů. A opět, jako vždy, nostalgie po ztracené minulosti, úvahy o moci a jejích nástrojích a kritika konzumu, díky kterému jsme zavaleni předměty, ale prázdní myšlenkami. Génius, moudrost a smysl pro humor, to vše najdeme v této knize, která je důstojným rozloučením s velkým učitelem.

Připravujeme:

Jak cestovat s lososem

Již vyšlo:

Nulté číslo, Ostrov včerejšího dne, Baudolino, Tajemný plamen královny Loany, Pražský hřbitov, Jméno růže, Foucaultovo kyvadlo, O literatuře, Skeptikové a těšitelé, Umění a krása ve středověké estetice, Poznámky na krabičkách od sirek, Teorie sémiotiky, Kniha se jen tak nezabavíme, Kant a ptakopysk, Od stromu k labyrintu, Vytváření nepřítelů, Zpověď mladého romanopisce, Otevřená díla, Dějiny krásy, Dějiny ošklivosti, Bludiště seznamů, Dějiny legendárních zemí a míst

” Ukázka:

Tekutá společnost

Je známo, že myšlenka modernity nebo také „tekuté“ společnosti pochází od Zygmunta Baumana. Těm, kteří chtějí pochopit různé logické důsledky tohoto konceptu, může posloužit kniha *Stát v krizi*, v níž Bauman diskutuje s Carlem Bordonim o tomto a jiných problémech. Tekutá společnost začíná získávat obrysy v rámci proudu, který nazýváme postmodernismem (což je mimochodem „zastřešující“ termín, který v sobě ne vždy koherentně soustřeďuje různé fenomény, od architektury po filozofii a literaturu). Postmodernismus znamenal krizi „velkých vyprávění“, která věřila, že mohou světu nadřadit určitý model fungování; vyžíval se v hravém či ironickém přehodnocování minulosti a na různých místech se protínal s impulzy nihilismu. Podle Bordoniho je však i postmodernismus ve fázi úpadku. Měl dočasný charakter a překonali jsme jej téměř bez povšimnutí a jednou bude předmětem studia jako preromantismus. Sloužil pouze jako signál nastupujícího obratu, představoval jakýsi přechod od modernity k zatím bezejmenné přítomnosti. Podle Baumana lze mezi příznaky této právě se rodící přítomnosti zařadit krizi státu (jaká svoboda rozhodování zbývá národním státům v porovnání s mocí nadnárodních korporací?). Mizí právní subjekt, který jednotlivcům zaručoval možnost řešit homogenním způsobem různé problémy naší doby, a zároveň s jeho krizí přišla i krize ideologií, a tím pádem politických stran a obecně vzato i krize jakéhokoli apelu na společné hodnoty, jež jednotlivcům umožňovaly cítit se jako součást něčeho, co vyjadřuje jejich potřeby. Krize konceptu společenství vyplavila na povrch bezbřehý individualismus, v němž už nikdo není druhému soupeřníkem, ale soupeřem, kterého se musí obávat. Tento „subjektivismus“ podkopával základy modernity, učinil ji křehkou, a z toho plyne situace, v níž se vše bez jakýchkoli záchytných bodů rozpouští v jakýsi tekutý stav. Ztrácíme jistotu práva (soudnictví vnímáme jako nepřítel) a jediným řešením pro jedince bez záchytných bodů je upozornit na sebe za každou cenu, upozornit na sebe jako na hodnotu (těmito fenomény jsem se v Poznámkách často zabýval) a konzumnismus. V tomto konzumním způsobu života však neusilujeme o vlastnictví vytožených předmětů proto, aby uspokojily naše potřeby, ale proto, aby pro nás okamžitě ztratily význam, takže jednatel spotřebává jednu věc za druhou v jakési bezúčelné bulimii (nový mobil pro nás v porovnání s tím starým znamená jen nepatrně lepší výhodu, ale starý model jde do šrotu, abychom se mohli podílet na této orgii touhy). Krize ideologií a politických stran: někdo řekl, že partaje už jsou dnes jen taxíky, do nichž nasedají vůdci lidu nebo bossové, kteří mají pod kontrolou hlasy voličů (...).

” Do tohoto svazku autor zařadil další novinové sloupky, které psal patnáct let pro list *L'Espresso*. Zde uveřejněné sloupky se vyznačují značnou rozmanitostí, a to nikoliv vinou nedůslednosti autora, ale v důsledku složitosti dnešní doby. Období „tekuté společnosti“, jak ji nazývá Zygmunta Bauman, začalo postmodernismem, který se vyznačoval krizí velkých vyprávění, s hravostí či ironií pojednával o historii a občas čelil výzvam nihilismu. Postmodernismus však byl jen přechodem od modernismu k dosud nijak nepojmenované současnosti. Tu charakterizuje krize státu, těsně spjatá s krizí ideologií, a tím i politických stran. Dnešní krajní individualismus opouští ideu společenství a druhé lidi vnímá jako rivaly.

KHALED HOSSEINI

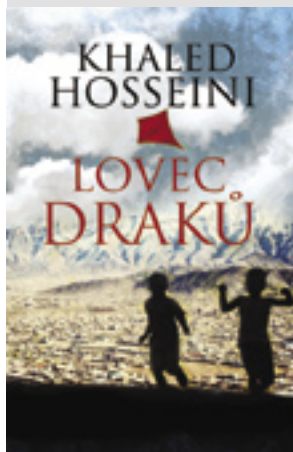
Khaled Hosseini se narodil v roce 1965 v afghánském Kábulu v rodině diplomata a učitelky perštiny. Komunistický převrat a následná sovětská okupace na konci 70. let zabránily rodině v návratu z Paříže, kde byl Hosseiniho otec na diplomatické misi. Od 80. let proto Khaled Hosseini žije v USA, kde rodina získala azyl. Nejprve vystudoval medicínu a osm let se také věnoval lékařské praxi, současně však už pracoval na své první knize *Lovec draků*, která se roku 2003 stala okamžitým bestsellerem nejen v USA, ale po celém světě. Stejnou oblibu si získal i jeho druhý román

Tisíce planoucích sluncí z r. 2007. Po dlouhých šesti letech čekání, během nichž se Khaled Hosseini kromě psaní věnoval také roli vyslance dobré vůle UNHCR a práci pro svou nadaci The Khaled Hosseini Foundation poskytující humanitární pomoc chudým Afgháncům, mají čtenáři konečně v rukou jeho nový román, *A hory odpověděly*, který se hned po vydání dočkal světového úspěchu a dosud vyšel ve více než 40 zemích.

Lovec draků

Přeložila Eva Kondrysová

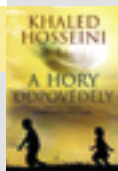
Afghánistán, 1975: dvanáctiletý Amír zoufale touží po vítězství v místním turnaji papírových draků a jeho věrný přítel Hasan mu slíbí pomoc. Ani jeden z nich však netuší, že toho odpoledne potká Hasana neštěstí, které jim oběma změni život navždy. Amírova rodina po ruské invazi do Afghánistánu uteče do Ameriky, jednoho dne si však Amír uvědomí, že se do rodné země ovládané Tálibánem musí vrátit, aby našel to jediné, co ve světě nezíská: vykoupení.

” První bestseller z pera Khaleda Hosseiniho.

Již vyšlo:

A hory odpověděly,
Tisíce planoucích sluncí

ORHAN PAMUK

Orhan Pamuk (* 1952) je nejvýznamnější a nejčtenější turecký spisovatel současnosti, nositel Nobelovy ceny za literaturu (2006), scenárista, esejista a profesor srovnávací literatury na Kolumbijské univerzitě v New Yorku. Svou tvorbou staví mosty mezi moderním evropským románem a mystickou tradicí Orientu. Zabývá se fenoménem Turecka jako země oscilující mezi dvěma světy. Jeho dílo bylo přeloženo už do padesáti jazyků a vydáno ve více než stovce zemí celého světa. V roce 1982 debutoval rodinnou ságou *Pan Cevdet a jeho synové*. Mezinárodní uznání mu přinesl román *Bílá pevnost* (1985). Za vrchol jeho tvorby je považována kniha *Jmenuji se Červená* (1998).

Jiné barvy

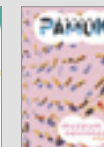
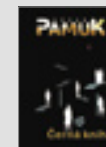
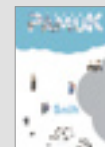
Přeložil Petr Kučera

Výběr z esejí, které Pamuk napsal v průběhu necelých třiceti let, má jako ústřední témata dvě autorovy největší vášně: knihy a Istanbul. Sbírka je koláží jazykové i stylově vybroušených textů, které sahají od autorových vzpomínek na dětství přes pronikavé vhledy do těch nejbizarnějších koutů města na Bosporu až po kritické úvahy o světových literátech i vlastním psaní a zahrnuje i delší povídku. Z této různorodé mozaiky se skládá překvapivě ucelený, téměř románový svět spisovatele rozkročeného mezi Západem a Východem, který i z nenápadných každodenností dokáže vytvořit nesmírně poutavý příběh.

Již vyšlo:

Jmenuji se Červená, Snih, Bílá pevnost, Černá kniha, Nový život, Muzeum nevinnosti, Tichý dům, Istanbul

IRVINE WELSH

Do literatury vstoupil v roce 1993 svým románem *Trainspotting*, posléze i úspěšně zfilmovaným; od té doby napsal řadu dalších románů, knihy povídek, scénáře a hry. Jako mnoho hrdinů z jeho knih pochází z nuzných poměrů, prošel řadou podřadných zaměstnání, překračoval zákon. Většina jeho příběhů se odehrává v Edinburghu, který je přesně vykreslenou kulisou pro syrové a štavnaté příběhy, v nichž se Welsh nevyhýbá drsnému humoru, líčení násilí, sexu, projevů tělesnosti či drogových excesů. Přesně a funkčně využívá jazyka

ulice a skotského dialektu, experimentuje s prozaickou formou, přísně realistické texty koření obrazy postupy. Výsledkem je navýsost čtivá, ale rozhodně ne poddajná próza.

Porno

Přeložila Kamila Lederová-Crooks

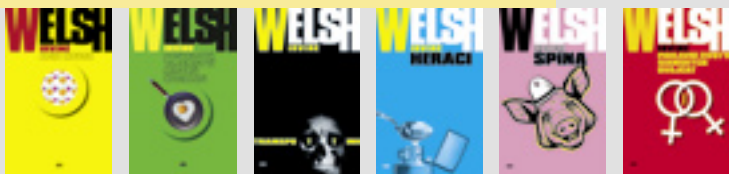
Hrdinové *Trainspottingu* se vracejí na místo činu, do Edinburghu: Mark Renton z Amsterdamu, Simon Williamson z Londýna, Frank Begbie z vězení... Leith je příliš malý, než aby na sebe nenarazili. Všichni jsou o pár let starší, ze společné minulosti jako by přetrvaly hlavně křivdy, je lepší mít se před ostatními na pozoru – hlavně před Begbiem. Heroine je minulost, finanční nouze je však věčná. Simon je odhodlaný prorazit v pornoprůmyslu, a groteskní peripetie natáčení pornofilmu Welsh s gusem líčí na mnoha stránkách svého románu. V pozadí však cítíme jiné téma: všichni hrdinové dospívají do věku, kdy rekapituluji dosavadní život, což nevede k radostným úvahám.

Již vyšlo:

Acid House, Postelová tajemství mistrů kuchařů, Trainspotting, Heráci, Špína, Sexuální životy siamských dvojčat

” Román volně navazující na slavný *Trainspotting* – staří známí hrdinové se pokoušejí vydělat peníze v pornobyznysu.

YANN MARTEL

Yann Martel je kanadský spisovatel narozený r. 1963 ve Španělsku. Je autorem světového bestselleru *Pí a jeho život*, jenž se stal předlohou pro stejnojmenný, neméně slavný velofilm režiséra Anga Leea. V nakladatelství Argo vyšly též jeho povídky *Fakta v pozadí případu Roccamatiových* a román *Beatrice a Vergilius*.

Portugalské velehory

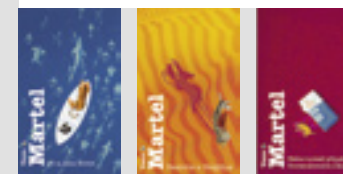
Přeložil Petr Pálenský

Martelovo veselé i smutné zkoumání fenoménu náboženské víry. Je lepší věřit, anebo nevěřit, a jak se vyhnout neblahým důsledkům obojího? Na to odpovídají tři příběhy, z nichž se kniha skládá. První se odehrává v roce 1904, kdy se mladý muž jménem Tomas vydal pozpátku na pouť do portugalských hor. Druhý příběh nás přenesení do roku 1938, kdy jistý lékař provádí ohledání těla jistého starce, ale musí se při tom vyrovnávat s neochvějnou přítomností jeho vdovy. V třetím příběhu se setkáváme s americkým senátorem, jehož život a kariéra jsou navždy proměněny během návštěvy útulku pro opuštěné šimpanze.

Již vyšlo:

Pí a jeho život, Fakta v pozadí případu Roccamatiových, Beatrice a Vergilius

ATTICUS LISH

Atticus Lish (* 1972) je synem amerického spisovatele a významného nakladatelského redaktora Gordona Lishe. Na první pokus nedokončil studia matematiky na Harvardově univerzitě a následně se živil řadou rozličných profesí, pracoval jako pomocná síla v řetězci rychlého občerstvení nebo v továrně na polystyrén. Rok a půl sloužil u americké námořní pěchoty, po odchodu do civilu se oženil, znovu se přihlásil na

Harvard a tentokrát úspěšně absolvoval. Plynně hovoří čínsky a v Číně nějaký čas působil jako učitel angličtiny. Živí se překlady odborných textů. *Příprava na příští život* je jeho románovou prvotinou, stala se nečekaně bestsellerem a skládila řadu prestižních ocenění.

Příprava na příští život

Přeložil Petr Horák

Může mít román z prostředí současných Spojených států závažnost klasické tragédie, aniž by se vzdal strohému, nezaujatému realismu? Je opravdový příběh velké lásky slučitelný s vášní pro kulturistiku a fastfoodové restaurace? Lze bez falešného patosu popsat brutalitu moderních válek, úmornou dřinu novodobých otroků a vůbec onu „odvrácenou stranu“ americké společnosti po 11. září? Atticus Lish svou strhující knihou odpovídá na tyto otázky kladně.

Cou Lei je ilegální imigrantka z Číny. Brad Skinner je veterán z Iráku. Ona má za sebou těžké chvíle v rodné zemi a několikaměsíční vězení v nové vlasti, on má na těle zhojené jizvy po šrapnelu, psychicky však funguje jen díky antidepresivům a alkoholu. Oba je přitáhne New York – ona se chce ztratit v nesčetném davu jiných ilegálních přistěhovalců, on plánuje propít se k nové chuti do života. V brilantně vyličených kulisách společenského dna dnešního velkoměsta se odehraje jejich smutně uvěřitelný příběh. Lish jej sprádá nelítostně, bez planého mentorování i líbivých příkras. Píše strohým, ale bohatým jazykem plným temného lyrismu, navíc s brilantním postřehem muže „ušpiněného životem“.

JUDY BLUME

Photo © Sigrid Estrada

Judy Blume patří mezi nejoblíbenější a nejplodnější americké autorky. Má na kontě na tři desítky knih pro všechny věkové kategorie, kterých se prodalo přes 85 000 000 výtisků a byly přeloženy do více než třiceti jazyků. Pozornost si získala zejména otvíráním tabuizovaných témat v knihách pro mládež, za což se jí dostalo jak uznání, tak odsouzení. Narodila se r. 1938 v městečku Elizabeth ve státě New Jersey, kde byla o čtrnáct let později spolu s ostatními obyvateli svědkyní

tří leteckých katastrof v průběhu několika měsíců. Vzpomínky na tyto tragické události (její tatínek byl zubař, a tak pomáhal identifikovat ostatky zahynuvších cestujících) založila hluboko ve své paměti a vrátila se k nim teprve po šedesáti letech. Výsledkem je skvělý román *V případě neočekávané události*, díky němuž i vy můžete nejen prožít dramatické chvíle, ale i poznat všední život amerických rodin v padesátých letech 20. století.

V případě neočekávané události

Přeložila Michaela Konárková

Na malé městečko Elizabeth v New Jersey spadnou v roce 1952 během tří měsíců tři (!) letadla. Jak se s tím vyrovnávají jeho obyvatelé včetně patnáctileté Miri? Je to náhoda, komunistické spiknutí, nebo za to můžou mimozemšťané? A jak dopadne první láska? V tomto románu se Judy Blume vrací do vlastního mládí – v Elizabeth totiž vyrostla a šokující události roku 1952 prožívala jako čtrnáctiletá. Kromě strhujících událostí a sympatických postav čtenáře potěší i dokonale evokovaná estetika 50. let, na jejíž eleganci dodnes s nostalgií vzpomínáme.

KATJA KETTU

Finská spisovatelka a animátorka Katja Kettu (* 1978) vystudovala režii animovaných filmů na Akademii umění v Turku a finskou literaturu na univerzitě v Tampere. Nakonec oklikou přes Tallinn a Londýn skončila v Helsinkách, kde vyučuje scenáristiku, natáčí videoklipy a píše knihy. V jejích příbězích se mísí krása s ošklivostí, vznešenost s nízkostí.

Za svůj třetí román *Porodní bába* (Kätilö, 2011) získala Katja Kettu nejvýznamnější finské literární ocenění, Runebergovu cenu.

Můra

Přeložila Lenka Fárová

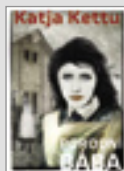
Píše se rok 1937, když se patnáctiletá Finka Irga v Laponsku zamiluje do sovětského agitátora. Po zbrklém útěku do Sovětského svazu se jako politická vězeňkyně na mnoho let dostane do pracovního lágru ve Vorkutě, kde vládne krutý režim a ještě krutější vězeňská mafie. Osudy někdejších vězňů zasahují až do současnosti, která se v pohledu vnučky hlavní hrdinky odehrává převážně v odlehle vesnici obývané Marijci, menšinou, pro kterou sovětský ani ruský režim nemají velké pochopení. Tam však na dávná traumata nikdo nechce vzpomínat.

Katja Kettu zkoumá ve svém dalším románu technologii moci, sílu lásky i zrahy a také dlouhé stíny minulosti. Kam až jsou lidé ochotni zajít, aby dosáhli svého? Co všechno jsou připraveni obětovat? Román *Můra* je univerzální příběh o přátelství, nezdolnosti i obraně utlačované národnosti menšiny.

Již vyšlo:

*Porodní bába,
Sběratel dýmek*

LAURA LINDSTEDTOVÁ

Laura Lindstedtová je čtyřicetiletá finská spisovatelka a literární vědkyně. Hned její debut s názvem *Nůžky* z roku 2007 byl nominován jako kniha roku nejen na ocenění největšího finského deníku *Helsingin Sanomat*, ale i na nejprestižnější cenu Finlandia. Její druhý román *Oneiron* cenu Finlandia v roce 2015 získal a v roce 2016 je navržen i na Runebergovu cenu. Laura Lindstedtová absolvovala v roce 2002 magisterské studium na Helsinské univerzitě s hlavním oborem obecná literární věda. Jako doplňkové obory studovala teoretickou filozofii, francouzštinu, dějiny umění a sémiotiku. V letech 2001–2004 pracovala v nakladatelství Tammi jako redaktorka pětidílné edice *Finská kulturní historie*. Psala recenze, články a eseje mimo jiné do periodik *Nuori Voima*, *Filmihullu* a *Kiiltomato*. V letech 2011–2012 byla předsedkyní sdružení Nuori Voima (Mladá síla, sdružení spisovatelů, kritiků a překladatelů fungující od roku 1908 a vydávající stejnojmenný časopis). Je aktivní i v dalších kulturních uskupeních.

Oneiron

Přeložila Barbora Musilová Špronglová

Sedm žen, každá z jiné země. V posmrtném meziprostoru, odkud se nedá dostat jinak než prostřednictvím slov, skrze vyprávění. Performerka Shlomith z New Yorku, účetní Polina z Moskvy, chudá Brazilka Rosa Imaculada, těhotná nóbl dáma Nina z Marseille, Holanďanka Wlbgis s rakovinou hrtanu, Maimuna ze Senegalu snící o kariéře modelky a teenagerka Ulrike ze Salzburgu se ocitnou kdesi v bílém prázdném prostoru. Čas, jak ho známe, přestává existovat. Tělesné potřeby pomalu vyhasínají. Jako první přijdou ženy o schopnost cítit bolest i vzrušení, brzy se nemohou dotýkat a postupně přestávají cítit i vlastní tělo. Co se stalo? Co je jejich osudem?

” Dlouho očekávaný román Laury Lindstedtové si hraje z různými žánry od eseje přes přednášku a pohádku až po divadelní hru, nevynechává ani poezii. Text žene čtenáře s humorem i zuřivostí až do poslední strany, neustále ho tlačí k neuchopitelné myšlence neodvratitelnosti smrti.

Kniha získala v roce 2015 cenu Finlandia, nejprestižnější národní ocenění, a je překládána do dvanácti jazyků.

KEVIN BARRY

Kevin Barry (* 1969) se narodil v Limericku, ale žil leckde – v Corku, Santa Barbaře, Barceloně, Liverpoolu... nakonec ho ale už unavovalo pořád stěhovat celou svou knihovnu z místa na místo a usadil se na severozápadě Irska v malebném městečku Sligo. Začínal jako sloupkař v deníku *Irish Examiner*, knižně debutoval v r. 2007 sbírkou povídek *There Are Little Kingdoms* (*Přece existují malá království*) a v r. 2011 mu vyšel román *U nás v Bohane* (*City of Bohane*) za který získal International Dublin Literary Award (dříve The International Impac Dublin Literary Award) a Evropskou cenu za literaturu. Po další sbírce povídek *Dark Lies the Island* (*Temně se táhne ten ostrov*) mu v r. 2015 vyšel zatím poslední román *Beatlebone* popisující marné pokusy Johna Lennona dostat se na svůj ostrov u pobřeží Irska, kde by rád strávil pár dní v klidu a o samotě, případně si trochu zakřičel. *Beatlebone* byl oceněn Goldsmithovou cenou, udělovanou dílům, která významně rozšiřují možnosti románové formy.

U nás v Bohane

Přeložila Alena Dvořáková

Píše se říjen roku 2053 a Bohane, tato kdysi velkolepá, civilizovaná metropole na západoirském pobřeží, zažívá zlé časy. Život ve všech jejích čtvrtích – starých činžáckých i novodobých panelácích, v historickém centru i na průmyslové periferii, na obou březích kalné řeky Bohane – je z nejasných příčin poznamenán úpadkem a morální poskvrnou záhadného původu. Bohanští si zkrátka libují v samém násilí a neřestech, zákeřných fíntách a podrazech. Jaký div, že jejich životy bývají až na výjimky mizerné a krátké! Vždyť v Bohane je člověk člověku Vlčákem (a tomu ještě stojí po boku jeho věrný druh Syčák). A tak si bohanští – jako

všichni bídníci, kteří by se rádi polepšili, jenom ne hned – prozatím průběžně „ulehčují od starostí“ tím či oním opiem lidstva: ať už je jím alkohol, dunivá hudba, drogy, hollywoodské romantické komedie z padesátých let dvacátého století, všelijaké sexuální fetiše a perverze, sedativa a dietní pilulky, extatické uctívání „milého zlatého Ježíška“ anebo – to v neposlední řadě – nostalgické vzpomínání na lepší časy.

EDOGAWA RAMPO

Edogawa Rampo (vlastním jménem Taró Hirai) se narodil 21. 10. 1894. Vyrůstal ve městě Nagoja, ale v sedmnácti letech odešel do Tokia, kde v roce 1916 ukončil studia ekonomie na Univerzitě Waseda. Než definitivně přešel na profesionální dráhu spisovatele, vystřídal řadu nejrozumnějších zaměstnání. Za svůj umělecký pseudonym si zvolil japonský fonetický přepis jména slavného Edgara Allana Poea, kterého považoval za svůj umělecký vzor.

Edogawa Rampo založil tradici žánru *suirisōsecu*, což je próza odpovídající zhruba západnímu detektivnímu románu, ale v japonštině doslova znamenající „próza o záhadách řešených dedukcí“.

Edogawa Rampo zemřel 28. 7. 1965. Za svůj život napsal celkem 76 povídek a 67 novel a románů, ale také řadu esejů o historii a rozvoji detektivní literatury v Japonsku i v zahraničí. Mnohé jeho prózy byly zfilmovány nebo vydány v podobě komiksů.

Zrcadlové peklo

Přeložil Jan Levora

Kniha šesti povídkami a jednou novelou představuje rozmanitou tvorbu Edogawy Rampa (1894–1965), zakladatele japonské varianty detektivního žánru. Inspirace Edgarem Allanem Poem, podle kterého si autor zvolil svůj tvůrčí pseudonym a která ho vedla k psaní příběhů s tajemstvím, je zjevná i v atmosféře jeho textů. V pozdější tvorbě se přiklonil spíše ke groteskním a erotickým tématům – je považován za zakladatele žánru eroguronansensu („erotický groteskní nonsens“). Často se pohybuje na pomezí žánrů, rád pracuje také s prvky hororu. Mnoho jeho příběhů bylo zfilmováno.

DŽUNIČIRÓ TANIZAKI

Džuničiró Tanizaki (1886–1965), mistr literárních ztvárnění těch bizarnějších stránek lidské existence a autor nezapomenutelných ženských postav, bývá považován za nejvýznamnějšího spisovatele japonské literatury 20. století. V mládí prošel obdobím až nekritického obdivu ke všemu západnímu, ale posléze jej náhoda přivedla oklikou zpět ke světu japonských tradic. Právě ten ho nakonec inspiroval k vrcholným dílům, v nichž se Tanizakimu podařilo dosáhnout harmonického propojení obojího, západních novinek i domácích tradic.

Mateřská bylina jošinská a Tajná historie pána z Musaši

Přeložil Tomáš Jurkovič

Slavné postavy národních dějin bývají obvykle představovány jako výlupky všech ctností a dávány za příklad dalším generacím. Ale co když jsou takové oficiální verze až příliš krásné, než aby byly i pravdivé, ptá se Tanizaki v *Tajné historii pána z Musaši* a odpovídá překvapujícím způsobem. Kudy vede hranice mezi hrdinstvím a perverzí? Jedním z nejdůležitějších Tanizakiho témat vůbec je jeho autorské hledání ideálu japonské ženy, téměř ztraceného pod silicím kulturním vlivem Západu. Snad nejpřesvědčivěji a nejkrásněji toto téma pojal v *Mateřské bylině jošinské*, ztvárněné jako „cestopis“ o pouti k nejhlubším kořenům japonské tradice, kultury a historie v srdci původního Japonska v zapadlém horském kraji Jošino.

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

ALEN MEŠKOVIĆ

Alen Mešković se narodil r. 1977 v Bosně, ale od r. 1994 žije v Dánsku. Na univerzitě vystudoval kulturologii, žije a tvoří v Kodani, a než se pustil do románu, publikoval básně. Jeho prozaická prvotina *Ukulele jam* se dočkala jak pochvalných kritik v tisku, tak nominace na literární cenu týdeníku Weekendavisen, následně

Alen Mešković získal tříletý tvůrčí grant od Dánské nadace pro umění a v r. 2013 obdržel jakožto mezinárodní umělec roku cenu „Kunsterprisen 2013“. V současnosti pracuje na volném pokračování příběhu, které se bude odehrávat ve Skandinávii.

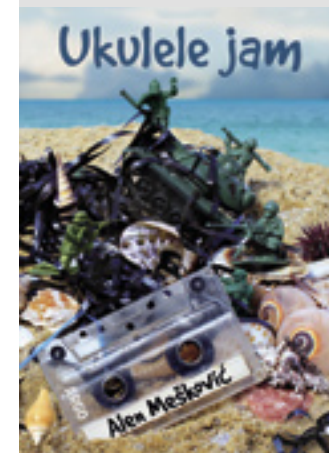
Ukulele jam

Přeložila Markéta Kliková

Miki, patnáctiletý bosenský muslim, dorazí s rodiči v létě roku 1992 do chorvatského uprchlického tábora zřízeného v bývalém rekreačním středisku. Má za sebou drsné prožitky, které se pro něj stávají tabu. Patří k nim výbuch granátu ve vedlejším domě a smrt sousedů, příchod lidové armády do rodného města, vyhnání obyvatel a odvod mužů. Jeho velký vzor, starší bratr Neno, skončil pravděpodobně v srbském zajateckém táboře.

Miki se i přes tíživé okolnosti chce přizpůsobit nové realitě. Zatímco se válečný konflikt přibližuje, loví s novými přáteli holky, poslouchá hard rock, učí se anglické texty a pořádá párty na pláži. Za peníze z brigády si kupuje tenisky Converse All Star, pivo a vstupenky do místního rockového klubu Ukulele.

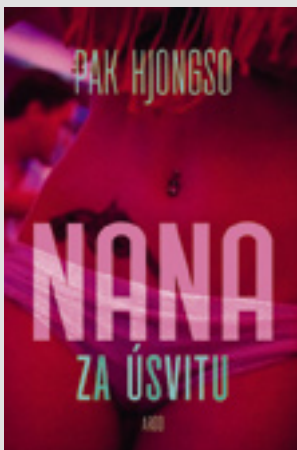
Když vypukne válka mezi Chorvaty a Bosňany, vztahy mezi obyvateli tábora se radikálně zhorší. Často dochází k raziím, změní se obyvatelé ubytovny a dochází k politickým konfliktům. Přátelé mizí do Švédska a Miki začne o zemi, v níž mají něco tak neskutečného, jako jsou hudební knihovny, snít. Rodiče ovšem zarputile trvají na tom, že se chtějí vrátit ke svému životu v Bosně a nezačínat znovu kdesi v severní Evropě.

Při četbě *Ukulele jam* se určitě budete smát, ale nejspíš přitom budete mít i husí kůži. Každopádně vytáhněte z krabic zapomenuté magnetofonové kazety – budou se hodit!

PAK HJONGSO

Pak Hjongso (* 1972) je relativně novou tvář na korejské literární scéně, jeden z autorů moderní globalizované kultury. Jeho výhradně prozaická díla jsou typická svým nekorejským prostorem, ale i postavami. Na autorově hodnocení se korejská literární kritika nedokáže shodnout, vytýká se mu pochybná estetika a překombinovaná, až nečitelná stavba románů. Na druhé straně se objevují hlasy, které v jeho díle vidí téma hledání moderní korejské identity. Pakovy prózy jsou zatím mimo Koreu málo známy, román *Nana za úsvitu* má českým překladem v zahraničí premiéru.

Nana za úsvitu

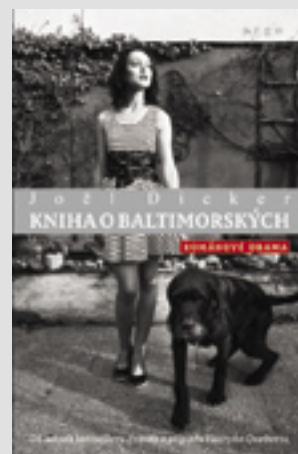
Přeložila Miriam Lowensteinová

Nana za úsvitu je situována do Bangkoku, kam na své cestě do Afriky zamíří čerstvý absolvent univerzity Korejec Leo. Ocitne se v prostředí tamních prostitutek a thajského podsvětí, v barevném, nejasně kódovaném mezinárodním a kulturně proměnlivém ovzduší, absolutně cizím pro jeho dosavadní úzkou spořádanou zkušenost. Scénou defilují další zajímavé postavy, většinou cizinci, pro něž je Bangkok nikoliv exilem, ale novým domovem. Ústřední romantický příběh Lea a Phloi je nahlížen v časovém úseku patnácti let nezvyklou optikou reinkarnace, spojující osudy naivního Korejce s thajskou prostitutkou vazbami z minulého života.

JOËL DICKER

Joël Dicker (* 1985), švýcarský frankofonní autor, se psaní věnoval už v dětství. Prvotina mu byla vydána coby laureátovi Mezinárodní ceny mladých autorů do 20 let: tehdy šlo o novelu *Tygr* (Le Tigre, 2005). Následoval román *Poslední dny našich otců* (Les Derniers jours de nos peres, 2010), za nějž získal Cenu ženevských spisovatelů. Čtenářsky velice úspěšný detektivní román *Pravda o případu Harryho Queberta* (La Vérité sur l'affaire Harry Québert, 2012, česky Argo, 2013) obdržel hned ceny dvě: Velkou cenu Francouzské akademie za román a Goncourtovu cenu gymnazistů (tzv. malého Goncourta). *Kniha o Baltimorských* (Le Livre des Baltimore, 2015) je zatím Dickerovou poslední knihou.

Kniha o Baltimorských

Přeložila Michala Marková

Kniha o Baltimorských je třetím románem švýcarského, francouzsky píšícího autora Joëla Dickera. Na rozdíl od jeho předchozího bestselleru *Pravda o případu Harryho Queberta* nemá detektivní zápletku, ač napětí v něm rozhodně nechybí. Děj této rodinné ságy nazíráme opět pohledem mladého úspěšného spisovatele Marcuse Goldmana, který se tentokrát vrací do dob a krajin svého dětství, aby se vyznal z obdivu a lásky k těm, kterým říká Baltimorští – tedy ke druhé větvi rodiny Goldmanů, svému strýci, tetě a bratrancům. Byly to osobnosti pro běh jeho života zcela určující: byli bohatí, úspěšní, krásní, laskaví – a zdánlivě naprosto a neochvějně šťastní. Prostřednictvím vzpomínek a reminiscencí z dětství a dospívání, objevování zasutých rodinných tajemství a vlastní rekonstrukce toho, co mu bylo zamlčováno, Marcus zkoumá důvody a osudové náhody, které přes období dostatku a harmonie nakonec vedly k rozkladu, pádu a tragédii. Je to kniha vyrovnávání se s velkou ztrátou i s rolí věčně chudého příbuzného, ale i román o ztracené a nalézané lásce a o cestě k sobě samému.

KIM GORDON

Kim Gordon se proslavila hlavně jako zpěvačka, basistka a jedna z hlavních tváří rockové skupiny Sonic Youth. Ta patřila k nejúspěšnějším a nejvlivnějším kapelám nezávislé americké scény – nebýt jich, nikdy by pravděpodobně nevznikla třeba slavná Nirvana, o vlně sebevědomého dívčího hudebního hnutí Riot Grrls (Lush, L7 apod.) ani nemluvě. K Sonic Youth neoddelitelně patřily nejen zpětné vazby, ruchy a disonance, ale také manželství obou hlavních postav kapely, Kim a sólového kytaristy Thurstona Moorea. Když na podzim 2011 ohlásila dvojice po sedmadvaceti letech rozchod, zasáhlo to fanoušky jako těžká rána. V popkulturním světě, kde většina příjemných věcí časem pomijí, se vztah Kim a Thurstona jevil jako jedna z mála bezpečných jistot.

Holka v kapele

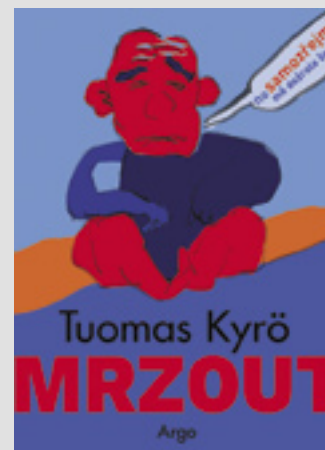
Přeložil Rani Tolimat

Ani Sonic Youth rozchod svých dvou nejdůležitějších členů nepřežili. A teď vychází kniha, v níž hudebnice, zpravidla skoupá na řeči a známá spíše pro svou uzavřenou náturu, vysvětluje, jak se to celé přihodilo – jak kapela vznikla a jak zanikla, co se dělo před jejím založením a co přišlo poté. Píše o svém dětství na sluncem sežehlych předměstích jižní Kalifornie, o dospívání po boku duševně postiženého bratra, který celou rodinu emočně vysával, o newyorské umělecké a hudební scéně osmdesátých a devadesátých let. Není to jen portrét basistky a zpěvačky jedné známé kapely, nýbrž sugestivní vylíčení životního příběhu pozoruhodné alternativní umělkyně.

Čtenáři se dozví, jací výtvarníci, hudebníci či spisovatelé byli pro Kim Gordon největší inspirací, a jak vlastně vypadal vztah s kolegou muzikantem, který její život ovlivnil ze všech nejvíce. A také se tu samozřejmě píše o tom, jaké je to být onou „holkou v kapele“, tedy v prostředí, které je dodnes spíše mužskou doménou. Z jednotlivých epizod a střípků se tak skládá hluboce osobní portrét ženy, z níž se stala, tak trochu paradoxně, jedna z největších kulturních ikon jedné důležité generace.

TUOMAS KYRÖ

Tuomas Kyrö (* 1974) je finský spisovatel a autor komiksů. Debutoval v r. 2001 románem Nahkatakki (*Kožená bunda*). Za svůj román Liitto (*Svazek*) byl v roce 2005 nominován na nejprestižnější finskou literární cenu Finlandia. Časem ho přestalo bavit psát o vážných věcech a uvedl do života Mrzouta. Starého bručouna, s kterým se nejdřív seznámili rozhlasoví posluchači, a protože se jim náramně líbil, můžete si teď jeho popuzené hudrování i přečíst i vy.

Mrzout

Přeložila Ema Stašová

Hlavní hrdina této knihy je mrzout. Ne, on je něco víc, on je Mrzout. Soused a jediný kamarád mu umřel, manželka je v domově s pečovatelskou službou a doktor mu řekl, že jestli nezmění životosprávu, ucpou se mu žíly. Ale on dobře ví, že to nejsou tuky a cholesterol, co mu je ucpává. Stačí upustit páru a žíly budou jako nové – člověk si prostě potřebuje pořádně zanádat. Na sních, na syna, na kojící matky, na frontu v lékárně, na všechny ty zbytečné novoty... na život. „To jsem se zas jednou dožral...“ hartusí Mrzout, ale my se popadáme za břicho.

ERIKA SWYLEROVÁ

Erika Swylerová je spisovatelka, náhodná ilustrátorka a milovnice králíků. Narodila se a vyrostla na severním pobřeží Long Islandu, díky čemuž se naučila dřív plavat než chodit. A veškeré kapesné utrácela za vstupné do cirkusu a jiných kočovných atrakcí. Dnes žije tamtéž s manželem a nedůtklivým králíkem. *Kniha dohadů* je její prvotinou a můžeme se jen dohadovat, zda Erika Swylerová nepochází z rodu mořských panen.

Kniha dohadů

Přeložila Petra Johana Poncarová

V rozpadajícím se domě na útesu žije mladý knihovník Simon. Jeho matka, cirkusová mořská panna, se před lety utopila v moři, otec zemřel nedlouho po ní a sestra Enola utekla z domova s komedianty a živí se čtením z tarotových karet. Jednoho dne obdrží Simon podivný balíček. Odesílatelem je starý knihkupec, který v dražbě náhodou vykoupil starou, ručně psanou knihu a ve snaze najít pro ni majitele zjistil, že se týká Simonových předků.

Tento prazvláštní dar Simona přiměje, aby se začal více zajímat o rodinnou historii. To, co zjistí, je nanejvýš znepokojivé: všechny ženy z matčiny strany – cirkusové mořské panny, které dokázaly zadržet dech na neuvěřitelně dlouhou dobu – se utopily. A všechny do jedné 24. července. Oba sourozenci zdědili rodinný talent pro plavání pod vodou a Simon se začíná obávat, že i jeho nevyrovnanou bohémskou sestru by mohl potkat stejný osud. A do čtyřiaadvacátého července zbývá necelý měsíc...

DAVID LLORENTE

David Llorente (* 1973) je španělský spisovatel žijící v Praze. Zatímco na madridské univerzitě studoval španělskou filologii, napsal své první dva romány Kira a El bufón (Šašek), za které získal literární ceny Francisca Umbrala a Ramóna J. Sendera. V roce 2002 se přestěhoval do Prahy, kde vyučuje na česko-španělském Gymnáziu Budějovická. Praze věnoval svůj román Ofrezco morir en Praga (Mohl bych umřít v Praze) z roku 2008.

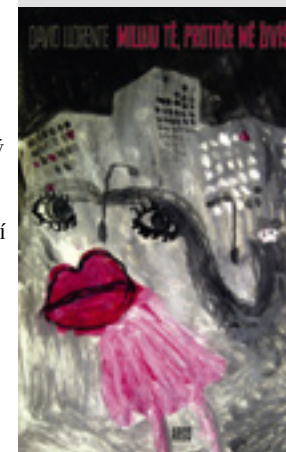
Ovšem žádná romantická ani mystická líčení nečekejte – Llorente zná nejen Prahu krásnou, ale i tu smradlavou a nepřátelskou k cizincům. Ve svém pátém románu *Miluju tě, protože mě živíš* (Te quiero porque me das de comer, 2014) pak stejně nesentimentálně líčí madridskou čtvrt Carabanchel. Mimo prózu také píše a režuruje divadelní hry.

Miluju tě, protože mě živíš

Přeložila Denisa Škodová

Madrid netvoří jen historické památky a kouzelné uličky, ale také čtvrti, do nichž turista nanejvýš zabloudí a rodilý Madridan se do nich vypraví jen v případě nevyhnutelné nutnosti. Čtvrti, jakou je třeba zanedbaný, upatlaný a ve dne i v noci nebezpečný Carabanchel, kde se to jen hemží různými podivnými, žebráky, ztroskotanci, přistěhovalci, mafiány a jinými pochybnými existencemi. Carabanchel je čtvrt, kde žijí jen ti, kdo musí. Kde jinde než v této čtvrti může řádit sériový vrah – psychopat, který je schopen nepředstavitelných věcí a před nímž se celá čtvrt třese, kdy zase udeří. Tím spíš, když si poslední dobou vybírá za oběti malé holčičky a policie je čím dál bezradnější...

Román *Miluju tě, protože mě živíš* je temný, někdy až odpudivě přímočarý a místy odlehčený štiplavým černým humorem. Politická korektnost je v něm absolutně popřena a sociální stereotypy jsou naopak rozvíjeny ad absurdum. David Llorente příběhy obyvatel této čtvrti zaznamenal jedinečným stylem, který dokonale reflektuje a současně paroduje útržkovitou komunikaci moderní západní společnosti. Autorovi se v románu podařilo odhalit mnohé stinné stránky a slabiny nejen člověka jako takového, ale rovnou celé „vyspělé“ civilizace s „prohnilými“ mezilidskými vztahy.

ERIK LARSON

Erik Larson (* 1954) je americký žurnalista a spisovatel literatury faktu. Přispívá do prestižních listů a časopisů, jako jsou *Time Magazine*, *New York Times* nebo *The Wall Street Journal*. *Ďábel v Bílém městě* (2003) je jeho nejúspěšnější knihou. Mimo jiných ocenění za ni obdržel cenu Edwarda za výjimečné dílo kriminálního žánru. Sám o sobě říká, že je nejen spisovatel, ale i badatel; veškeré rešerše a výzkumy historie si dělá sám a dává si záležet na tom, aby se jeho práce vždy co nejvíce držely historických poznatků.

Ďábel v Bílém městě

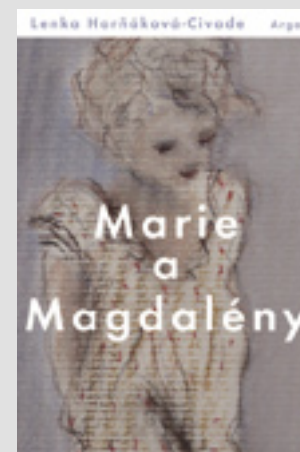
Přeložil Filip Krajník

Ďábel v Bílém městě, kritiky oceňovaný bestseller, je beletrizovaná literatura faktu o skutečném příběhu masového vraha H. H. Holmese, amerického Jacka Rozparovače, který roku 1893 v Chicagu za Světové kolumbovské výstavy zavraždil desítky, možná až stovky žen ve svém speciálně zkonstruovaném domě, obrovském bludišti plném mučirek, propadlišť, piteven a slepých uliček. Vrah, který měl ve svém doupení dokonce i plynovou komoru, byl nakonec usvědčen a poslán na šibenici. V zamýšleném filmu o tomto případu by měl hlavní roli hrát Leonardo DiCaprio, jenž zakoupil na knihu filmová práva, a režie by se mohl ujmout Martin Scorsese.

LENKA HORŇÁKOVÁ-CIVADE

Lenka Horňáková-Civade (* 1971) se narodila a vyrůstala v Prostějově, v Praze vystudovala VŠE a začala se studiem na FF UK. To už bylo po sametové revoluci, kdy se otevíral nový svět a nové obzory – před dokončením studií dala přednost cestování, které se jí stalo osudným: setkala se se svým budoucím manželem a usadila se na jihu Francie. Na pařížské Sorbonně vystudovala výtvarné umění, kterému se věnuje aktivně: její kresby, akvarely a olejomalby jsou zastoupeny ve sbírkách v Austrálii, USA i v Evropě. S vlastní i rodným jazykem zůstala ve spojení – česky vyšly její knihy *Provence jako sen* (2010), *Lanýže* (2011) a *Pohlednice z kavárny* (2015) – každá z nich jiným literárním jazykem odráží autorčino vnímání (jiho)francouzské reality. *Praha – Paříž* (2013, spoluautorka Anne Delaflotte Mehdevi) zase přináší pohled dvou žen-cizinek, z nichž každá žije v rodné zemi té druhé. Kniha *Sluneční přeháňky* přináší zásadní změnu: Lenka Horňáková-Civade ji napsala francouzsky (česky vychází v jejím vlastním překladu), téma je naopak české. O tom, že i svým druhým, i když ne mateřským jazykem vládne autorka bravurně, svědčí fakt, že krátce poté, co román ve Francii vyšel, ocitl se na seznamu titulů, z nichž bude na podzim vybrán letošní laureát významné francouzské literární ceny – Prix Renaudot.

Marie a Magdalény

Přeložila Lenka Horňáková-Civade

Magdalena, Libuše, Eva... jedna rodová linie a stejný osud: všechny vyrůstají bez otce. Magdalena zažila nacistickou okupaci, Libušino dětství, rámované kolektivizací, končí za okupace vojsky Varšavské smlouvy, Eva je dítětem normalizace. A jedna po druhé svým osobitým způsobem vyprávějí o lásce, o naději, o světle v temnotách a o vnitřním zdroji síly, která každé z nich umožní nést hlavu vztyčenou navzdory nepřízní osudu i historie. A jedna po druhé vypráví i o Marii, jejich matce, babičce a prababičce, která jako archetypální ženské božstvo onu sílu opatruje a šíří.

RALF ROTHMANN

Německý spisovatel Ralf Rothmann (* 1953) vyrůstal v Porúří, vyučil se zedníkem a řadu let se touto profesí živil. Potom vystřídal několik zaměstnání, mj. pracoval jako tiskař, ošetřovatel v nemocnici a kuchař. Od roku 1976 žije v Berlíně. Na svém kontě má několik významných literárních cen. Mnohé jeho romány a povídky se odehrávají v dělnickém a maloměstském prostředí Porúří nebo Berlína, často jsou autobiograficky laděné.

Zemřít na jaře

Přeložil Tomáš Dimter

Svým posledním románem *Zemřít na jaře* postavil Ralf Rothmann pomník nezletilým německým vojákům, které Hitler nuceně naverboval v samotném závěru druhé světové války. Kniha je velkolepým obrazem o zmrzačených životech a traumatizovaných mladinkách vojáků, jedinečným románem o otcích a synech, nadšeně přijatým čtenáři i kritiky. Rothmann text vystavěl na skutečném příběhu svého otce, proto je jeho vyprávění o běsnění a zvráceném násilí v posledních měsících největší válečné apokalypsy v lidských dějinách tak autentické a působivé. Hrdiny románu jsou dva sedmnáctiletí kamarádi, které v únoru 1945 pošlou na frontu. Walter se stane řidičem zásobovací jednotky, Fiete, který bojuje přímo v první linii, dezertuje. Brzy ho však chytí a odsoudí k trestu smrti, a Walter se náhle ocitá v popravci čtete se zbraní namířenou na svého nejlepšího kamaráda...

Časopis *Der Spiegel* o Rothmannově románě napsal: „*Zemřít na jaře* je protiválečný román, který snese srovnání s nejlepšími texty svého žánru, jako je *Na západní frontě klid* Ericha Marii Remarquea. (...) Nejsilnější pasáže jsou ty, v nichž autor vypráví o otcích a synech, které spojuje tatáž válečná zkušenost v obou světových válkách, které Německo vedlo. (...) A tak jede Walter jako nedobrovolný příslušník jednotek SS surreálnou válečnou krajinou v zásobovacím voze a kolem panuje atmosféra konce lidstva jako v *Cestě* Cormaca McCarthyho. V řekách plavou mrtvoly, na stromech visí němečtí dezertéři. Zubožení Židé táhnou rozvrácenou zemí v pochodech smrti, wehrmacht ustupuje, nacističtí důstojníci pořádají v opuštěných hotelích orgie. Walter hledá hrob svého otce, který údajně nedávno padl. Prochází hřbitov za hřbitovem a pak musí zase na frontu. Dokud válka konečně neskončí.“

MÁIRTÍN Ó CADHAIN

Máirtín Ó Cadhain (1906–1970) se narodil a žil v irském kraji Connemara, kde také pracoval jako učitel, dokud o místo nepřišel kvůli svému členství v Irské republikánské armádě (IRA). Prosazoval „znovudobytí Irska“ skrze prosazování původního irského jazyka i kultury. Byl nejen jedním z nejvýznamnějších irských písničích autorů 20. století, ale svým dílem se zařadil mezi velikány irského modernismu bez rozdílu jazyka. K tomu mu dopomohl zejména román *Hřbitovní hlína* (Cré na Cille) z roku 1949. I přes jeho nesporné kvality, zejména inovativní formu, trvalo dlouho, než vešel v širší, nekulí mezinárodní, známost. Na překážku zde byl právě jazyk. Nedostí na tom, že je *Hřbitovní hlína* napsaná irsky, navíc Ó Cadhain používá connemarské nářečí tak hutné, že i leckterý rodilý mluvčí má co dělat, aby se jím prokoušal. Když se k tomu ještě přidá experimentální forma s neuvozenou přímou řečí (takže se čtenář musí dohadovat, kdo právě hovoří), je jasné, že na překladatele klade tento text neobyčejně vysoké nároky. O to větší štěstí máme, že se díky vynikajícímu překladu Radvana Markuse můžeme s dílem Máirtína Ó Cadhaina konečně seznámit i v češtině.

Hřbitovní hlína

Přeložil Radvan Markus

Kulturní klasika irské literatury *Hřbitovní hlína* vyšla poprvé v roce 1949 a od té doby se dočkala filmového i divadelního zpracování, nicméně přeložena byla jen do mála jazyků. Důvodem není jen to, že překladatelů z irštiny bývá všude krom britských ostrovů pomálu, ale i obrovská náročnost textů, který jiskří slovními hříčkami, využívá úzce vymezeného connemarského dialektu atd. Teprve loni vyšel poprvé v anglickém překladu, zato hned letos v dalším. Zkrátka je to kniha jak zábavná a náročná, tak i fascinující.

Všechno začíná ve chvíli, kdy hlavní hrdinka Caitriona zemře a pohřbí ji do hřbitovní hlíny.

Ale je to librový, nebo pěťákový pozemek? Dali jí ten správný rubáš? A křížek? Nešetřili na ní? Nesnažili se ji ošidit, tak jako, Pánbůh je zatrat, když byla ještě naživu? No, každopádně to se všemi svými „spolubýdlíci“ (a že jich je) bude moct důkladně probrat. Mají na to celou věčnost.

TONY SAMUELSSON

Tony Samuelsson (* 1961) je švédský spisovatel a kulturní novinář. Na literární scéně debutoval roku 1989 a věnoval se mj. žánru literatury pro mládež, psal povídky i eseje o literatuře a četbě. Ve svém díle se často zabývá tématem třídní společnosti, ztvárňuje obyčejné lidi, jejich všední život i hledání identity. Napsal zatím osm románů, mezi nimi i vysoce kriticky ceněné dystopie *Jag var en arier* (*Byl jsem árijcem*, 2009) a *Kafkův pavilon* (Kafkapaviljongen, 2014).

Kafkův pavilon

Přeložila Jana Holá

Po Hitlerově vítězství ve druhé světové válce je Švédsko vazalským nacistickým státem. „Obyčejní lidé“ si více méně spokojeně žijí své obyčejné životy, „krátkolebí“, odsouzení k vymizení z genetického dědictví, živoří v ghettech a spisovatelé se musí rozhodnout – budou sloužit novému Švédsku? Délka jejich pobytu v uzavřené „spisovatelské kolonii“ záleží výhradně na tom, jak ochotně a kvalitně poslouží režimu. Román z žánru alternativní historie se zabývá otázkami osobní zodpovědnosti, svobody, mezilidských vztahů i (spásné?) síly literatury a kultury obecně. Můžeme v něm najít paralely jak k minulosti (nabízí se mj. i československé období normalizace), tak k současné situaci v Evropě. Protože sklouznout ke společnosti, kde jsou si všichni rovni, ale někteří jsou si rovnější, je tak snadné.

JAIMY GORDONOVÁ

Jaimy Gordonová (* 1944) je americká spisovatelka, překladatelka a vysokoškolská pedagožka. Vystudovala angličtinu na Brown University a získala doktorát z tvůrčího psaní tamtéž. Od r. 1981 až do odchodu do důchodu vyučovala tvůrčí psaní na Western Michigan University v Kalamazoo, kde dodnes žije. Na literární scéně debutovala v r. 1974 románem *Shamp of the City-Solo*, který už se v žánru undergroundové fantasy stal klasikou. Celkem napsala osm románů, které pro svá náročná i tabuizovaná témata a zajímavou stavbu možná nepatří mezi populární bestselery, ale mezi náročnějšími čtenáři si získaly obdiv a uznání. Za svůj zatím poslední román *Prodejka* (Lord of Mírule, 2010) získala Jaimy Gordonová americkou Národní knižní cenu. Kromě vlastní tvorby se věnuje též překladům z němčiny a pravidelně navštěvuje také Prahu jako jedna z vyučujících kurzů tvůrčího psaní Prague Summer Program.

Prodejka

Přeložil Ladislav Nagy

Prodejka, román, za který Jaimy Gordonová v r. 2010 získala americkou Národní knižní cenu, představuje čtenářům oblíbené dostihové prostředí zcela jinak, než jsou zvyklí. Neodehrává se totiž v kulisách velkých závodů, luxusu a bohatství, ale na samém dně dostihového sportu, na závodišti v zapadákově, kde se koně i lidé „za zenitem“ ze všech sil snaží přežít a účel světi prostředky. Každá z postav, které se nám v tomto přitažlivě hrůzném panoptiku představí, mluví vlastním svérázným jazykem, ale jejich osamělost a izolace pramení z jiné „jinakosti“. Ať už to je věk, barva pleti nebo původ, co je staví na okraj společnosti, když se setkají na scéně zanedbaného závodiště v Západní Virginii, rozehrají spolu napínavé drama plné zoufalství, odhodlání, vášně a koní.

” Pět postav, pět originálních hlasů, pět osamělých duší potloukajících se kolem nejnižších příček dostihového sportu. Každý den je boj o přežití, a ne všichni přežijí.

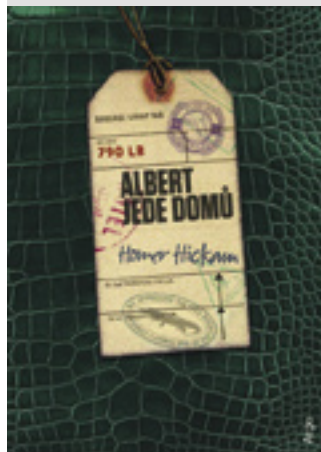
HOMER HICKAM

Homer Hickam se narodil roku 1943 do hornické rodiny v Coalwoodu v Západní Virginii. Po studiích průmyslového inženýrství odešel bojovat do Vietnamu, odkud se vrátil jako veterán ověnčený několika vojenskými vyznamenáními. Psaní knih se věnuje od roku 1969, zároveň však vystřídal také několik zaměstnání jako inženýr, mimo jiné v agentuře NASA, kde se podílel na návrhu kosmických lodí a výcviku astronautů. Jeho nejznámějším románem je autobiografický příběh *Říjnové nebe* (Rocket Boys, 1998), který sklídil obrovský úspěch a dodnes se řadí mezi nejoblíbenější díla amerických čtenářů.

Albert jede domů

Přeložila Eva Maršíková

Román *Albert jede domů*, inspirovaný životy autorových rodičů, vypráví laskavý, zábavný a dojemný příběh mladého manželského páru, jenž v doprovodu poněkud zarážejícího domácího mazlíčka – aligátora jménem Albert – vyrazí na zdánlivě pošetilou cestu napříč Amerikou třicátých let. Tato cesta se stává barvitou alegorií životní pouti a zároveň s notnou dávkou fantazie vypovídá o onom podivném a zázračném citu zvaném láska. Milostný příběh, který autor nabízí svým čtenářům, je přitom poněkud komplikovanějšího rázu.

” Humorná i nostalgická road movie a zároveň působivý milostný příběh à la John Steinbeck; vedle dvou protagonistů se tu ovšem v hlavní roli ocitá ochočený aligátor Albert.

HERMANN HESSE

Hermann Hesse (1877–1962) je nejvydávanějším německým autorem 20. století, mnohá jeho díla dosáhla milionových nákladů. Intenzita jeho působení se po 2. světové válce výrazně zvyšovala od 50. let nejprve v Koreji a v Japonsku, posléze v 60. a 70. letech obzvláště v USA. Pro mladou generaci se Hesse nechtěně stal jakýmsi guru, mladí z něho čerpali inspiraci pro svůj boj proti autoritám, pro odmítání utilitárnosti západní civilizace, přejímali jeho intenzivní vztah k přírodě, k východním filozofiím a náboženstvím atd. Hesse však v podstatě nikdy neopustil svou křesťanskožidovskou orientaci a dalšími vlivy ji pouze obohacoval.

Klingsor

Přeložil Vratislav Slezák

V roce 1920 vyšly pod titulem *Klingsor* poprvé tři povídky Hermanna Hesseho, pozdějšího nositele Nobelovy ceny za literaturu. Na první pohled se jeví dosti různorodé, a přece mají jedno společné: vztah k expresionismu. Povídka *Klein a Wagner* je patrně autorovým nejexpresionističtější textem, rozdělením hrdiny se do ní promítá Hesseho zkušenost s psychoanalýzou i nevole k měšťáckému světu. V *Dětské duši* reflektuje Hesse z pohledu dospělého zážitek z vlastního dětství. V povídce *Klingsorovo poslední léto* se bezesporu odrazila velká změna, která se udála v Hesseho životě: Jeho první žena Maria Bernoulli byla trvale hospitalizována pro schizofrenii, manželství se rozpadlo, Hesse byl propuštěn z oddělení péče o válečné zajatce, Německo ovládl zhoubný nacionalismus a Hesse přesídlil do slunné Montagnoly ve švýcarském kantonu Ticino, kde našel nejen nový domov, ale i novou lásku k malířce a zpěvačce Ruth Wengerové. Prostřednictvím hlavní postavy, osamělého malíře, Hesse zkoumá umělectví jako možnost a způsob existence. *Klingsor* vyděšený blížící se smrtí se snaží prožít zbývajících čas co nejlépe a nejradostněji, cele se oddává umění, noci tráví u vína a v náručí žen. Povídka vrcholí *Klingsorovým* posledním uměleckým počinem, autoportrétem, který jako by byl zpodobněním mnoha tváří.

Již vyšlo:

Souborné dílo I-X, Petr Camenzind, Demian, Siddhártha, Pohádky, Stepní vlk, Narcis a Goldmund, Knulph (bilingvní vydání), O létání, Radosti zahradníka, Ha se skleněnými perlami, Panský dům

WILLIAM SAROYAN

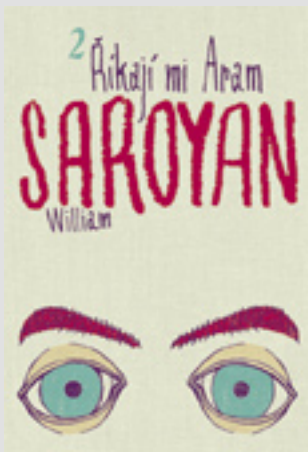
William Saroyan (1908–1981) se narodil v kalifornském Fresnu v rodině arménského původu. Když mu byly tři roky, zemřel mu otec a William byl i se sourozenci umístěn do sirotčince. Později se rodina v čele s matkou znovu spojila a dospívající William začal brzy pracovat. Když doma narazil na několik otcových povídek, rozhodl se, že se stane spisovatelem. Kritiky zaujal především humanistickou povídkou „Odvážný mladý muž na létající hrazdě“, posléze se na literární scéně etabloval emotivními knihami *Lidská komedie*, *Tracyho tygr*, *Tati, tobě přeskočilo*, *Mami, mám tě ráda* či dramatem *Minuty na hodinách*.

Říkají mi Aram

Přeložila Věra Pourová

Sbírka povídek *Říkají mi Aram* představuje spisovatelovo dětské alter ego, Arama, chlapce arménského původu, který právě dospívá a seznamuje se s širším příbuzenstvem i okolním světem. Jeho vidění je truchlivé i radostné, bezstarostné a dojemné, vždy však prodchnuté autentickým dětským prožíváním i těch nejdrobnějších událostí.

Již vyšlo:

Tracyho tygr, *Kluci a holky, když jsou spolu*, *Krátká projížďka v nebeském kočáře*, *Trable s tygry*, *Bláznivost v rodině*, *Místa, kde jsem trávil čas*, *Zápisky o životě*, *smrti a útěku na Měsíc*, *Náhodná setkání*, *Věřil jsem, že mám spoustu času, ale teď si nejsem tak jistý*, *Tracy's Tiger/ Tracyho tygr* – bilingvní vydání, *Dobrodružství Wesleyho Jacksona*, *Odvážný mladý muž na létající hrazdě*, *O neumírání*

GEORGE ORWELL

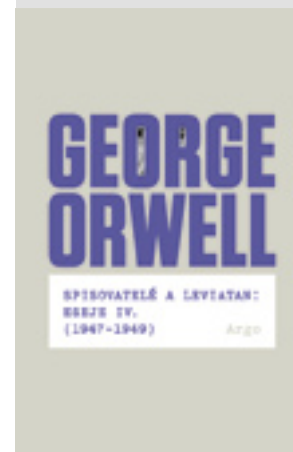

George Orwell (1903–1950) patří k nejvýraznějším spisovatelům a novinářům první poloviny 20. století. Přestože souzněl se soudobými levicovými filozofickými proudy a prohlašoval se za socialistu, v případě Sovětského svazu potěmkinovskou povahu socialistického režimu brzy prohlédl a ostře se proti němu vymezil. Originálně své politické myšlenky zpracoval v alegorické novele *Farma zvířat* (1945) a v antiutopickém románu *Devatenáct set osmdesát čtyři* (1949). Velmi oblíbené byly a stále jsou jeho eseje, cestopisy a reportáže, např. *Na dně v Paříži* a *Londýně* (1933), *Barmské dny* (1934) a *Hold Katalánsku* (1938). George Orwell dodnes zůstává ikonou vzdoru vůči totalitním tendencím a politické manipulaci všeho druhu.

Spisovatelé a leviatan: Eseje IV. (1947–1949)

Přeložila Kateřina Hilská

Čtvrtým svazkem *Spisovatelé a leviatan* se uzavírá souborné vydání esejí George Orwella, které obsahuje celkem 241 esejí, analýz, recenzí a novinových sloupků z pera slavného spisovatele a novináře. V tomto závěrečném dílu, pokrývajícím roky 1947–1949, si můžeme přečíst další sloupky „Jak to vidím já“, které známe už z předchozího svazku, Orwellovy recenze (např. na román *Jádro věci* Grahama Greena nebo esej „Lidská duše za socialismu“ od Oscara Wilde), ale samozřejmě i úvahy politické. Například esej „K evropské jednotě“ z r. 1947, v němž ještě Orwell stihl zařadit Československo mezi země s „tradicí demokratického socialismu“, bude pro čtenáře nepochybně zajímavý i dnes.

Kniha vychází s finanční podporou Ministerstva kultury České republiky.

Již vyšlo:

Farma zvířat/Animal farm (bilingvní titul), *Cesta k Wigan Pier*, *Deníky I* (1931–1940), *Deníky II* (1940–1949), *Devatenáct set osmdesát čtyři/Nineteen Eighty-four* (bilingvní titul), *Lev a jednorožec* – *Eseje I.*, *Ohlédnutí za španělskou válkou* – *Eseje II.*, *Farma zvířat* – nové vydání, *Devatenáct set osmdesát čtyři* – nové vydání, *Hold Katalánsku*, *Na dně v Paříži* a *Londýně*, *Úpadek anglické vraždy: Eseje III.* (1945–1946)

ARTURO PÉREZ-REVERTE

Arturo Pérez-Reverte (* 1951) je nejčtenější a nejpřekládanější současný španělský spisovatel. Jeho knihu *Vlámský obraz* (1990, česky 1997) američtí čtenáři a kritici zařadili mezi pět nejlepších románů vydaných v USA, podle detektivky *Dumasův klub* (1993, česky 2000) natočil Roman Polanski velmi úspěšný film *Devátá brána*.

Obležení

Přeložil Jan Hloušek

Přístav Cádiz dlouho vzdoroval napoleonským obláhatelům jako jediné neobsazené místo ve Španělsku. Do scénérie zářivě bílého města, plného uprchlíků a pulzujícího obchodním životem navzdory kontinentální blokádě, umístil autor několik vzájemně se prolínajících příběhů ze společnosti rejdařů, obchodních agentů, korzárů a vojáků, které jsou spjaty několika hrůznými zločiny. Na různých místech Cádiz byla spatřena těla k smrti zbičovaných dívek. Kriminální případ se prolíná s dalšími zápletkami, do hry vstupuje špionáž i finanční čachry, atmosféra houstne a příběhy zdánlivě nezáčastněných mužů a žen získávají na napětí.

Již vyšlo:

Dumasův klub aneb Richelieuův stín,
Tango staré gardy

ROBERTO BOLAÑO

Roberto Bolaño (1953–2003) byl původem Čilán, ale dobu zásadní pro své literární zrání prožil v Mexiku, dospělost pak ve Španělsku. Psal poezii i prózu v neuvěřitelném množství. Jeho první publikovaný román (ve spolupráci s A. Garcíou Portou) pochází z roku 1984, nová díla se posmrtně vydávají z pozůstalosti dodnes. Po útlých knihách *Nacistická literatura v Americe* (1996) a *Vzdálená hvězda* (1996) Bolaño proslavil zejména román *Divocí detektivové* (1998), který získal řadu cen (Herralde, Rómulo Gallegos aj.), světovou proslulost mu však zajistil až anglický překlad tohoto románu. Posmrtně vydaný Bolaňův román *2666* (šp. 2004), též ověřený nejruznějšími cenami, prohlásili v březnu 2009 američtí kritikové za nejlepší beletristické dílo vydané v USA v roce 2008.

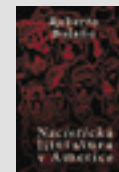
Photo © Jerry Bauer

Vzdálená hvězda

Přeložila Anežka Charvátová

Útlý román *Vzdálená hvězda* (šp. 1996) vznikl rozpracováním posledního příběhu *Nacistické literatury v Americe* (šp. 1996, čes. 2011). Vyprávěč líčí se směsí hrůzy a fascinace několik epizod ze života básníka, s nímž se seznámil počátkem 70. let na básnické dílně a pak se s ním znovu setkal až po Pinochetově puči – vlastně ne s ním, ale s jeho „vzdušnou poezií“, verši psanými na oblohu tryskami letadla. Pátrání po tom, kdo tento básník-válečný pilot vlastně je, co znamená umění pro život a kolik cizích životů je někdo svému svéráznému umění ochoten obětovat, tvoří páteř vyprávění plného odboček dalších příběhů. Kniha, považovaná literárními kritiky za jedno z nejpodstatnějších Bolaňových děl, je bajkou nehodnou následování o podvodném umělci, jenž místo jakékoli etiky dbal pouze na estetiku, a další z variant Bolaňova hledání podob moderního zla.

Již vyšlo:

Divocí detektivové,
Nacistická literatura v Americe,
2666, Třetí říše

CHARLES BUKOWSKI

Do širšího povědomí čtenářů se dostal v 60. letech, s nástupem tzv. malých časopisů, které dávaly prostor nezávislé, proti establishmentu zaměřené tvorbě. Svým bohémským životním stylem a nevybíravým politickým slovníkem si vysloužil pozornost agentů FBI a několikrát pobyl ve vězení, především za výtržnictví. Zemřel roku 1994 jako kultovní a světově uznávaný autor a počet jeho čtenářů po celém světě stále roste.

O psaní

Přeložil Vít Penkala

Výbor z Bukowského korespondence ukazuje oblíbeného autora z jiné stránky: dopisy přátelům, redaktorům i kolegům, chronologicky řazené, se dotýkají především tématu psaní. Zachycují jednak pomalu se rozvíjející Bukowského tvůrčí kariéru „zevnitř“, očima autora, který líčí, jak začínal poezií v malých časopisech, jak na dlouhá léta psaní úplně přerušil, protože propil psací stroj; jak na jeho možnosti psát působila jeho zaměstnání i lidé kolem něj. Současně čtenář objevuje jakýsi autorský manifest, který Bukowski neformuluje jako prohlášení pro veřejnost rozepsané do okázale formulovaných tvůrčích zásad: spíše mezi řádky čteme autorova zaujetí „pro svůj způsob“, přezíravost vůči mainstreamovému „správnému psaní“ i rigidním zásadám literárních škol. Navzdory takovému zdánlivě ledabylému postoji je zřejmé, jak důležité psaní pro Bukowského bylo a s jakou vážností se mu věnoval.

Již vyšlo:

Příběhy obyčejného šílenství, Nejkrásnější ženská ve městě, Zápisky starého prasáka, Pobryndané spisy, Tvrdý chleba, Příliš blízko jatek, Obarvená piča/The White Pussy – v edici Kanapka, Těžký čas, Další zápisky starého prasáka, Ženský, Všechny řítě světa i ta má, Na poště, Hollywood, Faktótum, Absence hrdiny, Škvár, Jelito

ONDŘEJ ŠTINDL

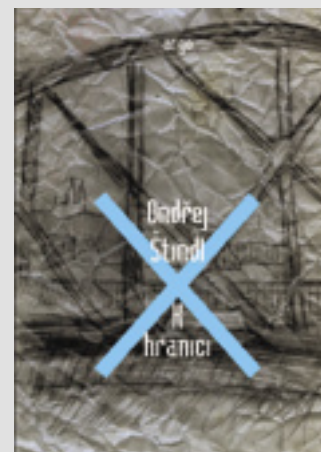

Ondřej Štindl (* 1966) je filmový a hudební kritik, literát, scenárista a DJ. Studoval na Pedagogické fakultě UK, po listopadu 1989 patřil k zakladatelům Radia 1, kde dodnes pravidelně vysílá. Coby kritik debutoval v *Kritické Příloze Revolver Revue*; působil v *Lidových novinách*, české sekci BBC či časopise *Týden*; nyní je komentátorem serveru Echo24 a *Týdeníku Echo*. Je autorem scénářů k filmům *Pouta* (za ten byl oceněn Českým lvem za rok 2010) a *Místa*. V roce 2012 vydal v nakladatelství Argo svůj románový debut *Mondschein*.

K hranici

Druhý román Ondřeje Štindla *K hranici* sestává ze tří částí. Každá má jiného protagonistu, každá je zasazena v jiném historickém údobí, a přece je leccos spojuje: vlasovský voják Štěpan na konci druhé světové války, řidič nákladáku Michal za tuhé normalizace a sanitář Ivan na sklonku komunistického režimu (a v samém závěru téměř o třicet let později, už coby uznávaný výtvarník) jsou outsideři, kteří se nedokážou konformovat s většinovou společností a ani po tom nijak zvlášť netouží. Po nějakou dobu se sice pokoušejí splynout s okolím, podřizují se neviděné, ale palčivě tušené „Hydře“, ale v určité chvíli, také pod vlivem prožitku lásky, učiní osudové rozhodnutí a vzeprou se. Jejich životy se tím nenávratně promění, začnou směřovat k tragickému rozuzlení, nevyhnutelnému a drtivému, avšak nepopírájícímu možnost, že za touto „hranicí“ existuje ještě nějaká další naděje.

Autor ve svém vyprávění mísí osobní i veřejné; působivě vykresluje individuální osudy na pozadí historických událostí, přičemž snoubí love story s bildungsromanem, pistolnickou historkou a mýtem. Své tři příběhy neokázalým způsobem spojuje v jeden a zasazuje jej povětšinou do širšího centra Prahy, zhruba vymezeného Karlovem, Vyšehradem, Nuslemi a Vinohrady.

Již vyšlo:
Mondschein

MICHAL VRBA

Michal Vrba (* 1976) pochází z Hlušic, malé vesničky na východě Čech, kde strávil dětství. Po vyučení v hradeckém ČKD a nástrojařské nástavbě složil přijímací zkoušky na obor český jazyk – občanská nauka na UJEP v Ústí nad Labem, městě, které se stalo na deset let jeho domovem. Pět let učil společenské vědy na místní střední škole. Poté ho osud zavalil do západního Skotska, kde se živil jako přístavní dělník a řidič nákladáku. Nyní pracuje pro malou rodinnou tiskárnu. Se ženou Martinou a malými syny žije v Novém Bydžově.

Píše od dětství, povětšinou kratší povídky. V roce 2014 napsal *Hontolínho*, podivuhodné příběhy pekaře a příležitostného agenta. Knihu sám ilustroval a vydal pro přátele v nákladu sta výtisků. *Prak* je jeho první delší text. Ve volných chvílích se věnuje synům, rekonstrukci domu a dálkovým pochodům.

Prak

Psychologická novela *Prak* z období německé okupace vypráví příběh novináře, který se zaprodal nacistické moci a svá selhání se rozhodl kompenzovat tím, že spáchá brutální, radikální čin, který jej může přivést až na popraviště. A není zdaleka jisté, zda mu tento záblesk vzdoru pomůže po válce očistit vlastní jméno.

V druhé linii pak sledujeme osudy patnáctileté Aleny, která na počátku šedesátých let objeví v lesní chatě u Hamerské nádrže na Vysočině novinářovy zápisky. Jak se naplnil jeho osud? Jaký vztah k tomuto muži má její matka? A hlavně – proč jen zmínka o něm přivádí k zuřivosti komunistického tajemníka, který s oběma ženami tráví na chatě noc?

Napínavý debut Michala Vrby je dech beroucím čtením plným zvratů a nečekaných odhalení, a zároveň znepokojujícím svědectvím o tom, jak doba ohýbá lidské charaktery a jak složité je vyrovnat se s vlastním svědomím a zůstat morálně čistý.

VRATISLAV BRABENEC

Vráťa umí zpívat, či spíše mručet, alikvotním zpěvem po způsobu mongolských a tibetských mnichů. Možná kolik alikvotů, tolik různých činností, kterými se Vráťa zabývá, tolik různých rysů jeho povahy. Chodil do lidušky, studoval zahradnictví na zemědělské škole v Mělníce, teologii na Komenského bohoslovecké fakultě, ale také je absolventem Křížovnícké školy čistého humoru bez vtipu. Takže se umí „zbláznit na saxofon i na klarinet“ (Potkani, The Cats Jass Band, Plastic People of the Universe, Žabí hlen, Sen noci svatojánské band, Jazz Khonspiracy), navrhuje velkoryse pojaté zahrady a parky, mnoho jeho textů (básně, libreta k operám, texty ke skladbám) je odpovědí na „prostou boží buzeraci“ a jsou jím zpívány způsobem hebrejského žalmisty-deklamátora tehillá, cítí se zvířaty, stromy i lidmi a má šamanské vlohy.

Podoby

Přijdete-li večer do kavárny ve Vršovicích, u stolu v rohu pravděpodobně uvidíte na první pohled zajímavého člověka. Nejspíš pije kafe s malým nebo upíjí malé plzně. Když si budete chtít jen tak přisednout, laskavě vám pokyne. Když ale vejde někdo, kdo halasně pronáší velká moudra, ten člověk – Vráťa Brabec – opustí lokál nebo vetřelce pošle rychle někam. Vráťovi můžete naslouchat, můžete s ním uvažovat o nejružnějších strastech a radostech světa vezdejšího, můžete se od něj hodně dozvědět, můžete poznat jeho rodné Horní Počernice, indiány v Kanadě, setkat se s osudy nevšedních lidí... nesmíte ho ale zaplašit. Ne, není v něm zaječí strach z nějakého reálného nebezpečí, svoji odvalu k protestu proti zlovůli a blbosti už projevil mockrát, je to taková boží bázeň, pokora a skromnost, se kterou utíká před banalitami, malichernostmi a sebestředností zduřelého ega.

EVA TURNOVÁ

Eva Turnová vystudovala filozofickou fakultu v Praze, obor čeština-angličtina. Přeložila knihu Marka Vonneguta *Expres do ráje*, zfilmovanou verzi Červeného trpaslíka a řadu dalších filmů a scénářů. Hrál ve filmech Jana Hřebejka, Petra Zelenky a Viktora Tauše. Složila hudbu k filmům Igora Chauna a Tobiáše Jirouse. Hrál na basu v kapelách DG 307, Šílenství Mejly Hlavy a The Plastic People of the Universe. V současnosti koncertuje s vlastní kapelou Eternity a píše do týdeníků *Reflex* a *Instinkt*.

BE100F

Hutné minipovídky, hořkohumorné glosy k současnosti, texty nabitě nejen ironií, ale hlavně sebeironií, sdělující často v pár větách více než patero novin od A do Zet.

„Ženy rády píšou rozsáhlé romány o lásce, v nichž se láska topí v kaši slov, slov, slov... a slova v moři nudných dějů, jimiž se ženy domnívají vyjadřovati celý svět. Rády takové romány také čtou. Ale píší tak i muži. Turnová postupuje jinak: sbírá maličké plíšky života, na něž pár slovy napíše celé romány, velké zprávy o pitvornosti života. K čemu jiní potřebují stovky stran, k tomu Turnová potřebuje strany půl. Čtu ty půlstrany s rozkoší nad inteligencí autorčina cynismu, nad nímž víc lidského už není. Udělat z malé věci velkou je umění prvního řádu. Od dob Vaculíka v šedesátých letech je Turnová druhá osoba, kdo tohle se sloupkem umí.“

– Karel Steigerwald

MARTIN RAJNIŠ MAGDA ŠEBESTOVÁ

Prof. Ing. arch. Martin Rajniš (* 1944, Praha) je český architekt a urbanista, spoluzakladatel České komory architektů, několika architektonických kanceláří a zakladatel ateliéru Huť architektury. Jako pedagog působil na VŠUP v Praze a na Technické univerzitě v Liberci. Je známý především jako autor nové Poštovny na Sněžce nebo Majáku a muzea Jára Cimrmana v Jizerských horách. Věnuje se experimentální architektuře a vztahu architektury k přírodě a k lidské společnosti.

Spolupráce s Magdou (Křížkovou) Šebestovou

Magdu jsem poznal koncem sedmdesátých let, když jsme v době třeskutého bolševismu dělali pavilon na výstavu do Kanady – já jako mladý architekt a ona jako hosteska. Pamatoval jsem si ji ještě z doby, kdy jako malá holka zpívala s Jiřím Suchým v Semaforu. Potom jsme se dlouhý roky neviděli a až při rozhovoru pro *Xantypu*, kteréj se mnou přišla udělat, jsem si uvědomil, jak se umí ptát, jak se umí bezvadně tvářit a hlavně jak skvěle umí psát... tak jsem jí nabídl, že bychom spolu mohli zkusit to moje vzpomínání napsat a ona, zaplať pámbůh, kývla...

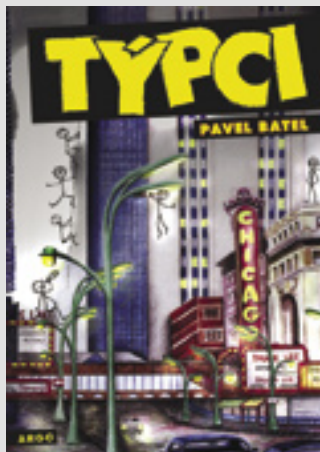

Pětadvacet tisíc dnů vzpomínek

Architekt, profesor a autor mnoha odborných publikací M. Rajniš se rozhodl sepsat vzpomínky ze svého života plného cestování, netradičních zvratů, úspěchů i pádů. Jako buřič a provokatér, který si celý život razí svoji cestu, chce čtenáři ukázat, že i člověk, nýmand, kterého málem strčili do pomocné školy, může žít bezvadný život. „Přál bych si, aby se čtenář při mém vyprávění odvážal, začal mluvit slangem a vychutnal si krásně vyslovený český nadávky, který se skví jako pralinka na dortu.“

PAVEL BATEL

Elitní bodyguard královských rodin, hollywoodských hvězd či rodinných členů evropských mafií, učitel boje zásahových skupin, historik a průvodce Terezína vyměnil akci za pero a dramatické situace za nadsázku a křeslo. Jeho undergroundový knižní debut *Příběh Průvodce* získal ocenění Karlovou univerzitou jako „unikátní dílo“ a přesunul nového českého spisovatele do zcela odlišného světa. Kombinace brilantního vypravěčského umu, fikce a reality dává jeho příběhům punc unikátnosti a poskytuje nevšední čtenářský zážitek.

Týpci

Akční komedie *Týpci* nás přenese do druhé poloviny devadesátých let. Krachující vztah s modelkou a osobní tragická zkušenost vede k útěku do země-nezemě a nového životního startu. Drhnutí toalet chicagských továrních mega-komplexů, ilegální svět moderního otroctví polských mafií nebylo však to, co hlavní hrdina přesně očekával. Přišel tedy čas se v cizím prostředí zorientovat a nové situaci čelit po svém... jak jinak, než excentrickým česko-slovenským gangem, jež tvoří vskutku pozoruhodní... týpci.

MIROSLAV PECH

Miroslav Pech (* 1986) vyrůstal v Nové Bystřici na Jindřichohradecku. Prošel mnoha zaměstnáními (tiskař, prodavač, pomocný dělník, skladník, redaktor, řidič VZV atd.). Je autorem povídkových sbírek *Napíšu Pavle* (2013) a *Ohromně vtipná videa* (2014). Publikoval v časopisech Semtam, H_aluze, Psí víno, Protimluv, Host, Salon, Weles, Pandora či na internetové Dobré adrese. Cizojazyčně se jeho texty objevily na běloruském webu litrazh.org a slovinské ludliteratura.si. Žije v Českých Budějovicích.

Cobainovi žáci

Pokud jste si mysleli, že po pádu komunismu má už mládež život růžový a možnosti neomezené, tak to jste dost mimo. Bezejmenný hrdina *Cobainových žáků* nás provede od idylického dětství přes základku a učňák až do dospělosti. Jinak řečeno z pískoviště k nadšenému objevování světa, kdy je člověk Lennonem, ale taky trochu Kerouacem, přes temný opar chlastu, drog a vědomí, že nikdo to tu nepřežije, až po rezigované poznání, že ráčkující kluci dělají ve skladu. Příběh jako každý druhý. Co ale z Pechova románu dělá skvost, je přesně odposlouchaný jazyk, vytříbený cit pro dialog a smysl pro humor, byť většinou šibeniční. Pusťte si Nirvanu, zapalte si a otevřete knihu.

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

JOSEF PÁNEK

Narodil se roku 1966. Studoval v Praze, ČSSR, ČR, žil v Norsku a Austrálii, nyní žije v ČR. Vydal sbírku povídek *Kopáč opálů* (2013).

Láska v době globálních klimatických změn

V životě jste nebyli v Indii, představte si to. Teď se ocitnete v indickém Bengalúru, uprostřed kraválu, smradu, vřavy dopravy a lidí, a nemáte proti tomu obranu. Jste v bezpečí hotelu a konferenčního centra, a přesto jste vyděšenější jak malej králík. Odvážíte se ven a dojdete do slumu. V nepřehledném davu žen v sári uvidíte indickou dívku v obyčejném triku a džínách. Vyfotíte si ji, protože je to jediné, co vás neleká. Ona si toho všimne a řekne vám plynou angličtinou, ať její fotku okamžitě smažete. Pokrčíte rameny, vyhovíte jí a hodíte celou příhodu za hlavu.

Novela *Láska v době globálních klimatických změn* vypráví o globální vesnici zvané Země, ilogičnosti rasismu i nevyzpytatelných cestách srdce, a hlavně o tom, jak se všichni bojíme změn, zatímco ta největší z nich se odehrává kolem nás a nad našimi hlavami.

” Nepravděpodobná, leč umělecky pravdivá globální romance.

EGON BONDY

Egon Bondy (1930–2007) je jedním z nejvýznamnějších českých básníků, prozaiků a myslitelů 20. století. Patří k „otcům zakladatelům“ českého undergroundu, jeho dílo má ovšem dodnes zásadní vliv na českou kulturu jako celek.

Básnické spisy III.

Egona Bondyho netřeba představovat: guru několika generací nonkonformní mládeže, světec českého undergroundu, svérázný filozof, pozoruhodný prozaik a především – vynikající básník. Projekt Bondyho sebraných básnických spisů si klade za cíl představit poprvé v úplnosti jeho básnickou tvorbu, včetně nově objevených či rekonstruovaných textových materiálů. Proponované tři svazky nepřinesou „pouze“ Bondyho vlastní texty, nýbrž i ediční aparát; naše edice se tak svými parametry v mnohém přibližuje kritickému vydání. Zárukou kvalitního edičního zpracování je Martin Machovec, přední český editor, literární historik, znalec Bondyho díla a kronikář českého undergroundu.

Třetí svazek přinese básně z let 1976–1994.

Již vyšlo:

*Básnické spisy I.,
Básnické spisy II.*

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

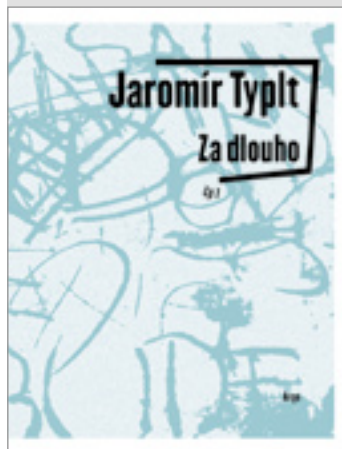
JAROMÍR TYPLT

Jaromír Typlt (* 1973). Básník, esejista, editor, performer. Vystudoval FF UK v Praze. Do čtenářského i kritického povědomí vstoupil v devadesátých letech poezií rozvíjející podněty surrealismu, ale postupně začal experimentovat s různými přesahy literatury do dalších uměleckých odvětví – vznikají tak

nejrůznější výtvarné bibliofilie a autorské knihy, krátké filmy, jevištní představení, zvukové nahrávky a improvizace. V posledních letech vedle knihy básní a próz *Stisk* (2007) zveřejnil audioknihu *Michal přes noc* (CD 2012), filmovou 3D báseň *Vínice* s Viktorem Kopaszem (2012) nebo zvukově-textovou kompozici *Škrábanice* s Michalem Ratajem (CD 2014). Je také autorem knižní monografie sochaře Ladislava Zívra (2013). Více na www.typlt.cz.

Za dlouho

To, že vydává sbírku básní, by se dalo u Jaromíra Typlta brát téměř jako stylový experiment – po svých prvních sbírkách, zveřejněných v první polovině 90. let, se totiž ve všech dalších knihách pohyboval na otevřeném pomezí mezi poezií, prózou a esejem (*že ne zas až*, 2003 nebo *Stisk*, 2007). Představa, že báseň nemá zůstat uzavřena v jediné podobě, ovšem provází i novou knihu, protože většinu zařazených textů autor během let uváděl a proměňoval v různých jevištních, zvukových nebo i filmových zpracováních. Ústřední téma sbírky *Za dlouho* by se snad dalo shrnout podle jednoho z veršů básně Zlomek B101: „smyk a setření, složenina, odírání a třpyt, drolení a prach“.

PETR KORBELÁŘ

Věnuje se kresbě, fotografii, tisku litografií a hře na klapkodastrovou kytaru se spoluhráčem na bambusovou flétnu Janem Kotulánem. Vydali spolu 7 CD improvizovaných ambientních skladeb, některé ve spolupráci s Petrem Niklem, Irenou a Vojtěchem Havlovými, Mikolášem Bělíkem. Jeho profesí je umělecké řemeslo – kamenotisk. Ve své dílně v Praze tiskne originální litografie výtvarníkům. Žije v Řevnicích se ženou Kateřinou a třemi dětmi, jejichž kaligrafické tahy tuší, které kreslily mezi 2. a 4. rokem, použil jako obrazový doprovod k textům.

Obrazy do slov proplovají

Obrazy do slov proplovají je třetí kniha minimalistických básní Petra Korbeláře inspirovaná přírodou, vnější i vnitřní krajinou. Kniha navazuje na dva předešlé tituly *Slova a snítka jehličí v potoce* (2003) a *Pod lipové květy schováme se před deštěm* (2009). Slovo je přitom jen jeden ze způsobů autora vyjádření.

MICHEL FABER

Michel Faber se narodil v roce 1960 v holandském Haagu, ale dobu dospívání strávil v Austrálii, kde vystudoval literaturu a kde se poprvé i podruhé oženil. Se svou druhou ženou přesídlil na Skotskou vysočinu, kde žije a píše dodnes. Michel Faber patří v Česku k poměrně často vydávaným autorům, v Argu vyšla jeho

novela *Evangelium ohně* (2010), u jiných nakladatelství pak román *Pod kůží* (2003) a dvě povídkové sbírky *Fahrenheitova dvojčata* (2008) a *Někdy prostě prší* (2011). Jeho nejocetovanější knihou je *Kvítek karmínový a bílý* (Argo 2015).

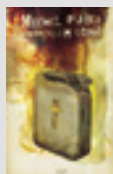
Neskonalá, příběh jedné lásky

Přeložil Viktor Janiš

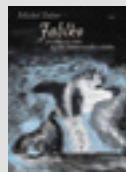
Michel Faber je bytostný prozaik, básním se věnoval jen okrajově a sám vtipkoval, že tímhle tempem bude mít dost materiálu na první sbírku někdy ve svých devadesáti letech. Pak ale po dvaceti letech manželství Faberova žena Eva onemocněla nevléčitelnou rakovinou kostní dřene (mnohočetným myelomem, abychom byli přesní) a Faber se vrátil ke své původní profesi, totiž ošetrovatelství. A právě v pokoji londýnské nemocnice, kde Eva strávila poslední měsíce svého života, vznikly první básně z předkládaného cyklu (je jich nakonec něco přes 70, na cca 140 tiskových stranách.)

Tematicky se básně omezují na průběh nemoci, Evinu smrt a Faberův žal. Je to poezie nekompromisně upřímná, emocionálně intenzivní, místy protkaná šibeničním humorem. Drtivá většina básní je psaná volným veršem a rýmovaná sporadicky, což je paradoxně její výhoda: je mnohem přístupnější, než poezie obvykle bývá, a účinek je bezprostřednější.

V těchto básních, jež ocenily i takové těžké literární váhy jako Ian McEwan, přišel Michel Faber na něco obecně sdělného: co to znamená najít životní lásku a pak ji takhle krutým způsobem ztratit. Dal hlas lidem, kteří o rakovině kvůli přetrvávajícímu tabu neumí mluvit, nemocným, kteří si své pocity nechávají pro sebe.

Již vyšlo:
Evangelium ohně,
Kvítek karmínový
a bílý, Jablko

SYLVIA PLATHOVÁ

Sylvia Plathová (1932–1963), americká prozaička a básnířka, je známa českým čtenářům díky románu *Pod skleněným zvonek* (Argo, 1998) a výboru básní *Noční tance* (Argo, 2002).

Ariel

Přeložil Jan Zábrana

Druhá básnická sbírka Sylvie Plathové nazvaná *Ariel*, vydaná v roce 1965, tedy dva roky po autorčině smrti, patří k nejslavnějším angloamerickým básnickým knihám dvacátého století. K jejímu kultovnímu statusu samozřejmě nemalou měrou přispěl příběh obestírající její vydání: mladá, nadějná, půvabná básnířka, zmítaná od dětství úzkostmi a depresí, si po rozpadu svého manželství vzala život; texty z její pozůstalosti pak vydal její manžel a otec jejich dvou dětí, básník Ted Hughes – a ukázalo se, že *Ariel* je autorčino opus magnum...

Výsadní postavení Sylvie Plathové v rámci moderní angloamerické literatury ovšem není způsobeno jen oním tragickým příběhem, nýbrž především nespornou silou její poezie: Plathová je básnířka nesmírně senzitivní, básnířka přetavující veškeré podněty zvenčí v zcela svébytný, bolestný výraz, který je přitom v básních reflektován, pozorován jaksi z odstupu, s drsnou a všeprostupující ironií.

K věhlasu autorčiny poezie v českém kontextu pak bezesporu přispěly překlady Jana Zábrany, pro něhož Plathová představovala velké, uhrančivé téma. Překlady sbírky *Ariel* se věnoval bezmála dvacet let – a nad hotovým dílem si poznamenal: „Žádná ženská mě v životě neutahala tak jako Sylvia Plathová (...) Do těch básní se nelze dostat paklíčem, spíš to chce rozrazit skořápku jako ořech – a pak začít pracovat se střepy (...) Budu rád, jestli tenhle překlad přežiju. Poněvadž je to spíš zápas, spíš rvačka, při které jeden škrtí druhého – spíš tohle než překlad.“

LOUISE GLÜCKOVÁ

Louise Glücková (* 1943) patří mezi nejvýznamnější současné americké básníky. V roce 1993 získala Pulitzerovu cenu za sbírku *Divoký kosatec* (jejíž český překlad vyšel roku 2007); je také držitelkou řady dalších prestižních ocenění, včetně Bollingenské ceny či Národní ceny literárních kritiků za poezii. V letech 2003–2004 vykonávala z pověření Knihovny Kongresu funkci tzv. „Poet Laureate“, tedy jakési „oficiální básničky“ Spojených států.

Noc věrnosti a ctnosti

Přeložila Tereza Vlášková

Básnická sbírka Louise Glückové *Noc věrnosti a ctnosti* vyšla v roce 2014 a setkala se s mimořádným čtenářským i kritickým ohlasem; autorce za ni byla mj. udělena Národní knižní cena za poezii. Spíše než o sbírku samostatných básní se jedná o propojené příběhy, jež sice vycházejí z autorčina života, ale mají mnohem obecnější dopad. Glücková svým volným veršem a zdánlivě prostým jazykem dokáže čtenáře očarovat, probudit v něm zvědavost a přimět ho podívat se na svět novými očima. Jako by člověk s každou básní procházel jakýmsi snovým portálem, který ho pokaždé zanechá na jedno a totéž místo, jen jinak rozestavěné. Společným jmenovatelem všech básní je setkání s neprozkoumaným a neprozkoumatelným světem mrtvých, který může i nemusí být tím naším, s věcmi, které jsou nám všem dobře známé, ale teď se na ně díváme v neznámém světle. Atmosférická sbírka nenabízí útěchu pro ty, kdo se obávají lidské smrtelnosti, zároveň však čtenáře nezanechává ve stavu naprostého zoufalství: nachází delikátní rovnováhu mezi skepsí a optimismem, smutkem a radostí, těžkomyslností a nadějí.

MICHAEL CHABON

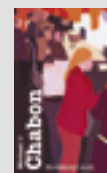
Michael Chabon (* 1963) je nejuznávanějším americkým prozaikem své generace; za své dílo získal dlouhou řadu ocenění, včetně nejprestižnější americké literární ceny Pulitzer Prize.

Zázrační hoši

Přeložil Petr Eliáš

Profesor tvůrčího psaní Grady Tripp vládí na hřbetě nejen krizi středního věku a následky svého uměřeně prostopášného života, ale také břemeno nedopsaného a podle všeho nedopsatelného románu *Zázrační hoši*. Dva a půl tisíce stran bobtnajícího opus magnum jako by se svému autorovi smálo do obličeje, a přitom nebylo než výčtem jeho selhání, marných nadějí a promarněných příležitostí. A Grady, místo aby psal, balí jointy a před studenty se tváří jako druhý Henry Miller. Jedním z těch, jež aura jeho talentu na chvíli oslní, je i James Leer, rozháraný mladík jako vystřižený z atlasu aspirantů tvůrčího psaní. Nečekané setkání těch dvou na večírku plném spisovatelů odstartuje běh událostí místy tak absurdních, že hraničí s groteskou, jen místo dortů a neohrabaných policajtů se tu o zábavu starají transvestita, mrtvý pes a sako po Marilyn Monroe.

Již vyšlo:
Modelový svět

” Román *Zázrační hoši* je – vedle Pulitzerovou cenou odměněného románu *Úžasná dobrodružství Kavaliera a Claye* – obecně považován za vrcholné dílo Michaela Chabona. K jeho popularitě nepochybně přispělo i výtečné filmové zpracování, v němž zazářili Michael Douglas, Tobey Maguire, Robert Downey jr. či Katie Holmesová.

THOMAS PYNCHON

Thomas Pynchon se narodil roku 1937 na newyorském Long Islandu a žil střídavě v zahraničí a Kalifornii, nyní žije v New Yorku. Debutoval několika povídkami v časopisech, první román nazvaný *V.* vydal v roce 1963. Prorazil však až v roce 1966 s románem/novelou *Dražba série 49* (The Crying of Lot 49, č. 2004), v němž poprvé předvedl svůj hutný, komplexní styl plný historických, uměleckých a vědeckých aluzí, překypující novátorskou, labyrintózní syntaxí a překvapujícím množstvím situačních gagů a jazykových juxtapozic. Tento osobitý rukopis dovedl k dokonalosti ve svém největším románu *Duha gravitace* (Gravity's Rainbow) z roku 1973 (č. 2006), za nějž dostal Národní knižní cenu. Následovaly romány *Vineland* (1990), *Mason & Dixon* (1997), *Against the Day* (2006) a *Inherent Vice* (2009). Jeho posledním románem je *Výkřik techniky* (Bleeding Edge, 2013).

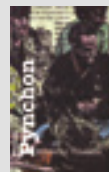
Výkřik techniky

Přeložil Martin Svoboda

Je jaro roku 2001, v New Yorku rozkvétají hrušně a Maxine Tarnowová, forenzní auditorka, vede své dva syny do školy. Když dorazí do kanceláře, čeká tam na ni kamarád Reg se záhadným případem – je něco shnilého v internetové firmě hashslinrgrz. Jakmile začne Maxine rozkrývat její podezřelé finanční toky, objevují se na scéně softwaroví kouzelníci ze Silicon Valley, bohaté korporace z Perského zálivu, neevidovaný supertajný agent CIA, ruská mafie i Mossad. Kdo z nich bude mít nakonec na svědomí teroristické útoky z 11. září? *Výkřik techniky* dává čtenáři na tuto otázku několik odpovědí – jednu paranoidnější a zábavnější než druhou.

Výkřik techniky je nejen svérázným literárním kyberpunkem a fenomenologickou úvahou nad povahou reality, ale též temnou noirovou detektivkou, jemným, podprahovým příběhem o nenápadné síle rodiny a v neposlední řadě jazykovou eskamotází hýřící monstrózně širokou slovní zásobou a obskurní terminologií z nejpodivnějších oborů lidské činnosti.

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

Již vyšlo:
*Městečko
Vineland*

JOHN CLELLON HOLMES

John Clellon Holmes (1926–1988) patří k neprávem opomíjeným autorům a jeho dílu začíná být věnována zasloužená pozornost až v poslední době. Známy je především svým románem *Jed!* (Go) z roku 1952, považovaným za první beatnický román vůbec. Holmes, který byl velice blízkým přítelem Jacka Kerouaca, ale i dalších autorů beat generation, stál vždy trochu v pozadí, což mu ovšem umožnilo nezájatější pohled na veškeré turbulentní dění kolem mladých beatnických básníků a prozaiků. Holmes, který vedle dalších románů a básní napsal i vynikající jazzový román *Ságo* (The Horn), se beat generation věnoval celý život; ostatně již v roce 1952 publikoval v magazínu *The New York Times* zřejmě první podrobnou studii o tomto hnutí – a po zbytek života o něm psal a přednášel.

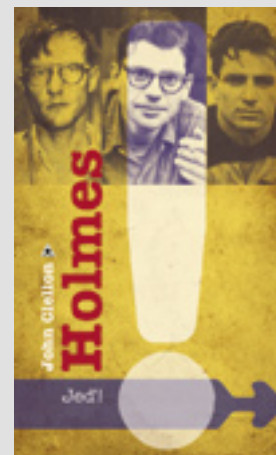

Jed!

Přeložil Josef Rauvolf

Román amerického prozaika Johna Clellona Holmese *Jed!* je, jak se říká, ztraceným diamantem, a to nejen pro své literární kvality. Děj, zasazený do New Yorku konce 40. let, nám přibližuje postavy, důvěrně známé z Kerouacových románů; Holmes ovšem svou strhující výpověď začal psát více než dva roky před svým slavnějším přítelem a vydal ji pět let před klasikou *Na cestě*. Allen Ginsberg, Jack Kerouac, William Burroughs, Neal Cassady a řada dalších beatníků zde odhaluje svá nitra, vrhá se do ztřeštěných dobrodružství, miluje, šílí a oddává se životu ve všech jeho formách. „Pokud chcete porozumět tomu, co Allen Ginsberg mnil veršem o ‚nejlepších hlavách své generace‘, *Jed!* je knihou, která vám to řekne,“ napsal básník Kenneth Rexroth. Slavní protagonisté beat generation jsou přítomni v Holmesově románu představeni v jiném světle, než je obvykle známe – platí to hlavně pro Kerouaca a Cassadyho, ale i pro hlavního hrdinu Ginsberga, v té době zcela neznámého básníka, zmítaného nejistotami i strachem z šílenství, Ginsberga z doby ještě před *Kvílením*, Ginsberga hledajícího vlastní hlas.

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

„Vůbec první román o beat generation! *Jed!* vyšlo o několik let dříve než Kerouacovo *Na cestě* (Kerouac byl ostatně Holmesův přítel a v románu *Jed!* vystupuje jako jedna z hlavních postav).“

NICK CAVE

Nick Cave (* 1957) je světově proslulý zpěvák, hudebník, textař a spisovatel. Narodil se v australském městečku Wangaratta; léta žil v Londýně, Berlíně či Sao Paulu, až se nakonec s rodinou usadil v anglickém Brightonu. Během své nesmírně bohaté umělecké kariéry natočil řadu oceňovaných alb, často spolupracoval s předními hudebníky, coby scenárista

či autor filmové hudby se podílel na několika pozoruhodných filmech. Je autorem dvou románů: *A uzřela oslice anděla* (And the Ass Saw the Angel, 1989, česky Argo 1995) a *Smrt Zajdy Munroa* (Death of Bunny Munro, 2009, česky Argo 2009).

Píseň z pytlíku na zvratky

Přeložil Bob Hýsek

Píseň z pytlíku na zvratky je uměleckou kronikou Nickova turné s kapelou Bad Seeds po dvaadvaceti severoamerických městech během léta 2014. Sestává z deníkových záznamů, dávných vzpomínek, intimních úvah, fantaskních představ, písňových textů a básní. Hlavními tématy této působivé epické skladby jsou inspirace, tvořivost, ztráta, láska a smrt. Nick Cave ve své vášnivé zpovědi rozvíjí svébytnou mytologii, prosycenou motivy z čínských, řeckých a aztéckých mýtů, starozákonních příběhů, lidových balad i kultovních hollywoodských filmů. Kniha se zrodila povětšinou ve vysokých nadmořských výškách, když si během turné v letadle zapisoval poznámky, texty a básně na pytlíky na zvracení. Přes žánrovou rozmanitost je *Píseň z pytlíku na zvratky* překvapivě sounosná a čtivá – a Caveova osobnost se v ní zračí v mnoha rozdílných a veskrze nečekaných polohách.

” Ukázka:

Vzpomínám na tragické události v městečku svého mládí. Na kluka ze sousední ulice, který nechtě stiskl spoušť a zastřelil svého bratra. Na kluka, který měl tak silnou alergickou reakci na pobodání od včel, že umřel. Na mrtvolu stařika, kterou jsme našli v roklí cestou do školy. Ale nejvíc ze všeho si pamatuju, jak mi rodiče řekli o klukovi, který zemřel po skoku ze železničního mostu. Narazil do betonového pilíře, který nebyl vidět pod hladinou, a upadl do bezvědomí.

Utopil se. O pár dní později ho našli zamořtaného ve větvích zpola pokáceného stromu. To se mi vrylo do paměti. Zapálím si cigaretu, sednu si na břeh a pozoruju temnou hladinu osvětlenou měsícem. Uvažuju, kolik vzpomínek jsem takhle cestou zašantročil a jestlipak si je někdy zase vybavím. Bez varování mi u srdce napuchne a zatvrdne takový zvláštní zármutek, jaký je vyhrazený pro ztrátu něčeho nesmírně vzácného a zhořla iluzorního, a očím zalijí slzami, stékajícími potvářích.

Nějakou dobu tam takhle sedím a najednou si uvědomím, že zpod mostu se ozývá nějaké slabé sípání. Zvednu se ze země a s pokřčenou hlavou vlezu pod těžké dřevěné nosníky mostu, abych zjistil, o co jde. Je tam tma a vlhko, a i když mi nějakou chvíli trvá, než se rozkukám, tápu směrem k těm podivným sípavým zvukům, které se zdají vycházet od kraje rákosí u břehu. Nakloním se k rákosí a vidím, že tam ve stínu leží malá bledá saň. Vypadá nemocně, přímo na umření. Oči má zavřené, a když jí sáhnu na krk a nahmatám tep, její šupinatá víčka se roztáhnou a odhalí znepokojivé oranžové škvírky. Chvilí na mě hledí a pak zas oči zavře. Tep má slabounký, sotva nahmatatelný.

Pokleknu a zabalím dračce do saka a s jistými obtížemi s ním vystoupám po svahu k majestátní budově hotelu Fairmont Macdonald v Edmontonu.

* * *

Mýty bublají ve mně i všude okolo mne. Dračice leží na posteli v mém hotelovém apartmá. Dech má tak mělký, až jako by nebyl. Někdy se jí dech zadrhne a zastaví a já mám za to, že je po ní, propadám panice a lomím rukama, pak se jí z hrdla ozve zvláštní zaklokotání a znova se zlehounka nadechne. Zhasnul jsem, protože světlo jí podle všeho nedělalo dobře. V sousedním pokoji opakovaně zvoní telefon. Na iPhoneu otevřu aplikaci baterky a prohlédnu si ji, tu malou Drakónii pokrytou šupinami, jež se jí vinou po těle ve spleťtém vzoru. Na zadní tlapce s plovacími blánami má dlouhou kostěnou ostruhu, s kterou dokáže otrávit protivníka. Pohlavní orgán vypadá jako úhledný záhyb s modrými okraji a voskovitá kůže na břišku ve světle iPhoneu opalizuje, až srdce usedá.

Všechno se právě děje a dosud dělo a pořád bude dít. Vše, co existuje, existuje odjakživa a tak tomu bude i nadále. Paměť je výplod představivosti; není skutečná. Nestyďte se za její potřebu tvořit; je to na vašem srdci to nejkrásnější. Tou pravou historií je mýtus. Nenechte si namluvit, že strašidla neexistují. Nepřipadejte si hloupě jen proto, že si ve tmě pod postelí rádi hraje s baterkou. Fiktivní světy se neobejdou bez vás a vaší shovívavosti vůči všemu bláznivému. Buďte silní, moji drazí, a věřte!

A ty taky, povídám své dračici. Buď silná! Říkám jí a zakryji ji tenkou příkrývkou. Buď silná! Říkám a už ve spodním prádle tisknu ucho k jejím zvolna se pohybuujícím bokům a upínám se k vzdálenému sváru jejího dechu.

Po čase šeptem oslovím svou ženu v naději, že mě uslyší i tam daleko za mořem.

Drž se, říkám své ženě. Buď silná, říkám. Ty to dokážeš. Jsou nás na světě miliony a stejně jako ty teď dýcháme.

JAMES MAY

James May se narodil roku 1963 v Bristolu, a než se roku 2003 stal spolu s Richardem Hammondem a především Jeremym Clarksonem mezinárodní hvězdou motoristického pořadu *Top Gear* televize BBC, vystudoval hudbu na Pendle College Lancasterské univerzity a pak se živil jako státní úředník a novinář. Později se vyprofiloval jako odborník na recenze a testy automobilů a nějakou dobu pracoval v prestižním časopise *Autocar*. Odtamtud byl však vyhozen za to, že do jednoho svého článku propašoval akrostich a přišlo se na to. Navzdory image zvidavého a praktického hodinového manžela, který musí opravit každý budík nebo převodovku, má James May nepopíratelné umělecké sklony a k jeho koníčkům patří vedle automobilů a hodinek i poslech vážné hudby a hra na flétnu nebo klavír.

Chlaporatoř

Přeložil Marko Hauliš

James May si jednoho dne řekl, že opravdoví muži ze světa v posledních pětadvaceti letech skoro vymizeli a nahradili je feministé. Rozhodl se s tím něco udělat, a sice připomenout staré dobré mužské dovednosti v domácnosti i přírodě a zkusit vymyslet i pár nových, ať už jako praktické zlepšováky všedního života, staré řemeslné dovednosti nebo ulítlé nápady, z nichž kdovíjaký užitek neplyne, ale každý nezženštlý chlap z nich má radost jako malý kluk. Návodů a vychytávek jsou popsány vtipně a jasně, a přestože není nutné zkoušet úplně všechno, co je tu předvedeno, pořád je to zábavné čtení, k němuž James May doporučuje popíjet silné pivo a sníst aspoň jeden čtvrtkilový biftek. Kdo knihu přečte celou a aspoň někdy se jí inspiruje, ten pravděpodobně zjistí, že je najednou pro své okolí nepostradatelný a jak manželka, tak děti, ale i starší rodiče nebo sousedé k němu vzhlízejí jako k renesančnímu kutilovi, který umí všechno opravit, vykoumat a zařídit. Nebo skoro všechno.

JOZEF KARIKA

Slovenský spisovatel Jozef Karika pracoval jako redaktor v televizi. Zaměřoval se především na politické a investigativní reportáže. Je držitelem Ceny Béla za nejlepší hororovou povídku a několika dalších novinářských i literárních ocenění.

Debutoval knihou *Zóny tieňa* (2005), posléze vydal publikace *Mágia peňazí* (2007), *KPMPZ* (2007) a *Brány meonu* (2009). V USA vydal soubor esejí pod názvem *Liber 767* (2009).

V roce 2010 mu vyšla kniha pod názvem *V tieni mafie* (česky *Ve stínu mafie*, Knížní klub 2011), která se stala bestsellerem nejen na Slovensku, ale i v České republice. Také její volná pokračování *V tieni mafie II – Čas dravcov* (2011) a *Nepriateľ štátu* (2011) se zařadila mezi nejprodávanější knihy na Slovensku.

Za romány *Ve stínu mafie* a *Čas dravcov* získal ocenění Zlatá kniha, které se uděluje za víc než patnáct tisíc prodaných výtisků. Některé Karikovy texty vyšly v amerických antologiích *The Best of Konton* a *Manifesting Prosperity*. Autorovy povídky, novely, videa, novinky a další zajímavosti naleznete na stránce www.karika.sk.

Již vyšlo: *Černá hra*

Strach

Přeložil Robert Pilch

Vyhořelý třicátník se po letech vrací do příměstské čtvrti na úpatí hory ukrývající mrazivé tajemství – ve výjimečně chladných zimách se tam ztrácejí děti. Společně s bývalou láskou a kamarády musí čelit nejen zlomyslné síle, ale i stínům vlastní minulosti. Všechny pády a zklamání, které do té doby zažil, jsou ničím proti peklu číhajícímu na místech, kde vyrůstal.

Autor bestsellerů Jozef Karika v hrůzostrašném příběhu s nadpřirozenými prvky přináší i citlivé vyprávění o tom, jak naše životy ovlivňuje dětství a všechno, co jsme jako děti zažili.

„Při psaní mi nešlo jenom o dynamický příběh – chtěl jsem čtenářům naservírovat i pořádnou dávku strachu. Dokud jsem po dopsání kapitoly sám nespál při rozsvíceném světle, nebyl jsem spokojený,“ prozrazuje autor.

” **Mysteriózní thriller plný hrůzy od populárního slovenského autora.**

JURAJ ČERVENÁK

Juraj Červenák (* 1974) je slovenský spisovatel. Knižně debutoval v roce 1993, od té doby mu vyšly přes dvě desítky knih, většina z nich v češtině. Prosadil se jako autor historické fantasy se slovenskými motivy. V poslední době je v jeho tvorbě patrný postupný odklon od ryzí fantasy k historickému románu. Nová série dobových detektivek *Stein a Barbarič* o vyšetřování zločinů za vlády Rudolfa II. Habsburského na přelomu 16. a 17. století je už čistě historickým románem bez fantasy prvků. Červenák je držitelem mnoha žánrových ocenění včetně Ceny Fantázie a Ceny o nejlepší fantasy a třikrát obdržel Cenu Akademie sci-fi, fantasy a hororu v kategorii „Nejlepší česká a slovenská kniha roku“.

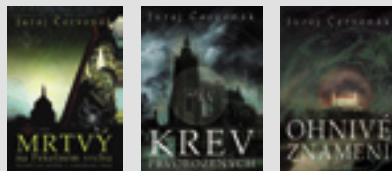
Đábel v zrcadle

Přeložil Robert Pilch

Ve čtvrtém románu cyklu historických detektivek Juraje Červenáka navštíví hrdinové Vídeň přelomu 16. a 17. století. Napínavý politický thriller ohromí dokonale vykreslenými dobovými reáliemi i spletitým příběhem plným akce, ale především sugestivním hledáním kořenů zločinu, při němž není příliš jasné, na které straně se nachází dobro a na které zlo. Nad někdejší císařským sídlem se stahují mračna. Špioni biskupa Khlesla zavětřili stopu protestantského spiknutí, jehož cílem je likvidace nejvyšších katolických hodnostářů. Oběti prvního útoku se stane sám následník trůnu, arcivévoda Matyáš Habsburský. Zatímco lékaři bojují o jeho život, Stein, Barbarič a Jaroš v ulicích Vídně a blízkém okolí pátrají po nelůstném vrahovi. Možná je to úkol nad jejich síly – za maskou „ďábla v zrcadle“ se údajně skrývá člověk, který se pohybuje v nejvyšších kruzích. Napětí mezi vídeňskými katolíky a protestanty se stupňuje a vkrádá se i mezi Steina a Barbariče. Nebudou nakonec stát proti sobě?

Již vyšlo: *Mrtvý na pekelném vrchu*, *Krev prvorozených*, *Ohnivě znamení*

CATHARINA INGELMAN-SUNDBERGOVÁ

Catharina Ingelman-Sundbergová (* 1948) zahájila svou kariéru jako námořní archeoložka a strávila patnáct let zkoumáním historie lidstva na dnech oceánů po celém světě. Zúčastnila se expedic zkoumajících všechno možné, od vikinských lodí po východoindická plavidla.

V 90. letech se začala věnovat psaní beletrie. Její historické romány (v nichž bohatě čerpala ze svých znalostí archeoložky) si okamžitě získaly čtenářský ohlas a jen ve Švédsku se jich dodnes prodalo už

několik set tisíc. Uznání se Ingelman-Sundbergové dostalo i od kritiky, když v roce 1999 získala prestižní literární cenu Widdingspriset.

Loupež bez cavyků

Přeložila Helena Matochová

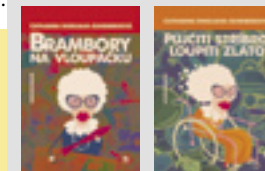
Ligu důchodců nikdo nezastaví. A její členové teď momentálně potřebují peníze – hodně peněz. Zpříjemnit a rozveselit život starým lidem něco stojí. A proč nenapodobit svět velkých financí a nerozdělovat bonusy – jenže tentokrát lidem s nízkými příjmy a chudým, kteří potřebují trochu povzbudit. Neobyčejná bankovní loupež sice vynese víc než deset milionů, ale to vystačí leda na to, aby si Liga důchodců ve Stockholmu pronajala jachtu a provozovala na ní restauraci s nabídkou speed datingu a tanečních dýchánek pro seniory. A naše čtveřice má přitom mnohem dalekosáhlejší plány. Märtha s přáteli se rozhodnou mířit mnohem výš a získat opravdu velké peníze mezi bezohlednými finančníky, daňovými podvodníky a velkoobchodníky. V honbě za změnám důchodci riskují, když se snaží vylákat peníze z miliardářů na luxusních jachtách v Saint-Tropez. A ještě ke všemu je jim v patách policie.

” Po velmi úspěšných knihách *Brambory na vloupačku*, *Půjčiti stříbro*, *loupiti zlato*, se Catharina Ingelman-Sundbergová vrací se třetí knihou o Lize důchodců nesoucí název *Loupež bez cavyků*.

Již vyšlo:

Brambory na vloupačku,
Půjčiti stříbro, *loupiti zlato*

E. J. COPPERMAN, JEFF COHEN

E. J. Copperman je autorem série *Strašidelný penzion* (Haunted Guesthouse), které se prodalo víc než 100 000 výtisků.

Jeff Cohen publikoval dvě populárně naučné knihy o Aspergerově syndromu, včetně *Rodič Aspergera. Jak vychovávat dítě s Aspergerovým syndromem a zachovat si smysl pro humor* (The Asperger Parent: How to Raise a Child with Asperger Syndrome and Maintain Your Sense of Humor).

Otázka neznámého manžela

Přeložila Markéta Musilová

Pro Samuela Hoeniga není Aspergerův syndrom porucha, ale soubor povahových rysů. A coby majitel a jediný zaměstnanec firmy Otázky a odpovědi jich náležitě využívá. Na co se ho zeptáte, na to najde odpověď: „Kde je moje kobra?“, „Padne na novém stadionu New York Yankees homerun?“... zkrátka na cokoli. Ovšem když se ho nejnovější klientka zeptá na pravou identitu svého takzvaného manžela, musí se Samuel obrátit na svou bývalou společnici, paní Washburnovou, protože v záležitostech citů, vztahů a manželství se cítí více než nejistý. A zprvu se zdá, že se jim týmová práce daří... dokud se v Samuelově kanceláři neobjeví mrtvola.

Již vyšlo:
Otázka ztracené hlavy

FRED VARGAS

Fred Vargas (* 1957, vlastním jménem Frédérique Audouin-Rouzeauová) je pseudonym vystudované historičky a archeoložky zaměřené na obor archeozoologie. Právě rozsáhlé historické znalosti dokáže výborně využít v zápletkách svých detektivních příběhů, jak o tom svědčí i její zatím poslední román s komisařem Adamsbergem *V mrazivých časech*. Autorka dokáže skvěle vykreslit psychologii svých postav i mnohdy kuriózní atmosféru

prostředí, do něhož své příběhy zasazuje. S komisařem Adamsbergem byly do češtiny přeloženy všechny romány včetně jedné povídkové sbírky, spisovatelka má však na svém kontě i jiné série s jinými vyšetřovateli. Její romány byly přeloženy do mnoha jazyků, získaly četná ocenění a některé z nich byly i zfilmovány; u nás ČT uvedla tituly *Neptunův trojzubec*, *Muž s modrými kruhy*, *Muž naruby* a *Obávané místo* (knižně *Záhada mrtvých nohou*).

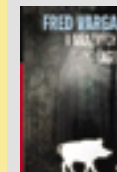
Uteč rychle a vrať se pozdě

Přeložil Tomáš Kybal

Komisař Adamsberg se za pomoci svých poněkud neotřelých metod (a též za pomoci poněkud zvláštního kolegy Danglarda) pokouší přijít na kloub záhadě, která jako by se do dnešních dní vyloupila ze středověku. Začíná to celkem nenápadně: nejprve vysloužilý bretonský námořník Joss, jenž na jednom pařížském náměstíčku obnovil pradávne vyvolávačské řemeslo, začne mezi zprávami, které má oznámit světu, nacházet podivné, těžko srozumitelné a temné vzkazy. Poté kdosi na dveře ve vybraných domech čmárá tajemné obrácené čtyřky. A pak se začnou objevovat mrtvoly...

” V českém překladu už známé případy svérázného komisaře Adamsberga připravujeme v reedicích a v novém grafickém zpracování spolu s těmi, které francouzská historička Frédérique Audouin-Rouzeauová, píšící pod pseudonymem Fred Vargas, pro své čtenáře píše nově.

Již vyšlo:
V mrazivých časech
Připravujeme:
Muž s modrými kruhy,
Muž naruby

LAURIE R. KINGOVÁ

Laurie R. Kingová pochází ze San Franciska, ale od té doby, co si vzala profesora anglo-indického původu, už postupně žila v dvaceti různých zemích pěti kontinentů. Má se svým mužem dvě děti, do Kalifornie se ráda vrací, ale vlastní i dům v anglickém Oxfordu. Série detektivek, v nichž vedle Sherlocka Holmese vystupuje i jeho mladá a neuvěřitelně bystrá přítelkyně Mary Russellová, z ní udělala spisovatelku oblíbenou téměř po celém světě. Po *Holmesově učednici* bude Argo v sérii pokračovat.

Hrůzná vláda žen

Přeložila Alžběta Lexová

Detektivka ze série příběhů o Mary Russellové, učednici Sherlocka Holmese. Píše se rok 1921, a přestože se Mary stává bohatou dědičkou, nepřestává se v důmyslném přestrojení toulat mlžnatým Londýnem. Jedné noci narazí na starou známou jménem Veronica a ta ji zavede do Nového chrámu božího, což je sdružení vedené charismatickou Margery Childeovou, sufražetkou s mystickými sklony. Když se však mezi stoupenkyněmi odehraje nikoli první ošklivá nehoda, začne Mary zajímat původ bohatství vůdkyně společenství. Na pomoc je přizván i Sherlock Holmes, který stůj co stůj musí zabránit tomu, aby Mary o své peníze přišla... a spolu s nimi taky o svůj život.

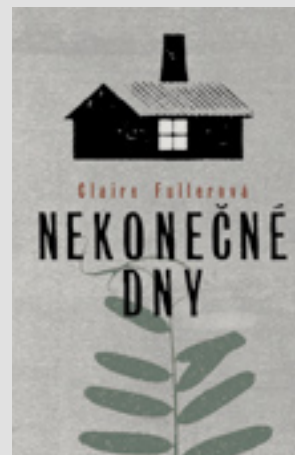

Již vyšlo:
*Holmesova
učednice*

” Případy Mary Russellové a Sherlocka Holmese

CLAIRE FULLEROVÁ

Claire Fullerová původně vystudovala na Winchesterské univerzitě sochařství a později se řadu let se věnovala marketingu. V roce 2013 ukončila na stejné univerzitě studium tvůrčího psaní a v témže roce vydala svou první knihu *Nekonečné dny*. Kniha vyšla nejen ve Velké Británii, ale také v USA, Kanadě a byla přeložena do několika jazyků. V roce 2015 za ni autorka získala Cenu Desmonda Elliota za nejlepší debut vydaný ve Velké Británii. Claire Fullerová je vdaná, má syna a dceru.

Nekonečné dny

Přeložila Veronika Volhejnová

Peggy je osm let, když ji otec James odveze z Londýna, kde dosud žila, do polorozbořené chaty v lesích a řekne jí, že to bude od této chvíle jejich domov, protože svět byl zničen a všichni ostatní jsou mrtví. Peggy, zbavená všeho, co do té chvíle považovala za jisté, se musí naučit spoléhat sama na sebe a na svou fantazii... a nakonec i rozplést celé tajemství jejich útěku a vrátit se k matce, kterou považovala za ztracenou. Ani tím však příběh nekončí, protože jak Peggy, tak její matka skrývají ještě další tajemství...

JOE IDE

Joe Ide je americký scenárista japonského původu. Prošel několika profesemi, ale vždy ho nejvíc přitahovala detektivní a kriminální literatura, především Sherlock Holmes. Učarovala mu jeho schopnost napravovat svět jen pomocí své brilantní mysli. Joe Ide tedy vytvořil černého „Holmese“, ale navíc ho obdařil temnou kriminální minulostí, rychlým vozem audi a fenomenálními řidičskými schopnostmi.

Autor žije v Santa Monice v Kalifornii.

IQ

Přeložil Jiří Popel

Isaiah Quintabe je mladý černoš s ošklivou minulostí a dobrodružnou současností. Kdo potřebuje v L. A. nějak pomoci nebo poradit, něco vypátrat nebo někoho najít, zajede za Isaiahem a ten mu vyhoví. Lidé ze sousedství mu přezdívali I. Q. Za své služby bere honorář, ale kde není co brát, tam pracuje zadarmo. S tímhle přístupem je brzy na dně, a tak vezme práci pro nechvalně proslulého, věčně zdrogovaného rappera, kterého se někdo pokusil zabít, a to ne zrovna šetrným způsobem: poslal na něj bojového psa velkého jako menší kůň a ten rappera málem roztrhal. I. Q. brzy přijde na to, kdo to mohl být, ale nemá důkaz a musí se s tím člověkem setkat tváří v tvář. I s jeho psem. Se všemi jeho bojovými psy.

MARCELO LUJÁN

Argentinec Marcelo Luján (* 1973, Buenos Aires) žije od roku 2001 v Madridu, kde pracuje jako koordinátor kulturních akcí a vede literární dílny. Vydal knihu povídek Flores para Irene (*Květiny pro Irene*) – Cena Santa Cruz de Tenerife 2003, En algún cielo (*V jakémsi nebi*) – Cena Ciudad de Alcalá za nejlepší beletrii 2006 a El desvío (*Odklon*) – Cena Kutxa Ciudad de San Sebastián 2007. Je také autorem poetické prózy, například Pequeños pies ingleses (*Malé anglické nohy*). Příběh Lujánova druhého románu Moravia (*Morava*) se částečně odehrává – jak už sám název napovídá – ve východní části České republiky. Za svůj poslední román *Podhoubí* získal celkem tři ceny, tu poslední (Cena Dashiella Hammetta za nejlepší černý román) v červenci 2016. Jeho knihy byly přeloženy do francouzštiny, němčiny nebo italštiny.

Podhoubí

Přeložil Ondřej Nekola

Hororový příběh uznávaného argentinského autora, jehož dějištěm se stává chata v idylickém údolí. Muži po večeri popíjejí na verandě, ženy vaří kávu a myjí nádobí. U bazénu sedí tři dospívající děti, čtvrté – čerstvě dospělý muž – na večírek právě přijíždí. Bude třeba dojet autem pro led, který právě došel... Konec zdánlivě všedního prázdninového dne se pro dvě rodiny stane začátkem tragédie, rozpoutá příval lží a krutosti. Začne se odvíjet příběh o ztrátě nevinnosti, bolesti a chorobné sexuální touze. Dvoje letní prázdniny postačí k tomu, aby se idylické místo proměnilo v peklo.

” Společné tajemství dvojčat, před kterým není snadné uniknout, a dvoje letní prázdniny jsou na počátku krutého hororu, jenž se odehrává v chatě v napohled idylickém údolí.

EVE MAKISOVÁ

Eve Makisová se narodila v Nottinghamu. Její rodiče jsou kyperská Řekové, kteří emigrovali do Velké Británie v šedesátých letech minulého století. Vystudovala žurnalistiku a od roku 1994 působila jako dopisovatelka londýnského *Evening Standard* na Kypru. V roce 2001 se vrátila do Anglie. Momentálně žije s mužem a dcerou v Nottinghamu. Je autorkou čtyř románů. Kniha *Tymiánové dopisy* získala Zlatou medaili Aurory Mardiganianové, kterou uděluje Armenian Genocide Museum.

Čtení z kávové sedliny

Přeložila Eva Klimentová

Rodina kyperských přistěhovalců se usídlila v britském Nottinghamu a vede krámk s rychlým občerstvením na místním sídlišti. Život je směsicí sladkých vzpomínek na rodný ostrov a drsné reality všedních dnů. Tři generace žen – Anna, její matka a babička – vyznávají rozdílné hodnoty. Anna pracuje v rodičovském krámku, ale chtěla by studovat na univerzitě. Její rázná matka Tina si přeje, aby se dcera provdala za bohatého Řeka a věnovala se jen rodině, a babička má na všechno vlastní názor. Umí čarovat a věštit z kávové sedliny a podporuje vnučku v jejích snech a samostatném rozhodování.

Úsměvné historky o svérázných postavách z rozvětveného příbuzenstva a rodinných slastech i strastech mají chmurný podtón. Jsou poznamenány válečnou tragédií okupované vesnice a útekem z domova, kam se mnozí z nich stále chtějí vrátit, i předsudky a násilným chováním některých místních zákazníků.

Annino hořkosladké vyprávění, při kterém se nejednou sbíhají sliny v ústech, je okořeněno spoustou rodinných receptů.

Již vyšlo:
Tymiánové dopisy

DEBORAH RODRIGUEZOVÁ

Americká spisovatelka, původní profesí kadeřnice, odjela v roce 2001 do Afghánistánu jako členka týmu humanitární pomoci. V Afghánistánu pak strávila pět let. Díky podpoře mezinárodních sponzorů otevřela Kábulskou školu krásy, která měla místním ženám zaručit schopnost zajistit rodině obživu. Své zkušenosti posléze vylíčila v biografické knize *Kábulská škola krásy* (Kabul Beauty School, 2007). Za svého pobytu v Kábulu se navíc stala i spolujitelkou kavárny, kde dennodenně slychávala spoustu příběhů. Z nich pak čerpala inspiraci pro svůj román *Kavárnička v Kábulu* (The Little Coffee Shop of Kabul, 2011).

Návrat do kavárničky v Kábulu

Přeložila Jitka Jeníková

V malé kavárně ve válkou rozervaném Kábulu svedl osud dohromady pět žen z jediného důvodu: aby pomáhaly – jedna druhé i všem ostatním. Volné pokračování *Kavárničky v Kábulu* přivádí na scénu staré známé postavy i nové tváře. Zakladatelka kavárny Sunny se po návratu do Spojených států snaží marně zapadnout do běžného života a nepřestává snít o návratu do milovaného Afghánistánu. Shea se naopak na své afghánské kořeny po prožitém traumatu usilovně snaží zapomenout. Jasmína, které teď kavárna patří, se snaží pomáhat dívkám a ženám, kterým hrozí stejný osud, jemuž ona jen o vlásek unikla. Zara, zaslíbená násilníkovi, jehož v životě neviděla, přichází do kavárny, aby zde našla útočiště. A Háladžán, babička, která dál porušuje všechna pravidla, se potají učí řídit... Nechte se znovu pohltnout silou přátelství a oddanosti, lásky a ztráty na místech, která jsou od sebe tak vzdálená a přece k sobě mají blíž, než byste čekali.

Již vyšlo:
Kavárnička v Kábulu

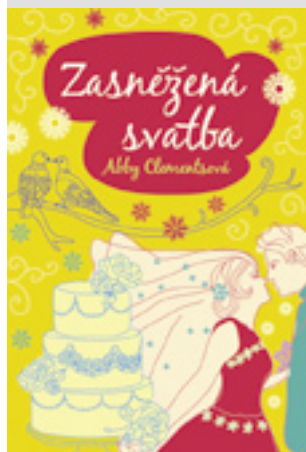
ABBY CLEMENTSOVÁ

Původně redaktorka v nakladatelství žije nyní se svým partnerem v severním Londýně. Miluje lenivé neděle, filmy z osmdesátých let a jezevčiky. O svých knihách říká: „Píšu romány nabitě srdečností, přátelstvím a romantikou – příběhy, do nichž se na chvíli můžete zachumlat a zapomenout na svět kolem. A vždycky si říkám, že odrážejí skutečný život – jen v trochu slunečnější verzi!“

Zasněžená svatba

Přeložila Dana Vlčková

Hazel neměla nikdy v úmyslu žít se přípravami svateb. Jenom pomáhala své sestře-dvojčeti Lile s jejím „velkým dnem“. Vybrala nejen velmi vhodné prostředí, ale postarala se o všechnu výzdobu, choreografii slavnosti i veškeré jídlo, včetně úžasného svatebního dortu, který upekla její spolubydlící Amber. Letní svatba Lily a Ollieho byla tak úspěšná, že netrvalo dlouho a Hazel se začali ozývat další zájemci. Vyhovět jejich přáním nebylo vždycky snadné. Právníci Gemma a Eliot si vybrali svatbu na hradě ve skotských horách a bohémsky laděný pár Josh a Sarah zatoužili po karibském ráji. Musela čelit mnoha nečekaným problémům, aby těmito dvěma odlišným párům otevřela cestu, na jejímž konci by k sobě došly a řekly si „ano“. Jestli se to Hazel podařilo a co přitom sama prožívala, to se dočtete v nové knize Abby Clementsové, která city rozhodně nešetří.

Již vyšlo:

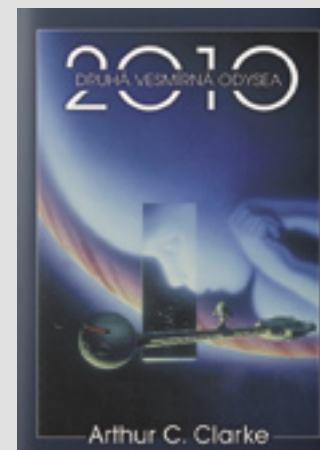
*Zmrzlinové sedmé nebe,
Setkání o Vánocích*

ARTHUR C. CLARKE

Pokud bychom měli zvolit symbol vědeckofantastické literatury v její nejčistší podobě, byl by to právě velmistr žánru Arthur Charles Clarke (1917–2008). Science fiction se jako spisovatel věnoval od roku 1946 a z jeho raných děl jsou nejznámější romány *Konec dětství* a *Město a hvězdy*. Z pozdějších knih můžeme jmenovat *Měsíční prach* či prestižními žánrovými cenami odměněné *Setkání s Rámou* a *Rajské fontány*. Román *2001: Vesmírná odysea* vznikl souběžně se slavným stejnojmenným snímkem Stanleyho Kubricka, jenž se stal na dlouhá léta příslovečným etalonem filmové vědeckofantastické tvorby. V následujících letech se k němu Clarke vrátil ve třech románových pokračováních. Během jeho dlouhého života se mu dostalo mnoha poct, z nichž jmenujme nominaci na Nobelovu cenu za mír či titul rytíře.

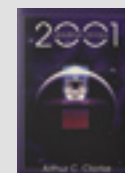
2010: Druhá vesmírná odysea

Přeložil Zdeněk Volný

Ke kosmické lodi Discovery, osamoceně plující hlubokým vesmírem od doby, co David Bowman prošel „Hvězdnou bránou“, se vydává nová mezinárodní expedice. Jedním z cílů výpravy je objasnění tragických událostí, které se na Discovery odehrály. Ale tím nejdůležitějším úkolem je průzkum záhadného vesmírného tělesa zcela pravidelných tvarů.

Jde o přírodní úkaz, nebo o výtvar mimozemské civilizace? Znamená těleso pro lidstvo hrozbu, nebo mu naopak může prospět? Vynořují se tisíce různých otázek a zodpovězení byt jen části z nich může navždy změnit chápání samé podstaty existence vesmíru a tím i budoucnost lidského druhu...

Vychází ve spolupráci s nakladatelstvím Triton.

Již vyšlo:

2001: Vesmírná odysea

BEN AARONOVITCH

Ben Aaronovitch (* 1964) jako dospělý rychle zjistil, že má talent pouze pro psaní, a vcelku rychle se prosadil jako televizní scenárista. Pracoval pro proslulý anglický seriál Doctor Who či pro levnou space operu Jupiter Moon a posléze se pustil i do knižních dobrodružství proslulého Pána času. V devadesátých letech tak publikoval romány z řady Doctor Who: Remembrance of the Daleks (1990), Transit (1992), The Also People (1995) a So Vile a Sin (1997, ve spolupráci s Kate Ormanovou). Ve druhé polovině devadesátých let se však jeho literární kariéra dostala do slepé uličky, která ho dovedla k zaměstnání v síti knihkupectví Waterstones, což se ovšem ukázalo jako ideální šance začít psát vlastní příběhy. Vznikla tak úspěšná série městských fantasy s policejním konstáblem Peterem Grantem, započatá románem Rivers of London (2011, česky *Londýnské řeky*).

Již vyšlo:
Řeky Londýna,
Měsíc nad Soho

Šepot podzemí

Přeložil Milan Žáček

Tentokrát to začne mrtvým tělem na konci stanice metra Baker Street, vším, co zůstalo po americkém studentovi Jamesi Gallagherovi. Jeho zámožná a politicky vlivná rodina se chce pochopitelně dostat této hrůzné vraždě na kloub, potíž však tkví v tom, že Jamesova smrt představuje ještě větší a nepříroznější záhadu, než kdo vůbec tuší... tedy kromě londýnského konstábla a čaroděje učně Petera Granta.

Jelikož je inspektor Nightingale, poslední oficiální čaroděj v Anglii, zaneprázdněn pátráním po nevyzpytatelném kouzelníkovi známém také jako Muž bez tváře, je pouze na Peterovi, aby začal zkoumat strašidelné hlubiny nejstarší, největší a nyní i nejvražednější podzemní dráhy na světě.

Ovšem nebude na to sám. Kdepak, FBI mu posílá pomocnici. Mladou, ctižádostivou, krásnou křesťanku, která má sklony vnímat veškerá kouzla jako dílo ďáblovo. No, to tedy bude...

GEORGE R. R. MARTIN & GARDNER DOZOIS (eds.)

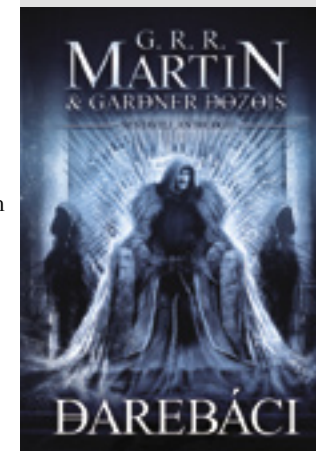
Darebáci

Přeložil kolektiv překladatelů

Pokud jste si oblíbili fantastiku, která není pouze černobílá, pak vás antologie veleúspěšného spisovatele George R. R. Martina a uznávaného editora Gardnera Dozoise odmění množstvím jemných odstínů šedi. Jedenadvacet zcela nových povídek od autorských hvězd vás potěší i ohromí záłudnými zvraty, dobrodružstvím i napětím.

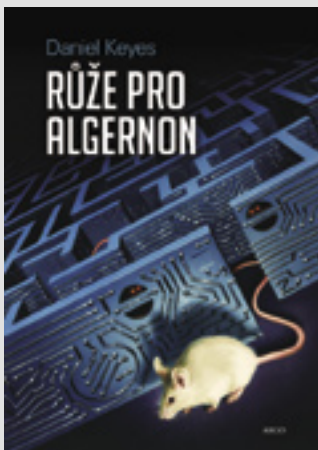
Sám George R. R. Martin nabídne zbrusu nový příběh, mapující osudy jednoho z největších ničemů z historie jeho *Písně ledu a ohně*, a Patrick Rothfuss nám odkryje tajemství jedné z oblíbených postav své *Kroniky Královraha*.

Ovšem dočkáme se i u nás dosud nevydaných příběhů z pera mnoha dalších mistrů fantastického žánru, mezi něž bezesporu patří kupříkladu Neil Gaiman, Joe Abercrombie, Scott Lynch, Cherie Priestová, Garth Nix, Daniel Abraham, Michael Swanwick či Connie Willisová. Každý, kdo v dobrodružných příbězích z fantastických světů občas držel palce sympatickým darebákům, si rozhodně přijde na své...

DANIEL KEYES

Narodil se roku 1927 v New Yorku, v sedmnácti letech vstoupil do Americké námořní služby, kde pracoval jako stevard a lodní pokladník. Následně roku 1950 vystudoval na Newyorské univerzitě psychologii a anglickou a americkou literaturu a získal titul bakaláře. Po několika sci-fi povídkách mu roku 1959 přinesl světovou slávu příběh o experimentu s lidskou inteligencí *Růže pro Algernon*, který získal roku 1960 cenu Hugo. Stejně působivá je i románová verze této povídky z roku 1966, která získala roku 1967 cenu Nebula. Za knihu o nebezpečně rozpolcené osobnosti *The Minds of Billy Milligan* (1981, *Osobnosti Billyho Milligana*) obdržel roku 1986 německou cenu Kurd-Laßwitz-Preis a roku 1993 japonskou cenu Seiun. Roku 2000 mu SFWA udělila titul Author Emeritus.

Růže pro Algernon

Přeložil Richard Podaný

Růže pro Algernon patří k nejinspirativnějším příběhům moderní literatury. Už od roku 1959, kdy se poprvé objevila jako krátká povídka. Později svůj vlastními životními zkušenostmi inspirovaný příběh Daniel Keyes rozšířil do románové podoby a opět si neústupně stál za jeho podobou, přestože byl stejně jako u v případě povídky nucen najít si nového nakladatele.

Od té doby se *Růže pro Algernon* objevila v nejednom filmovém i televizním zpracování, jako divadelní hra prošla nepřeborným množstvím rozmanitých zpracování po celém světě a mnohými i u nás, inspirovala řadu různě upravených příběhů, hudebních skladeb či alb a v posledních letech byla zpracována také jako francouzský film či jihokorejský a v minulém roce i japonský televizní seriál. Charlie Gordon si v jednom z nejcitlivějších příběhů naší doby podmaní i vás...

V. E. SCHWABOVÁ

V. E. Schwabová (* 1987) je jednou z nejtalentovanějších autorek americké fantasy literatury. Proslavila se románem *Zlo* (*Vicious* 2013), a *Temnější tvář magie* (*A Darker Shade of Magic*, 2015) spolu s pokračováním *Setkání stínů* (*A Gathering of Shadows*, 2016) jen potvrdily její neobyčejnou fantazii a umění vyprávět.

Temnější tvář magie

Přeložil Lukáš Houdek

Temnější tvář magie nese všechny znaky klasické fantasy s pohlcující zápletkou a výraznými, nezapomenutelnými hrdiny. Odehrává se v paralelních Londýnech – šedém, červeném, a bílém a černém. Ten šedý postrádá kouzlo i kouzla a podobá se historickému Londýnu za krále Jiřího III. Červený Londýn je plný magie a harmonie, zatímco ten bílý hostí loupež, násilí a zradu; mágové tu jsou lovnou zvěří. Černý Londýn je městem stíženým apokalypsou, ale skrývá jedno epochální tajemství, za nímž se hrstka mágů nadaných schopností cestovat prostorem a časem musí chtít nechtě vypravit, aby jejich umění mohlo žít dál. Kell, jeden z těchto dobrodruhů, z černého Londýna propašuje jistý důležitý předmět, přestože je to protizákonné a on při tom riskuje život. V jeho eskapádách mu pomáhá mladá Lila, zlodějka z šedého Londýna, i když Kell neví, jestli se na ni může spolehnout. Brzy mu však nic jiného nezbude.

Dobrodružství bude pokračovat novelou *Setkání stínů*.

„Fenomenální fantasy!“

– Amazon.com

„Toto dobrodružství se strhující tempem, složitě propracovanou magií, přemýšlivým hrdinou a odvážnou hrdinkou si milovníci fantasy zamilují.“

– Kirkus Reviews

DOUGLAS ADAMS, JAMES GOSS

Douglaše Adamse (1952–2001) všichni dobře známe jako autora nesmrtelné klasiky *Stopařův průvodce Galaxií*. Díky němu si hlídáme, kde máme ručník, vogonské poezii se vyhýbáme jako čert kříži a v každém případě se snažíme NEPROPADAT PANICE. Málokdo však ví, že Douglas Adams napsal také scénáře ke třem dílům stejně kultovního britského televizního seriálu Doctor Who (*Pán času*).

James Goss (* 1974) je anglický producent a spisovatel, jenž má lví podíl na úspěšné regeneraci Doktora v 21. století.

Začínal jako producent webových stránek kultovních televizních seriálů Doctor Who (*Pán času*); *Buffy, přemožitelka upírů*; *Simpsonovi ap.*, ale když se v r. 2005 Doktor po delší pauze vrátil na obrazovky, přesunul se James Goss do Walesu a věnoval svou profesionální péči už pouze jemu. Díky ní se seriálový web proměnil v samostatný vesmír plný her, příběhů a lákavých obrazových materiálů, kde se fanoušci mohli pohodlně zabydlet. Jeho zásluhou také vznikly animované příběhy *Pána času*.

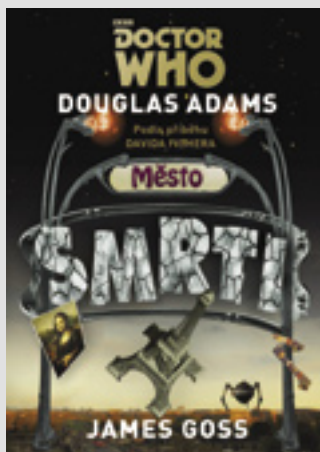

Photo © Kyle Cassidy

JEFF VANDERMEER

Americký autor a editor (* 1968). Fantastiku publikuje od roku 1986, ale teprve od druhé poloviny devadesátých let lze mluvit o soustředěné tvorbě. Dnes je pokládán za jednoho z nejvýraznějších žánrových spisovatelů. Prvním významnějším úspěchem se stala sbírka *City of Saints and Madmen* (*Město svatých a šílených*, 2001), která spadá do cyklu příběhů ze surrealistického města Ambry. Pozornost si získal rovněž románem *Veniss Underground* (2006, česky *Veniss Underground*). V poslední době sestavuje také antologie, spolu s manželkou Ann vytvořili kupříkladu soubory *The New Weird* (2008, česky *New*

Weird) či monumentální *The Weird: A Compendium of Strange and Dark Stories* (2011). V minulém roce vydaná trilogie *Jižní Zóna* (*Southern Reach*), započatá románem *Anihlace* (*Annihilation*, 2014) je jeho komerčně dosud zřejmě nejúspěšnějším dílem.

Doctor Who – Město smrti

Přeložil Pavel Černovský

Doktor vezme Romanu na prázdniny do Paříže, města, jež má, tak jako dobré víno, vlastní buket. Zvlášť pokud ho navštívíte v archivním ročníku. Tardis je ale zanesle do roku 1979 – ročníku stolního vína, ročníku, který zkysnul kvůli prasklinám – ne v jejich sklenkách, ale v samotném předivu času. Pánové času se zapletou do mimozemšťanského spiknutí, ve kterém hrají roli po domácku vyrobené stroje času, krádež Mony Lisy, zmrtvýchvstání obávaného rasy Jagarothů i začátek (a dost možná také konec) života na Zemi. Pokud má lidstvo přežít, musí Doktor s Romanou za pomoci britského policisty, který pro ránu nejde daleko, překazit pletichy záhadného hraběte Scarlionioho (všech dvanácti). Inu, takhle vypadá Doktorova obvyklá dovolená...

Již vyšlo:

Doctor Who – Shada

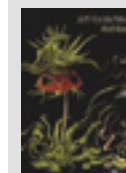
Autorita

Přeložil Petr Kotrle

Oblast X, krajina, která jako by byla až zlomyslná, obklopená neviditelnou bariérou a záhadně zbavená téměř všech známek civilizace, existuje již třicet let. Jediný kontakt s ní zprostředkovává v podobě expedic vládní agentura, která je tak tajná, že se na ni téměř zapomnělo: Jižní Zóna. Po bouřlivých událostech zdokumentovaných v *Anihlaci* vládne v agentuře chaos.

Vedením Jižní Zóny je nově pověřen John Rodriguez, zvaný též Šéf. Tým, s nímž musí pracovat, je nedůvěřivý a zoufalý, ale po ubíjejících výsledcích, objevu ukrytých poznámek a hodinách znepokojivých videonahrávek Šéf začíná do tajemství Oblasti X přece jen pomalu pronikat. Jenže každé nové odhalení přináší zneklidňující skutečnosti nejen o agentuře, které se zavázal sloužit, ale i o něm samotném.

Autorita, druhá část románové trilogie *Jižní Zóna* od Jeffa VanderMeera přináší řadu odpovědí na nejznepokojivější otázky týkající se Oblasti X..., ale rozhodně nejde o odpovědi, které by snad přinášely klid.

Již vyšlo:
Anihlace

Připravujeme:
Akceptace

ROBERT HOLDSTOCK

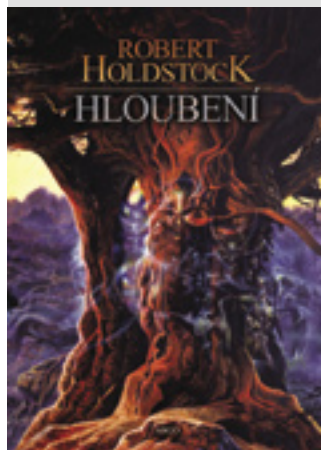
Anglický autor fantastiky, celým jménem Robert Paul Holdstock (1948–2009). Dětství prožil mezi hustými lesy kentského vnitrozemí a mokřady Romney Marsh, v krajinách, které se mu navždy zapsaly do podvědomí. V roce 1971 dokončil studium lékařské zoologie, ovšem oboru se věnoval pouhé tři roky. Psaní, se kterým začal už při studiu, postupně zvítězilo, a v roce 1976 se tak stal spisovatelem na plný úvazek. Jeho manželství se Sheilou Kavanaghou skončilo rozvodem, ale dlouhých pětadvacet let pak prožil po boku své milované přítelkyně Sarah Biggsové.

Hloubení

Přeložil Petr Kotrle

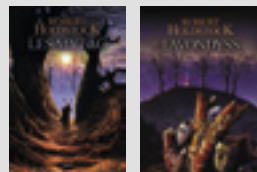
Alex Bradley je chlapec s bujnou dětskou fantazií, který žije nedaleko prastarého lesa, jenž před časem pohltit jeho kamarádku Tallis a nyní začíná působit i na něho. Ovšem veškeré kontakty s lesem jsou čím dál nebezpečnější a chlapcovu psychiku těžce poznamenávají, až jednoho dne Alex zmizí. Když je po čase na kraji lesa nalezeno dětské tělo, všichni včetně zdrcených rodičů v něm poznají Alexe. Ale možná je vše jinak. Možná les Alexe vstřebal, vtáhl ho do svého zeleného srdce, a teď z jeho snů a děsů čerpá inspiraci pro vytváření mytág, zvláštních bytostí, které les zalidňují, jak to udělal již mnohokrát předtím. Jenže Alexova mytága jsou jiná – postižená, vykořeněná tak, jak byl v posledním období svého života on – a začínají ohrožovat nejen svého tvůrce, ale i les jako takový...

V příběhu Richarda Bradleyho, který se skupinou vědců pátrá po ztraceném synovi, Robert Holdstock dokazuje, že jeho les mytág zdaleka nevydal všechna svá tajemství. A „hloubení“, nevyzpytatelné průchody, jimiž je Ryhop protkán, mohou Richardovu cestu zkrátit, avšak mohou ho i navždy uvěznit v hlubinách tajemného hvozdů. Předmluvu k novému českému vydání románu *Hloubení* napsal velmistr žánru Michael Moorcock a připojen je i doslov samotného Roberta Holdstocka.

Již vyšlo:

Les mytág, Lavondyss

VILMA KADLEČKOVÁ

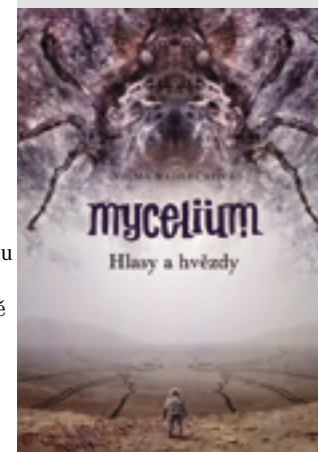
Vilma Kadlečková (* 1971) je autorka cyklu *Legendy o argenitu*. Její knihy na rozhraní sci-fi a fantasy mapují budoucí historii Země a hvězdných impérií a sledují osudy lidí, do jejichž života zasáhne argenit – pozůstatek dávných netechnických civilizací a zdroj psychotronické energie. Absolvovala střední ekonomickou školu a obor vědecké informace a knihovnictví na Filozofické fakultě Karlovy univerzity. Pracuje jako redaktorka.

Mycelium V – Hlasy a hvězdy

Bájná Fomalhiwa. Svět zázraků a blahobytu. Ale také Zakázaný směr.

To, co se vynořilo z vesmíru, už brzy odrízne cestu všem Lodím; a od té chvíle zůstane pravlast argenitu nepoznaná a nepoznatelná. Hrstka Pozemšťanů má poslední šanci, pokud ji chce navštívit. Lucas si začíná uvědomovat, že právě Fomalhiwa je místem, ke kterému se sbíhají nitky staletých plánů Gerdánců i Össeanů. Ale není právě to dobrým důvodem, proč se Fomalhiwě vyhnout? Vždycky byl skeptický vůči všemu, co slibuje Nirvánu, blahobyt nebo libovolný druh utopie. Naslouchá tomu, o čem Aš~šád z Fomalhiwy mluví – i tomu, o čem mlčí. A jeho podezření dostává zřetelný tvar. Pokud je Fomalhiwa vesmírným rájem... proč odtamtud Aš~šád vůbec odešel?

Jenže nejsou to jen lidská slova, co k němu promlouvá. Ještě je tu rawě – Hlasy a Hvězdy, droga Osvicení, poslední z Pětice össenských hub. A on se ještě jednou musí rozhodnout, naposled a navždy – kolik procent ze své dávnou už ne stoprocentně lidské duše může obětovat šílenství.

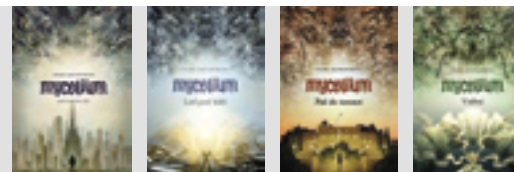

Již vyšlo:

*Mycelium I. – Jantarové oči,
Mycelium II. – Led pod kůží
Mycelium III. – Pád do temnot
Mycelium IV. – Vidění
O snovače a přemyslovi*

Připravujeme:

*Mycelium VI. –
Vrstva ticha*

SERGEJ LUKJANĚNKO

Sergej Lukjaněnko (* 1968) je dnes zdaleka nejúspěšnější a světově nejproslulejší ruský autor sci-fi. Jeho světový věhlas se dá srovnávat s věhlasem zatím nejúspěšnějších ruských autorů vědeckofantastické literatury – bratří Strugackých. Psát začal na přelomu 80. a 90. let a od té doby má za sebou přes 25 románových knih. Od doby svých literárních začátků se postupně změnil v uznávaného autora příběhů, které dodnes vyšly v asi třiceti zemích světa.

JOSE-LUIS BOCQUET, CATEL MULLEROVÁ

Catel Mullerová je s Christianem De Metterem spoluautorkou komiksu *Le Sang des Valentines* (Cena čtenářů na komiksovém festivalu v Angouleme v roce 2005), který vyšel v nakladatelství Casterman. U stejného nakladatele vyšly tři díly dobrodružných příběhů Lucie, postavy, kterou vytvořila v roce 2000 spolu s Véronique Grisseauxovou. Catel ilustruje také dobrodružné příběhy pro mládež *Marion*, které píše Fanny Jolyová, a *L'Encyclo des filles* (česky *Encyklopedie pro dívky*, Albatros, 2006), která vyšla v nakladatelství Plon a jejíž autorkou je Sonia Feertchaková.

V roce 2007 vytvořila spolu s José-Louísem Bocquetem grafický román *Kiki z Montparnassu*, ověněný Velkou cenou RTL za komiks a Cenou čtenářů na komiksovém festivalu v Angouleme roku 2008.

Šestá hlídka

Přeložila Iva Dvořáková

Moskevské ulice přestaly být bezpečné. Upíři opět útočí na nevinné lidi. Ve jménech obětí se ukrývá zašifrovaný vzkaz určený pouze pro světlého Antona.

Kdo ale vzkaz poslal? Vyšetřování přivádí Antona Goroděckého k prorokovi, jehož děsivá předpověď hlásá konec veškerého života na Zemi. Dává dohoda s Dvojediným, nejstarším a nejpůvodnějším bohem Jiných, byla porušena a on se dožaduje rovnováhy. Jediný, kdo může konec odvrátit, je Anton.

Pro zkušeného mága je nejvyšší výzvou rozluštit proroctví, pochopit, co se skrývá pod pojmem Šestá hlídka, a pak takovou hlídku znovu ustavit. Dřív než bude pozdě!

Vychází ve spolupráci s nakladatelstvím Triton.

Již vyšlo:

Noční hlídka, Denní hlídka, Šerá hlídka, Temná hlídka, Hvězdy, ty studené hračky, Poslední hlídka, Svět Stínu, Bludiště odrazů, Lživá zrcadla, Nanečisto, Lord z planety Země, Načisto, Zlá doba pro draky, Trix Solier – Čarodějův učeň, Spektrum, Rytíři Čtyřiceti ostrovů, Chladné břehy, Nadchází ráno, Nová hlídka, Konkurenti, Genom, Tance na sněhu

Kiki z Montparnassu

Přeložila Markéta Krušinová

Kiki se na bohémském Montparnassu dvacátých let podařilo vymanit z bídy a stát se jednou z nejcharismatictějších postav meziválečné avantgardy.

Družka Mana Raye, jehož inspirovala k legendárním fotografiím, zvětčili ji na svých plátnech Kisling, Foujita, Per Krohg, Calder, Utrillo nebo Léger. Kiki ale nebyla jen múzou jedné generace, hledající způsob, jak se zbavit kocoviny z první světové války, byla především jednou z prvních emancipovaných žen dvacátého století. Vedle sexuální a citové svobody, kterou si dopřávala, se u Kiki projevovala svoboda ve vystupování, v projevu a v myšlení, která nevzešla odnikud odjinud než ze školy života.

JAMES STAFFORD

James Stafford je velšský novinář a autor na volné noze. V Praze kdysi studoval a zamiloval se tu nejen do své budoucí manželky Heleny, ale také do města samotného. Žije v Londýně.

Truchlivý amoret pražský

Přeložila Jana Fischerová

Xavier Truchlivý Sněžný, protagonista komiksu Jamese Stafforda *Truchlivý amoret pražský*, je vpravdě rozporuplný hrdina: barokní andělíček, který ovšem přišel na svět v renesanci (konkrétně na dvoře císaře Rudolfa II.); bytost s tváří dítěte a hořkou moudrostí starce; něžný milovník i zuřivý bojovník, a především: oddaný ochránce Prahy. Své milované město už zachránil víckrát, než si dokáže vzpomenout – mimo jiné před rozběsněným Golem (s nímž se ovšem poté spřátelil) či před zombie inkarnací Alexandra Velikého a jeho armádou živých mrtvol –, nyní však pracuje jako hlídač v supermarketu a bojí se, aby nepřišel o místo.

Zkrátka a dobře, *Truchlivý amoret pražský* nabízí natolik bizarní mix historických reálií, fantastických příběhů, pražského genia loci, černého humoru (typicky britského i typicky českého) a popkulturních narážek, že po jeho přečtení už matičku Prahu nikdy neuvidíme stejnýma očima.

Na působivosti dodává komiksu jeho výtvarná stránka, jež je dílem čtyř umělců z různých koutů světa: dvou filipínských kreslířů, AJ Bernarda a Josela Nicolase, rumunské malířky Ralucy Moldovanové a české výtvarnice Lenky Šimečkové. Za pozornost stojí i soundtrack k dílu, který lze najít na stránkách projektu (www.theputto.com) a který je dílem Rogera O'Donnella, klávesisty legendární skupiny The Cure: ten byl komiksem – zvláště jeho kapitolou, jež se točí kolem latinské verze alba *Disintegration* – natolik nadšen, že pro projekt speciálně složil několik skladeb.

MARTA MORICE

Marta Morice (* 1971) pochází z Havlíčkova Brodu, absolvovala Pedagogickou fakultu Masarykovy univerzity v Brně (obor český jazyk a literatura – výtvarná výchova) a poté Fakultu výtvarných umění Vysokého učení technického tamtéž (atelier figurální malby Jiřího Načeradského). Od konce 90. let žije a tvoří v Bretani, atelier má v Lorientu, v nákladním přístavu, kde si společně s dalšími umělci vytvořili základnu v bývalé námořní ubytovně. Zabývá se především malbou, často vychází z fotografií, vlastních i cizích, které razantně přetváří a posouvá do nových významových rovin. Nežádá si vybírá témata s jasnou sociální výpovědí (cykly *Londýnské au pair*, *Invaze '68*), se stejnou samozřejmostí ale maluje i drobná plátna s rostlinnými scénériemi. Komiks začala systematictěji sledovat po svém odchodu do Francie a k tomuto svému zájmu poznamenává: „Jsem nadšená z existence komiksu, z jeho tisící podob – stejně jako když jsem kdysi objevila poezii.“ Před nedávnem dokončila rozsáhlé komiksové album *Rozvědčík*, které zachycuje příběh jejího prastrýce Miroslava Pohleicha, někdejšího pracovníka československé zpravodajské služby. www.martamorice.eu

Rozvědčík

Autorský komiks Marty Morice zachycuje dramatický životní příběh Miroslava Pohleicha, bývalého rozvědčíka československé zpravodajské služby, jenž působil jako diplomat v USA. Jako mediátor napomáhal urovnávat krize během rusko-amerických jednání, stál také u konce vietnamského konfliktu. Autorka svým komiksem mapuje doposud „šedou zónu“ české historie, které zatím nebylo věnováno příliš prostoru, pro komiks se jedná o téma výjimečné.

Kniha vychází s finanční podporou Ministerstva kultury České republiky.

” Mimořádný komiks o Praze se soundtrackem od člena The Cure.

ZDENĚK LEŽÁK, MICHAL KOCIÁN

Zdeněk Ležák (* 1974 v Praze), novinář, publicista a šéfredaktor časopisu ABC. Absolvent Literární akademie Josefa Škvoreckého. V redakcích časopisů pro děti působí od roku 1999. Zaměřuje se především na tvorbu pro děti a mládež a tématicky na moderní technologie a historii. www.zdeneklezak.cz

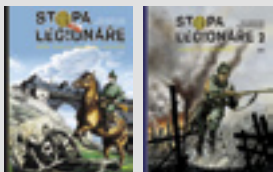
Michal Kocián (* 1960 v Praze), ilustroval řadu knih pro mládež a přispívá do komiksových časopisů od osmdesátých let. Inspirován především francouzskými výtvarníky a okouzlen tvorbou Káji Saudka se zabývá kreslením komiksů již od dětství. Spolupracuje například se scénáristy V. Šorelem, V. Tomanem, Z. Ležákem a Gutwirthem.

Tři králové

Josef Balabán, Josef Mašín a Václav Morávek, tři českoslovenští důstojníci, kteří snad nejvýrazněji zasáhli do českého domácího odboje v první polovině druhé světové války. Kniha přináší stostránkový komiks mapující jejich osudy od jara 1939, kdy se dali dohromady, až po smrt posledního z nich v létě 1942. Tři králové hráli významnou roli v odbojové organizaci Obrana národa. Udržovali radiový kontakt se špiónážní skupinou Františka Moravce v Anglii, byli spojkou s německým dvojitým agentem A-54, podíleli se na tisku a rozšiřování ilegálních novin a zorganizovali stovky sabotážních akcí. V komiksu se proto v epizodních rolích objeví také desítky dalších osobností domácího odboje, ale rovněž jejich nepřítel z pražského gestapa. *Tři králové* je komiksový příběh velkého hrdinství, ryziho vlastenectví a nehynoucího odhodlání. V roce 2017 vzpomeneme 75. výročí konce této odbojové skupiny.

Již vyšlo:

Stopa legionáře
Stopa legionáře II – Osudy
legionářů

ALENA WAGNEROVÁ

Alena Wagnerová (* 1936) vystudovala biologii a pedagogiku, později dálkově divadelní vědu a komparatistiku. Od roku 1969 žije v Saarbrückenu, po roce 1989 střídavě v Saarbrückenu a v Praze. Píše a publikuje od začátku 60. let, zejména sociologické studie, literární eseje a prózy. V centru jejího zájmu stojí především silné ženské osobnosti (S. Nádherná, M. Jesenská, B. Němcová, Toyen aj.), dále Franz Kafka a jeho rodina. Systematicky se už léta zabývá česko-německými vztahy. Píše česky i německy a její

knihy vycházejí v Německu i u nás. Z česky publikovaných jmenujme *Dopisy Mileny Jesenské* (1998), *České ženy* (2003), pojednání o Kafkově rodině *V ohnisku nepokoje. Hermann Kafka a jeho rodina* (2003), dva svazky rozhovorů s Němci a Čechy ze Sudet – *Odsunuté vzpomínky* (1993), *Neodsunuté vzpomínky – česká skutečnost v pohraničí* (2001), publikaci o německých odpůrcích nacismu v Československu *A zapomenuti vejdemo do dějin* (2010), biografii *Sidonie Nádherná* (2010), studii o Janu Nádherném a jeho vztahu k ženám *Bol lásky prodejné* (2013) a biografii *Milena Jesenská* (1996, 2015). *Marta a drak* je autorčinou první knihou pro děti.

Jak Marta zkrotila draka

Ve své první knize pro děti zpracovala renomovaná spisovatelka Alena Wagnerová pro dnešní dobu velmi inspirativní provenzálskou legendu o svaté Martě.

Svatá Marta z Betánie byla i se svými sourozenci vyhánána z Palestiny a nový domov našla poblíž dnešní Marseille. Obyvatelé nedalekého městečka Nerluc sužoval už léta drak Tarasque, který požíral dobytek, koně i lidi, ničil pole a úrodu. Všechny pokusy jej přemoci skončily nezdarem. Bezradní Nerlučané se ve své tísní obrátili na svatou Martu s prosbou o pomoc.

Svěťce se za drakem vypravila, na břehu Rhôny se usadila na kámen a začala zpívat. A co se nestalo? Tarasque vylezl na břeh, ulehkl k nohám zpívající ženy a naslouchal jí, až usnul. V tu chvíli Marta navlékla netvorovi přes hlavu smýčku a vydala se s ním do Nerlucu. Když obyvatelé městečka uviděli svěťci, jak si vede Tarasqua na vodítku jako pejska, užasli. Pak v nich ale zvítězil vztek a začali po drakovi házet kamení. Jeden kámen ho zabil. Lidé obluď zkrátka nedokázali odpustit.

Svatá Marta tak sice nad drakem bez užití násilí zvítězila, ale lidé jí přesto připravili trpkou porážku.

Klasickou obrázkovou knihu ilustrovala Jitka Němečková.

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

VLADIMIR TUMANOV

Vladimír Tumanov vyučuje cizí jazyky (francouzštinu, ruštinu a němčinu) a srovnávací literaturu na Západní univerzitě v kanadském Ontariu. Zabývá se výzkumem vztahu mezi Biblí a moderní fikcí (literaturou a filmem), lingvistikou a dětskou literaturou. Je autorem velkého počtu odborných článků a dětských knih.

Brouk Řehořík

Přeložila KLára Kolínská

Kniha *Brouk Řehořík* je parodií na známou povídku Franze Kafky *Proměna* a objevují se v ní narážky na slavné osobnosti světové psychoanalýzy, což sice ocení spíše případní dospělí čtenáři, ale děti se bez ohledu na to budou u téhle knihy bavit přímo královsky. Malý Řehořík Švábík se jednoho rána probudí a zjistí, že se proměnil v brouka. Na rozdíl od Řehoře Samsy z Kafkovy povídky ho tahle proměna nijak nesouží, naopak okamžitě dostane bezpočet nápadů, jak své mrňavosti využít a ještě si přitom užít spoustu legrace. Ve vymýšlení kanadských žertíků mu vydatně pomáhají kamarádi – dvojčata Jenda a Čenda. Nejde jim ale jen o zábavu, kamarádi také chtějí pomoci Řehoříkovu tátovi získat licenci na provozování obchodu s vysavači, kterou mu zkorumpovaná městská rada nechce bez úplatku vydat. Brouk Řehořík proto nepozorovaně vnikne do zasedací místnosti rady. To, co tam vyslechne, je však ještě mnohem strašlivější než úplatkářství. Nepoctiví radní totiž zrovna probírají, jak vyhrát blížící se volby. Řehořík a dvojčata pochopí, že oni jediní můžou podlý plán radních zhatit. A nebyli by to tihle šprýmaři, kdyby si pro každého člena rady nevymysleli zcela originální způsob, jak jej zesměšnit a jeho nepoctivost odhalit před veřejností...

DANNY WALLACE

Danny Wallace (* 1976 v Dundee ve Skotsku) je britský filmový tvůrce, producent, herec, rozhlasový i televizní moderátor a spisovatel. Studoval média na univerzitě v Londýně. Ve třinácti začal psát recenze na videohry. Působil jako producent v BBC. Psal články do deníků *The Guardian*, *The Times*, *The Independent*, časopisů *Elle* a *Cosmopolitan*. Zahrál si v několika televizních seriálech. Je autorem knih pro dospělé čtenáře. Česky vyšly jeho humoristické romány *A co když je to ta pravá?* a *Yes Man*.

Hamish a Světokazi

Přeložil Jiří Popel

Kniha známého britského moderátora, herce, filmového tvůrce a autora knih pro dospělé čtenáře je vhodnou četbou pro fanoušky knížek Roalda Dahla, Davida Walliamse či Toma Gatese. Co byste dělali, kdyby... se celý svět naráz zastavil? Ano, úplně celý, se vším všudy – jako v pohádce o Šípkové Růžence. Ptáci by strnuli uprostřed letu, letadla by nehybně visela ve vzduchu, lidé by se nehýbali – všichni kromě vás! Přesně tohle se stane desetiletému Hamishovi. A na svědomí to mají Světokazi a jejich děsiví přátelé. Chtějí totiž ovládnout svět! Jo, a nesnášejí děti. Zvlášť ty, které o nich vědí. Jako Hamish. Je vám jasné, co Hamishovi hrozí? A je vám jasné, co se stane, když Hamish nepřijde na to, jak na tyhle zloduchy vyvrát? Ne? No tak to si nechte vyprávět!

LOIS LOWRYOVÁ

Lois Lowryová se narodila v Honolulu na Havaji, vyrůstala v New Yorku, Pennsylvánii a Japonsku. V současnosti žije a píše v Cambridgi ve státě Massachusetts a v Maine. Je autorkou více než třiceti knih pro mládež. V řadě z nich se zabývá vážnými tématy, jako je holocaust, nevyléčitelné nemoci, rasismus, život v totalitní společnosti apod. Za svou tvorbu obdržela nespočet ocenění, je dvojnásobnou držitelkou významné literární Ceny Johna Newberyho, a to za romány *Spočítej hvězdy* (česky Argo, 2015) a *Dárce* (česky Argo, 2013). *Hledání modré* je druhým svazkem tetralogie běžně označované podle prvního dílu *Dárce*.

Hledání modré

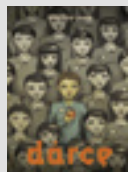
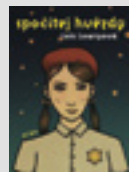
Přeložila Dominika Křestňanová

Představte si, že žijete ve světě, v němž je všeho takový nedostatek, že chcete-li přežít, musíte být silný a zdravý, bezohledný a drsný. A máte-li tělesnou vadu nebo jste nemocní, pak jsou vaše dny sečteny. Význačná a mnoha cenami ověčená americká spisovatelka Lois Lowryová v *Hledání modré* stvořila tajuplný svět budoucnosti, podobně jako v prvním svazku své světoznámé tetralogie, který vyšel česky pod názvem *Dárce*. Lidské společnosti vládne krutost a klam. Slabí, staří a nemocní jsou nežádoucí. Když Kiře zemře maminka, dívka hrozí, že ji vesnické společenství zapudí, protože ji jako chromou už nemá kdo chránit. Rada Strážců ale rozhodne, že Kira, jež se od maminky naučila tkát a vyšívat, vyspraví složitě vyšívané slavnostní roucho Zpěváka, které v obrazech vypráví lidské dějiny a předpovídá budoucnost. I další dvě děti mají úkol, jeden chlapec má Zpěvákovi opravit vyřezávanou hůl, další dívka má Zpěváka jednou dokonce nahradit. Trojici dětí zdánlivě nic nechybí, jsou dobře zaopatřené, a přece v Kire začne hlodat nedůvěra, pochybnosti a pocit, že jsou vlastně zajatci. A že Strážci nejednají s čistými úmysly...

Již vyšlo:

Spočítej hvězdy, Dárce

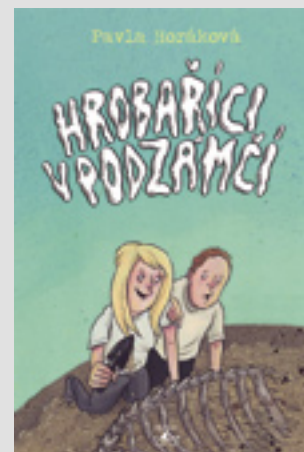
PAVLA HORÁKOVÁ

Rozhlasová redaktorka, literární překladatelka, publicistka a spisovatelka. Od roku 1997 překládá beletrii z angličtiny a srbského (mj. díla Kurta Vonneguta, Saula Bellowa či Iainy Bankse; v roce 2001 obdržela Tvůrčí odměnu Obce překladatelů). Autorsky debutovala v roce 2010 detektivním románem pro mladé čtenáře *Tajemství Hrobaříků* (Olympia). V roce 2011 následovalo pokračování s názvem *Hrobaříci v podzámčí* (Apostrof) a v roce 2012 trilogii uzavřel román *Hrobaříci a Hrobaři*. Jako sběratelka se podílela na sbírce současného veršovaného dětského folkloru *Kecy v kleci* (Plot 2010). V roce 2014 přispěla čtyřmi povídkami do povídkové sbírky českých autorek *Všemi smysly* (Jota 2014). Pro Český rozhlas Vltava připravovala mimo jiné cyklus *Polní pošta* věnovaný českým vojákům v 1. světové válce a přispívá do anglického vysílání Českého rozhlasu 7, kde působila jako kmenová redaktorka v letech 2001–07.

Hrobaříci v podzámčí

Druhý díl detektivní trilogie pro mladé čtenáře je volným pokračováním napínavého příběhu *Tajemství Hrobaříků*. Parta detektivů tentokrát vymění prostředí pražského hřbitova za romantické kulisy městečka Ostrožná, kde mladí hrdinové o prázdninách pomáhají při archeologických vykopávkách. Brzy se dozvědí, že ze zdejšího zámku během druhé světové války zmizela vzácná relikvie, a spolu s potomky šlechtického rodu se nadšeně pustí do řešení dávné záhady...

Již vyšlo:

Tajemství hrobaříků

DAN BROWN

Dan Brown absolvoval Amherst College a Phillips Exeter Academy, kde také později sám vyučoval angličtinu až do doby, než se začal plně věnovat spisovatelské dráze. V roce 1996 se jeho záliba v zkoumání záhadných kódů a tajných vládních organizací odrazila v jeho románové prvotině – *Digitální pevnost* (Digital Fortress). Kniha se velmi rychle dostala na čelné místo v žebříčku elektronických knih. Její děj se mimo jiné dotýká tenké dělící čáry mezi civilním soukromím a „národní“ bezpečností. Brownův následující techno-thriller s názvem *Pavučina lží* (Deception Point) se zabývá podobnou problematikou – morálkou v politice, národní bezpečností a moderními technologiemi. Syn „prezidentskou cenou“ vyznamenaného matematika a profesionální hudebnice zabývající se sakrálními skladbami vyrůstal v prostředí, kde se navzájem snoubily filozofie vědy a náboženství. Toto paradoxní spojení se stalo inspirací k dalšímu románu s názvem *Andělé a démoni* (Angels & Demons), jehož děj se odehrává mezi Vatikánem a švýcarskou fyzikální laboratoří. Tato kniha byla prvním projektem ze série thrillerů spojené postavou hlavního hrdiny – harvardského profesora náboženské symbolologie Roberta Langdona. Danova žena Blythe – malířka a historička umění – s autorem spolupracuje na výzkumu a doprovází ho i na jeho výzkumných cestách.

Photo © Dan Courter

MARKÉTA ZAHRADNÍKOVÁ

Markéta Zahradníková ve čtyřiceti čtyřech letech zjistila, že touží být spisovatelkou. Troufalé, zvláště jste-li dyslektik, vaše literární tvorba čítá převážně vzkazy na ledničku a jejím vrcholem je jedna úspěšná žádost o prominutí penále. Jenže když konečně najdete své povolání, nemohou vás podobné prkotiny odradit. Její prvotina – knižní rozhovor se Zbigniewem Czendlikem nazvaná *Postel hospoda kostel*, je toho dobrým důkazem. Mimořádně úspěšná kniha otevřela začínající autorce cestu na pulty knihkupectví a tisíce nočních stolků nadšených čtenářů.

Její nový dětský titul *Kryštofovy nebetyčné maléry* jsou zábavné a napínavé vyprávění o nevycválaných andělských učednících a nebi, jak ho neznáte.

Kryštofovy nebetyčné maléry

Anděl Kryštof je strážce učedníků druhé třídy. Jednou z něj vyroste anděl strážný, jenže v tom je právě ta potíž. Neví se, kdy to „jednou“ bude. Podle Kryštofa nejlíp hned. Nemůže se dočkat, až se mu jeho svěřenec – kluk se stejným jménem – konečně narodí.

Všechno má totiž svůj čas, což v nebi platí dvojnásob. V nebi je vůbec spousta věcí jinak než dole na zemi. Naštěstí je tu Kryštof, který nám to všechno stihne objasnit, zatímco lítá z maléru do maléru. Nejspíš budete vejrat, zírat nebo čubrnět, protože má pro vás ty nejzaváhavější nebeské novinky. Zkrátka pokud ještě nemáte vlastní nebe, doporučuji navštívit to Kryštofovo ve veselých příbězích o trampotách jednoho malého raubíře, který je shodou okolností budoucí anděl strážný.

Na místě je však varování – toto vyprávění nemá uspávat, ale probouzet.

Šifra mistra Leonarda verze pro mládež

Přeložila Michala Marková

Autor legendární bestseller jemně přepracoval pro mladší čtenáře. Co ho k tomu vedlo? Sám Dan Brown k tomu říká: „Mnozí moji přátelé mají dospívající děti. Některé z nich zhlitli dospělou verzi *Šifry mistra Leonarda* a ohromně se jim líbila; některým však připadaly jisté aspekty románu příliš ‚dospělé‘ a odrazovala je i délka. Adaptace pro mládež se proto pokouší teenagerům zprostředkovat svět díla tím, že se poněkud zkrátí rozsah, vysvětlí určitý historický kontext a celkově se přizpůsobí jejich myšlení...“ *Šifra mistra Leonarda* ve vydání pro mládež tak teenagerům nabízí vstupenku do fascinujícího světa románů Dana Browna. Děj je akčnější a autor zároveň více čtenářům popsal historický kontext napínavého příběhu.

Již vyšlo:
Postel hospoda kostel

Odborná a populárně naučná literatura

Populárně naučná literatura mimo edice

HYNEK GLOS, PETR VIZINA

Hynek Glos (* 1973), fotograf Dejvického divadla, člen redakcí MF Dnes, Lidových novin a týdeníku Euro. Několikanásobný držitel ocenění v soutěži Czech Press Photo za reportážní fotografie z tuzemska i ze zahraničí (Kuba, Rusko, Ukrajina, Rumunsko, Venezuela, Egypt).

Petr Vizina (* 1967), novinář, člen redakcí Lidových novin, Hospodářských novin, reportér České televize. Jako autor rozhovorů a recenzí publikoval v týdenících Respekt, Reflex, je autorem glos a úvah pro Český rozhlas.

Stará garda

Třicet velkoformátových portrétů umělců narozených před rokem 1945 od fotografa Hynka Glose. Třicítka rozhovorů s lidmi, kteří jsou živou pamětí tuzemského vizuálního umění (Stanislav Kolíbal, Theodor Pištěk, Adéla Matasová, Jan Švankmajer...), třicet svědectví o umanutosti, tvrdohlavosti i nobilese.

REINER STACH

Reiner Stach (narozen roku 1951 v Rochlitzu v Sasku) vystudoval filozofii, literární vědu a matematiku. Zprvu působil jako lektor a vydavatel naučných publikací. Ve svých 27 letech četl poprvé nejen Kafkovy romány a povídky, ale i jeho deníky a dopisy. Tehdy se začal zabývat Kafkou systematicky. V roce 1987 vyšla jeho monografie *Kafkův erotický mýtus*. V roce 1999 připravil výstavu s názvem *Kafkova snoubenka* představující pozůstalost Felice Bauerové, kterou Stach objevil v USA.

Autor pracoval na své rozsáhlé trilogii o Kafkovi neúnavně osmnáct let, prostudoval neuvěřitelné množství materiálu, přečetl dobový tisk a především se opíral o kritické vydání Kafkových děl, korespondence, deníků, a dokonce úředních spisů, které vycházely v průběhu let v německém nakladatelství S. Fischer. Jelikož významná část Kafkovy pozůstalosti v majetku dědiců Maxe Broda zůstávala nepřístupná, vydával Stach biografii nechronologicky.

Roku 2002 vyšel svazek *Kafka. Roky rozhodnutí* (období 1910–1915), v roce 2008 *Kafka. Roky poznání* (období 1916–1924) a jako poslední v roce 2014 svazek s názvem *Kafka. Rané roky* (období 1883–1910). Po jeho uveřejnění se spustila záplava oslavných recenzí, jakou si zatím vysloužilo v Německu jen málokteré dílo.

Reiner Stach obdržel za svazek *Kafka. Roky poznání* zvláštní cenu u příležitosti udělení Literární ceny Heimito von Doderera (2008). V češtině vycházejí svazky chronologicky.

Kniha vychází s finanční podporou hlavního města Prahy, Goethe Institutu a Česko-německého fondu budoucnosti.

Připravujeme:

Kafka – Roky rozhodnutí,
Kafka – Roky poznání

Kafka – Rané roky

Přeložil Vratislav Slezák

Třídílná biografie o životě a díle jednoho z největších, nejznámějších a nejčtenějších autorů světové literatury, pražského německy píšícího spisovatele Franze Kafky (1883–1924) je rozsahem i významem monumentální, výjimečná a zcela ojedinělá. Německý literární historik, který kromě literární vědy vystudoval rovněž filozofii a matematiku, pracoval na třídílném souboru celých osmnáct let. Všechna fakta, každou drobnou jednotlivost pečlivě ověřoval a dokládal, striktně se vyhýbal zaplňování bílých míst v Kafkově životě fikcí, spisovatelovu osobnost a dílo zpodobnil v celé složitosti a komplexnosti. O Kafkovi přitom vypráví nesmírně poutavě, střídá esejistické i vyprávěcí pasáže, zpřítomňuje dobové panorama, každý díl se čte jako román.

První díl *Rané roky* mapuje Kafkovo dětství a mládí, studia a první léta strávená v zaměstnání, tzn. roky 1883 až 1911. Stach si všímá, jakým způsobem se rozvíjelo Kafkovo jazykové nadání a jeho dovednost vyprávět příběhy, nepomíjí zranění jeho sexuality ani s jakým nadšením sledoval vznik a rozvoj nových technologií, médií (rozhlasu, filmu atd.) či vědy a techniky (např. letectví apod.). Kafka je v tehdejší Praze svědkem národnostních sporů a napětí, které rovněž zasahuje židovské obyvatelstvo. Stach zmiňuje mj. tzv. hilsneriádu, která byla vodou na mlýn demonstrací, ba násilností pražských studentů vůči německým spoluobčanům. Za důležitou událost považuje také Všeobecnou jubilejní zemskou výstavu uspořádanou v roce 1891 v Praze, která přispěla k dalšímu štěpení obyvatelstva. Zatímco Němci vzývali ideu velkého Rakouska, tradici a stát a výstavu bojkotovali, Češi se obraceli k moderně a pokroku a výstava se stala jejich velkým triumfem. Je fascinující sledovat, jak se citlivý Kafka za těchto okolností vymaňuje z rodinného prostředí a duševně se osamostatňuje, jak si buduje svou individualitu, objevuje svět literatury a stává se její aktivní součástí, a to navzdory očekávání rodiny a často i radám přátel.

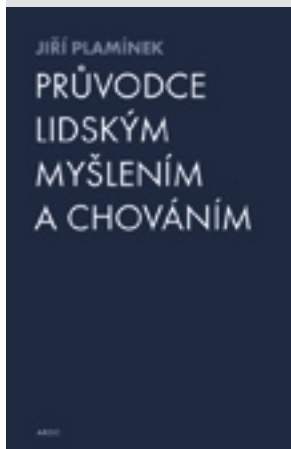
V souvislosti s prvním svazkem Stachova monumentálního opusu lze ocitovat pasáž z recenze Hellmutha Karaseka, jež vyšla 27. září 2014 v deníku *Die Welt*:

„Hodina, kdy se Kafka 3. července 1883 narodil, přechází v Stachově podání v grandiózní panorama spleťtých dějin Prahy a českého sebepojetí. Tehdejší Praha měla okolo 220 000 obyvatel. Osmdesát osm procent z nich se hlásilo ke katolictví, dvě procenta k protestantské víře a devět procent k judaismu. Doba Kafkova narození se odehrávala ve znamení radikálních změn. Zatímco město uvnitř starých hradeb obývali z valné části Němci a německy mluvící Židé, opodál probíhala nepozorovaná, leč rozhodující změna: předměstí osidloval český proletariát a české sebevědomí rostlo. Pokus předsedy vlády zavést po vyhraných volbách češtinu jako první úřední jazyk ztroskotal na odporu rakouských Němců. Národní mladočeské hnutí se zapletlo s vídeňským antisemitismem německy mluvících rasistů, jako byl Georg Heinrich von Schönerer a starosta Vídně Karl Lueger.“

JIŘÍ PLAMÍNEK

Průvodce lidským myšlením a chováním

Kniha Jiřího Plamínka, respektovaného autora dvou desítek publikací především z oblasti managementu. Kniha o vývoji lidské mysli, o příčinách uvažování a jednání v různých situacích, a zároveň kniha praktická. Obsahuje rady, jak efektivněji myslet i pracovat, jak lépe porozumět svému myšlení i světu kolem nás. Autor čtivou formou rozšiřuje dané téma filozofickými přesahy, úvahami o smyslu života i budoucnosti. Na mnoha příkladech dokazuje, že vnímavá a vitální mysl je schopna vysoké produktivity, a poskytuje návod, jak toho dosáhnout.

Již vyšlo:
Synergický management

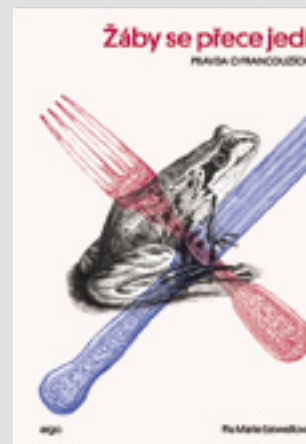
PIU MARIE EATWELLOVÁ

Piu Marie Eatwellová pochází z Indie, kde se v Kalkatě narodila anglicko-indickým rodičům, v Oxfordu vystudovala angličtinu a potom několik let pracovala pro BBC a jiné televizní společnosti. Po úspěchu prvotiny *Žáby se přece jedí* se dál věnuje především literatuře faktu, ale ráda také překládá poezii. Již řadu let žije ve Francii, kde se vdala, a má tři syny.

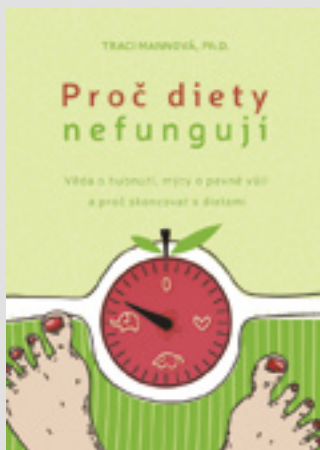

Žáby se přece jedí

Přeložila Jitka Fialová

Piu Marie Eatwellová s nadšením uvádí na pravou míru čtyřicet pět mýtů o Francouzích, od „Francouzi se nikdy neopijí“ a „jedí koně, žáby a česnek“ přes „jsou posedlí sexem“ až po jejich pověst národa notorických kuřáků, rovnostářů či revolucionářů. Výsledkem je vtipný, informacemi a barvitými citáty překypující portrét současné Francie a proměn, které tam v průběhu věků a zejména v posledním půlstoletí nastaly. Nakolik se od sebe někdy vzdálí realita a romantický pohled například na Paříž, dokládá tzv. „pařížský syndrom“, kvůli němuž musí být každoročně hospitalizováno hned několik šokovaných japonských turistů. Díky této knize deziluzi zaručeně nepropadnete, vždyť ani radikální změny v jednadvacátém století nedokázaly Francii v našich očích připravit o tradiční kouzlo.

TRACI
MANNOVÁ

Proč diety nefungují

Přeložila Alena Heroutová

Kniha pro všechny bojovníky s nadbytečnými kily. Traci Mannová, psycholožka z Minnesotské univerzity, která dvacet let zkoumala lidské sebeovládání a příjem potravy, dospěla na základě vlastních výzkumů i studií jiných vědců k několika pozoruhodným závěrům: diety nefungují a ani fungovat nemohou, takzvaná epidemie obezity je mediální strašák, a diskriminace tlouštiků je pro jejich zdraví nebezpečnější než sama obezita. Zároveň boří mýtus o úloze pevné vůle při udržování zdravé hmotnosti a nabízí dvanáct jednoduchých a účinných strategií, jak s využitím přirozených lidských sklonnů vnést do našeho jídelníčku více zdravých potravin a do života více pohybu. Tak se snadno dostaneme na spodní hranici našeho individuálně daného váhového rozsahu. To je ta nejnižší váha, se kterou můžeme šťastně a zdravě žít, kterou si lze udržet, aniž by z toho člověk dělal své životní poslání. Vždyť nejdůležitější na člověku není to, co se dá změřit z vnějšku, ale to, co září zevnitř.

LADISLAV
ČUMBA

Photo © Lukáš Zentel

Ladislav Čumba (* 1976), učitel češtiny pro cizince. V roce 2004 absolvoval FF MU v Brně, obor český jazyk – divadelní věda. V letech 2004 a 2005 pracoval v Divadelním ústavu. Je členem redakční rady časopisu Babylon, členem o. s. Skutečnost, moderátorem hudebních festivalů, autorem písňových textů a minioperním libretistou, scenáristou, příležitostným nehercem.

Mžiknutí víčka (prem. 1997), *Zátíší s nenávratnem* (prem. 2006), minioperní trilogie *Obilní trh* (neuvedeno, 2008), *Wittgensteinové na Kladně* (nepremierováno 2009), *Wittgensteinova kniha faktů* (2013) – bibliofilie.

Wittgensteinova kniha faktů

Beletristický text s nadhledem líčí příběh rodiny velkokapitalisty. Rodinu popisuje po kapitalistově odchodu. Podobu jeho ženy Poldi si někteří občané Kladna ještě uchovávají v paměti. Představte si, že předání ocelářského holdingu dědicům v letech před první světovou válkou neproběhlo hladce. Představte si obchod Kladno-Pittsburgh v roce 1912. Představte si, že jedno z jejich dětí majetek převzít odmítlo. Představte si, že tento syn dal přednost dráze učitele. Představte si, že se stal jedničkou ve svém oboru. Představte si, že se stal učitelem na Cambridge. Představte si, že jediná kniha vydaná za jeho života začíná slovy: *Svět je všechno, co je faktem*. Představte si knihu, která se skládá ze samých faktů. Faktem je, že se syn Poldi a Karla Wittgensteinových jmenoval Ludwig Wittgenstein. Faktem je, že se stal nejvlivnějším učitelem filozofie na univerzitě v Cambridge ve 20. století.

Publikace bude vydána k výročí 100 let od udělení stipendia rakouským umělcům (Trakl, Rilke, Loos) z peněz kladenských hutníků. Stipendium roku 1914 anonymně udělil syn Poldi Wittgensteinové, cambridgeský filozof.

**Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.**

NIALL FERGUSON

Niall Ferguson (* 1964), britský historik, působící jako profesor na Harvardově univerzitě. Většinu svých prací, jež v západní Evropě vzbudily nebývalý zájem, věnoval sociálním dějinám 19. a 20. století. Obrovský ohlas vyvolala jeho kniha o příčinách propuknutí první světové války (*Nešťastná válka*). V ní přišel s kacířskou tezí, že mocensko-politické vztahy v roce 1914 neeskalovaly kvůli německé agresivní velmocenské politice, nýbrž pod vlivem nekompromisních postojů Velké Británie.

Britské impérium Cesta k modernímu světu

Přeložil Rudolf Chalupský

Ferguson líčí historii Britského impéria od 16. do 21. století. Impérium, které v době svého vrcholu ovládalo čtvrtinu světové populace, čtvrtinu zemského povrchu a téměř všechny oceány, se příznivě podepsalo na vývoji Spojených států a Kanady, Indie, Afriky, Austrálie, Nového Zélandu, východní Asie a Číny. Podle Fergusona impérium neožebračovalo národy, které se ocitly pod jeho nadvládou, ale naopak zajišťovalo jejich ekonomický blahobyt tím, že díky této nadvládě byly tyto země politicky stabilní. Autor rovněž vyzdvihuje funkční efektivitu impéria. Například v Indii 900 civilních úředníků a 70 tisíc vojáků vládlo 250 milionům Indů.

Kniha pro českého čtenáře představuje nejen možnost seznámit se s dějinami, fungováním a dědictvím Britského impéria, ale zároveň jedinečnou příležitost korigovat obsah takových zažitých pojmů, jako je kolonialismus nebo vykořisťování. Díky této knize můžeme také lépe pochopit odstup, který si Velká Británie vždy udržovala od kontinentu i Evropské unie a který nakonec vyvrcholil brexitem. Publikace je vybavena rozsáhlým obrazovým materiálem, který působivě dokresluje charakter a atmosféru impéria v té které době a zemi. Vyšlo ve spolupráci s nakladatelstvími Prostor a Dokořán.

Již vyšlo:
*Vzestup peněz,
Civilizace,
Velký úpadek*

STEPHEN HAWKING

Stephen Hawking je jedním z mála špičkových vědců, kteří vstoupili do všeobecného povědomí i populární kultury. Jistě se tak stalo i proto, že jeho osobní život je nesmírně pohnutý: příběh o nezlomné vůli a životaschopnosti, se kterou překonává zákeřnou chorobu, zná snad každý. Známost v laických kruzích si ovšem vysloužil i trvalou snahou přiblížit nejširšímu publiku poznatky nejnovější fyziky a astronomie, obtížně srozumitelné a současně fascinující. Jeho popularizační knihy se prodávají po milionech po celém světě (nejslavnější je *Stručná historie času*) a přednášky pro tradiční cyklus BBC jsou jen dalším krokem ve snaze předat široké veřejnosti alespoň zlomek současných vědomostí o vesmíru.

Černé díry

Přeložil Vít Penkala

Stephen Hawking proslul setrvalou snahou přiblížit nesmírně složitou problematiku současné fyziky nejširšímu laickému publiku. Součástí tohoto úsilí i jsou rozhlasové přednášky o černých dírách, nejpodivuhodnějších objektech známého vesmíru. Jde o téma, ke kterému se ve své odborné a popularizační práci opakovaně vrací, a pro tuto příležitost svůj výklad co možná zjednodušil, aby ho mohl pojednat v určeném čase, srozumitelně a přehledně.

Již vyšlo:

*lustrovaná teorie všeho,
Vesmír v kostce,
Stručná historie času v obrazech,
Stručná historie mého života,
Stručnější historie času,
Velkolepý plán*

” Dvojice přednášek vysílaná stanicí BBC.

ANDRÉ VAN LYSEBETH

Jóga mysli

Přeložil Jindřich Vacek

Sedmá, posmrtně vydaná kniha André Van Lysebetha se nezaměřuje na tělesná cvičení, ale na lidskou mysl. Autor nás v ní seznamuje s takzvanými „mentálními obrazy“, které jsou klíčem k meditaci, umožňující nám lépe čelit každodennímu stresu. O vědecké základy i o pradávne techniky jóginů se opírá jeho výklad, jak se můžeme otevřít nevyčerpatelnému zdroji Života, jímž je síla mysli. André Van Lysebeth propagoval integrální jógu, předpokládající nerozlučné spojení těla a mysli. Jeho četní následovníci najdou v této knize srozumitelný výklad, umožňující jim seznámit se s jógou mysli.

SOGJAL RINPOČHE

Tibetská kniha o životě a smrti

Přeložil Dušan Zbavítek

Toto fenomenální dílo lze chápat jako úvod do buddhistického nazírání duchovní skutečnosti. Seznamuje čtenáře s meditačními technikami, osvětluje fenomény karmy a znovuzrození, radí, jakým způsobem se připravit na cestu ke smrti. Především se ale text detailně zabývá přechodným stavem vědomí a nevědomí po smrti, tzv. „bardem“, a rozkrývá tak řadu otázek, jež si lidstvo klade od nepaměti. *Tibetská kniha o životě a smrti* představuje unikátní syntézu buddhistické tradice a západního myšlení. Sogjal Rinpoče se sice narodil v Tibetu a byl žákem duchovního mistra Džamjang Khjence Čhökji Lodöa, po čínské invazi Tibetu však podobně jako Dalajlama odešel do exilu a od 70. let začal na Západě předávat tibetské učení.

” Třetí, revidované vydání tohoto skvělého díla lze chápat jako úvod do buddhistického nazírání duchovní skutečnosti. Představuje unikátní syntézu buddhistické tradice a západního myšlení.

JIŘÍ ŠKABRADA, MARTIN EBEL

Chalupy v Čechách na historických stavebních plánech II.

Knihu tvoří regionálně roztříděný katalog více než dvou set původních stavebních plánů – projektů pro lidové stavby z konce 18. a průběhu 19. století. Tento atraktivní a objevný, dosud prakticky neznámý materiál se zasvěcenými průvodními texty všem zájemcům a uživatelům – milovníkům historické architektury a zejména majitelům rekreačních chalup – poskytuje mimořádnou možnost těmto stavbám lépe porozumět.

Již vyšlo:

*Chalupy v Čechách
na historických stavebních
plánech I.*

GABRIEL GÖSSEL

SEM Katalog Katalog gramofel firmy SEM

Když v roce 1887 přihlásil vynálezce Emile Berliner na patentovém úřadě gramofon a gramofonovou desku, jistě netušil, že stojí u zrodu průmyslového odvětví, které změní svět. Se zvyšující se oblibou hudby reprodukováné ze šelakových gramodesek strmě rostla i spotřeba jehel – na přehrání každé strany gramodesky totiž měla být použita vždy jen nová jehla.

Tato knížka přináší životní příběhy rodiny Semlerů, majitelů plzeňské železárny a drátovny produkující od svého založení široký sortiment výrobků pro každodenní použití a to včetně gramofonových jehel.

Příběh významné německo-židovské rodiny Semlerů je ale zajímavý nejen pro dnešní sběratele malebných krabiček na gramofonové jehly. Publikace na pozadí dějinných událostí seznamuje s podnikatelským prostředím vládnoucím v habsburské monarchii i v nové republice.

A ony krabičky s jehlami do gramofonů? Ty jsou vlastně již jen takovou zářivou aurou pomyslného pomníku, kterým tato knížka chce vzdát poctu nejen několika generacím rodiny Semlerů, ale i všem podnikatelům „baťovského“ naturelu, kteří se prostřednictvím výrobků svých firem proslavili doma i daleko za hranicemi.

Kromě pokusu o katalogizaci všech známých druhů krabiček s jehlami z produkce československé firmy SEM jsou na závěr obrazové části zařazeny i krabičky z produkce zahraničních firem, kterým se při objednávce určitého počtu krabiček domácími prodejci gramodesek vyplatilo opatřit je potiskem v češtině.

A že ta čeština nebyla vždy gramaticky korektní? O to příjemnější náladu dnes navozují...

ROBERT P. CREASE, ALFRED SCHARFF GOLDHABER

Robert Crease (* 1953) je filozof a historik vědy. Je profesorem na univerzitě Stony Brook v New Yorku, členem řady fyzikálních společností, autorem a spoluautorem desítky knih o různých oblastech fyziky, publikuje v odborném i populárním tisku.

Alfred Goldhaber, absolvent Princetonské univerzity, pochází z rodiny slavných fyziků Gertrude Scharffové a Maurice Goldhabera, se kterými i odborně spolupracoval, je profesorem teoretické fyziky na Stony Brook; jeho oborem je částicová fyzika a kosmologie.

Kvantový moment

Přeložil Pavel Kreuziger

Kvantová fyzika je mimořádně náročný obor, a přesto pojmy a termíny z tohoto pole pronikly i do běžného jazyka – odkazy na princip neurčitosti či paradox Schrödingerovy kočky se objevují v beletrii i jinde, nemluvě o šarlatánech, pro které se slovo „kvantový“ stalo zaklínadlem, díky kterému je možné podstrkat důvěřivcům všemožné „léčebné“ prostředky a přístroje. Crease a Goldhaber, fyzik a filozof, se ve své knize snaží toto „pronikání“ kvantové fyziky zmapovat, spíše na úrovni idejí, přístupů ke světu – „neurčitost“ a „nejistota“ charakterizují postoj, který odmítá svět s pevně vytyčenými rysy ovládaný logickou kauzalitou. Při psaní neztrácí ovšem ze zřetele vývoj samotné kvantové fyziky a jejich podvojný výklad tak přináší originální náhled na celou problematiku. Krom fundovaného (byť nutně zjednodušeného) popisu kvantové oblasti se čtenáři dostane množství odkazů na každodenní situace či umělecké díla.

CHRISTOPHER GOLFARD

Christopher Galfard získal doktorát z teoretické fyziky na Cambridgeské univerzitě. Jeho školitelem byl slavný Stephen Hawking, s nímž řadu let spolupracoval na problematice černých děr a počátku vesmíru. Je spoluautorem knihy Jane a Stephena Hawkingových *Jirkův tajný klíč k vesmíru*, známé i z českého překladu. V současné době se věnuje především popularizaci vědy.

Vesmír jako na dlani

Přeložil Jan Klíma

Christopher Galfard si předsevzal představit laickému čtenáři současnou fyzikální vědomost, týkající se jak mikrosvěta, tak vesmíru, jehož jsme součástí. Využil lidské představivosti, která je každému dána, a popisuje a vykládá složité fyzikální pojmy a mechanismy pomocí obrazů a vizuálních představ. Přenáší čtenáře na počátek vesmíru i do nitra atomu, bere je na cestu rychlostí světla, spouští se s nimi do černých děr – a čtenář se přitom ani nemusí zvednout z křesla. Jeho text je nabitý informacemi, a přitom čtivý, věnovaný komplikovaným otázkám moderní vědy, a přitom plně přístupný i laikům.

„Čtenář díky této knize lépe pochopí, jak nás moderní fyzika přiblížila konečnému poznání skutečnosti.“

– The New York Times

EDWARD OSBORNE WILSON

Edward Osborne Wilson (* 1929) je jedním z nejuznávanějších biologů dneška. Emeritní profesor entomologie na Harvardově univerzitě a držitel dvou Pulitzerových cen za literaturu faktu se těší přezdívce jako „otec sociobiologie“, či dokonce „otec biodiverzity“. Přestože jej čtenáři znají jako zapáleného humanistu, který nechová velké sympatie k organizovanému náboženství, patří k odpůrcům předního ateisty Richarda Dawkinse.

Smysl lidské existence Evoluce a náš vnitřní konflikt

Přeložil Aleš Drobek

Edward Wilson dlouhá léta s Richardem Dawkinsem i řadou dalších biologů vede spor, který se dotýká nejhlubších tajemství původu lidského druhu, spor o samu podstatu člověka. Ve své nejnovější knize *Smysl lidské existence* dává čtenářům nahlédnout do stěží uvěřitelného světa mikrobů, poodkrývá tajemství vysoce organizovaných společenských druhů, jako jsou mravenci, zamýšlí se nad rolí náboženství, a dokonce i nad možnostmi existence života mimo naši planetu. Je to fascinující okno do mysli jednoho z nejvýznamnějších vědců současnosti.

RAYMOND SMULLYAN

Raymond Smullyan (* 1919), americký matematik a logik, který však začínal jako iluzionista. Vědecká odbornost na jedné straně a zábavnost na druhé straně jako by charakterizovaly celé jeho dílo. Je autorem řady odborných publikací z oboru logiky, a dlouhého seznamu titulů určených široké veřejnosti, jejichž záměrem je představit jeho obor laikům za pomoci hádanek, paradoxů a logických hříček. První z nich dostala název *Jak se jmenuje tahle knížka* a vyšla i v českém překladu už v roce 1986.

Dáma s tygříkem a další logické hrátky

Přeložil Luboš Pick

Peter Denning kdysi řekl: „Myslím, že Raymond Smullyan je Lewis Carroll naší doby. Jeho útlé knížky plné logických hádanek budou slavné ještě dlouho poté, co my všichni budeme zapomenuti.“ Světově proslulý filozof, kouzelník, matematik a logik Raymond Smullyan (letos mu bylo 97 let) je dobře znám i u nás mimo jiné svými logickými šarádami o poctivcích a padouších, díky nimž dokázal přiblížit širokému publiku tak hluboký koncept, jakým jsou slavné Gödelovy věty. *Dáma s tygříkem* je jednou ze Smullyanových klasických pokladnic logických úloh, které čtenáři poskytují oslnivě nový náhled na matematickou logiku a do nového světla staví i zdánlivě jednoduché pojmy, jako je pravda nebo důkaz. V devatenácti kapitolách se text vyvíjí od jednoduchých hádanek a metahádanek až k složitějším paradoxům týkajícím se pravděpodobnosti, času a změny. Na konci knihy sledujeme se zatajeným dechem inspektora Craiga ze Scotland Yardu, který musí vyřešit zapeklitou záhadu, aby odvrátil hrozící katastrofu. Smullyan i v této knize prokazuje, že je nedostižným mistrem překladu hlubokých myšlenek do jednoduchých příběhů a hádanek, k jejichž pochopení čtenář nepotřebuje žádné matematické vzdělání, stačí mu pouze trpělivost a chuť se něco zajímavého dozvědět.

MAX TEGMARK

Max Tegmark (* 1967) je americký kosmolog narozený ve Švédsku. Je profesorem na Massachusetts Institute of Technology a vědecký ředitel ústavu Foundational Question Institute, který podporuje výzkum ve fyzice a kosmologii. Spoluzakládal ústav Future of Life Institute, jenž se zaměřuje na potenciální ohrožení budoucnosti lidstva. Díky grantu Elona Muska zkoumá rizika, jaká představuje pro lidstvo rozvoj umělé inteligence.

Náš matematický vesmír Moje pátrání po nejhlubší podstatě reality

Přeložil Jiří Podolský

Jak to, že náš skutečný svět lze velmi dobře popsat pomocí matematických struktur? Přední americký kosmolog švédského původu Max Tegmark, profesor na MIT, se ve své nejnovější knize zamýšlí nad samotnou podstatou reality. Ukazuje, že vesmír je ještě podivuhodnější, než jsme si o něm kdysi mysleli, a to jak směrem do makrokosmu, tak do mikrokosmu. A dospívá k dosti překvapivému zjištění: nejhlubší podstata fyzikální reality má ryze matematickou povahu, takže místo „vesmír je popisován matematikou“ lze říci „svět je matematika“. Kniha fascinujícím způsobem používá populární formu výkladu k prezentaci nejnovějších průkopnických výsledků v řadě oborů od astrofyziky po kvantovou teorii a zaslouženě získala již záhy po svém vydání pozornost i obdiv významných matematiků a vědců.

JARON LANIER

Americký vědec, umělec a hudebník se narodil roku 1960. Věnuje se filozofickým a sociologickým otázkám spojeným se rozvojem počítačové techniky a celosvětové internetové sítě, je mu připisováno autorství pojmu „virtuální realita“. Problematické stránky globálně propojeného světa komentoval už ve svých předchozích knihách.

Komu patří budoucnost? Nejste zákazníkem internetových firem: jste jejich produktem

Přeložil Petr Holčák

Technologický průkopník a provokativní myslitel Jaron Lanier svou knihou zpochybňuje vize „krásného nového světa“ digitálního věku, v němž prostřednictvím sítí volně plynou informace a všechno bude dostupné všem a prakticky zdarma. Takový svět totiž čeká jen trvalý hospodářský sestup a sociální degradace většiny lidí, zatímco peníze a moc se budou koncentrovat u těch, kdo vlastní a ovládají nejvýkonnější počítačové servery a největší síť. Autorovo varování před nedávno nastoupeným směrem ve vývoji sítí vychází z pesimistické teze, podle níž jsou digitální technologie první technologií v dějinách, která v konečném výsledku zlikviduje více pracovních míst, než jich vytvoří.

Nejvýkonnější počítačové servery, jež autor nazývá „Sirény“, totiž lákají uživatele na rychlé a bezplatné služby a prakticky zadarmo od nich získávají ohromný objem informací. Tyto informace (uživatelem vytvořený obsah, jeho osobní data, preference i zvyky) potom prodávají dál, čímž podle autora nenápadně likvidují střední třídu, a to s její vlastní pomocí.

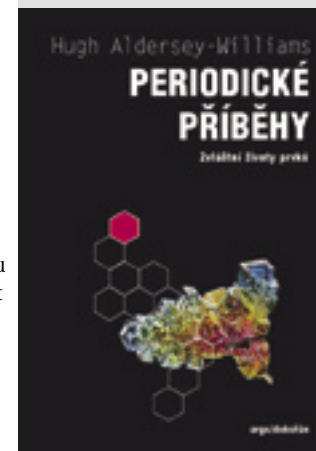
HUGH ALDERSEY-WILLIAMS

Hugh Aldersey-Williams (* 1959) studoval přírodovědu na cambridgeské univerzitě. Je autorem několika knih, věnovaných mj. struktuře přírodních útvarů, např. *The Most Beautiful Molecule: The Discovery of the Buckyball*, 1995 (*Nejkrásnější molekula*), *Zoomorphic: New Animal Architecture*, 2003 (*Zoomorfie: Nová zvířecí architektura*), *Anatomies: A Cultural History of the Human Body*, 2013 (*Anatomie: Kulturní historie lidského těla*). Byl kurátorem řady expozic v londýnském Victoria and Albert Museum.

Periodické příběhy Zvláštní životy chemických prvků

Přeložil Stanislav Pavlíček

Všechno ve vesmíru je z nich vytvořeno, včetně nás. Podobně jako my sami i chemické prvky mají svoji osobnost, postoje, talent, nedostatky a smysluplné příběhy. V této knize se setkáme se železem, které přišel z nebes, i se vznešenými plyny, jež osvětlují cestu k neřestem. Dozvíme se, jak dokáže olovo předpovídat naši budoucnost, zatímco zinkem bude jednoho dne možná zevnitř potažena naše rakev. Objevíme souvislost mezi kostmi našich těl a Bílým domem ve Washingtonu, mezi září pouličních lamp a solí na našem jídelním stole... Kniha *Periodické příběhy* odhaluje udivující tajemství a barvitou minulost chemických prvků. Má podobu úžasné a objevné cesty, která ukazuje, že příběhy chemických prvků jsou našimi příběhy a jejich životy jsou neoddelitelně spjaté s našimi životy.

„Historie, věda, umění, literatura a každodenní použití všech prvků od aluminia po zinek.“

– The Times

„Milostný dopis chemickým prvkům. Aldersey-Williams je plný dobrých příběhů a ví, jak je dobře vyprávět.“

– Sunday Telegraph

RICHARD THALER

Richard Thaler (* 1945) je spoluzakladatelem a významným představitelem relativně mladého směru v ekonomii, tzv. behaviorální ekonomie, která se vydělila z hlavního proudu a začala zkoumat, co ovlivňuje jednání a rozhodování ekonomických aktérů. V současné době působí jako profesor na Booth School of Business při chicagské univerzitě. Je autorem knih *Quasi Rational Economics (Rádoby racionální ekonomie)* a *The Winner's Curse (Prokletí vítěze)*. Spolu s Cassem Sunsteinem napsal knihu *Nudge (Šťouch)*, známou i z českého překladu.

Ekonomie nepředložeností Podivuhodný příběh behaviorální ekonomie

Přeložil Jan Kalandra

Anglický titul *Misbehaving* znamená zhruba „nesprávné chování“, tj. takové, které neodpovídá ústřední ekonomické teorii, podle které se člověk chová a rozhoduje tak, aby po racionální úvaze maximalizoval svůj prospěch. Autor ukazuje, že se to zaprvé neděje, a taky proč se to ani dít nemůže, a jaké to má důsledky pro ekonomickou teorii i pro konkrétní fungování ekonomiky. Kniha je mapováním geneze nového přístupu k ekonomii, oboru behaviorální ekonomie, která zohledňuje lidskou iracionalitu, neinformovanost i lenost. Na příkladech i s teoretickým výkladem.

„Jak je z této knihy patrné, tvůrčí génus, který vynalezl obor behaviorální ekonomie, je taky mistrný vypravěč a velmi zábavný muž.“

– Daniel Kahneman, *nositel Nobelovy ceny za ekonomii a autor knihy Myšlení, rychlé a pomalé*

CAROLYN ABBATEOVÁ, ROGER PARKER

Carolyn Abbateová (* 1956) studovala muzikologii na Yaleově a Princetonské univerzitě. Učí na významných univerzitách, má za sebou rozsáhlou badatelskou a publikační činnost. Dějinám opery se věnovala i ve svých dvou předchozích knihách *Unsung Voices* a *In Search of Opera*.

Roger Parker (* 1951) je anglický muzikolog působící v Londýně, věnuje se mimo jiné kritickému vydávání partitur Donizettiho oper. Stejně jako Carolyn Abbateová je autorem dalších knih věnovaných operě, např. průvodce Verdiho operami nebo průřezového díla *Remaking the Song: Operatic Visions and Revisions from Handel to Berio*.

Dějiny opery Posledních 400 let

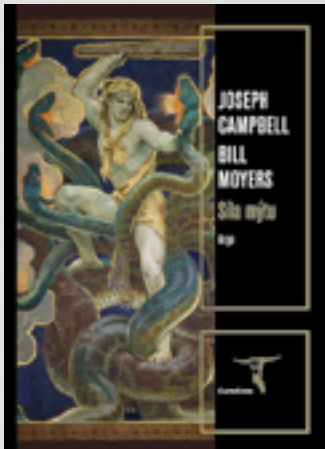
Přeložil Robert Novotný

Dějiny opery zasvěceně rozebírají mnohá díla největších skladatelů, od Monteverdiho a Händela přes Mozarta a Verdiho až po Wagnera, Strausse, Pucciniho, Berga či Brittena. Autoři čtivě líčí i společenské, politické a literární pozadí opery, ekonomické souvislosti a neustávající polemiky, které vývoj opery po staletí doprovázejí. Ústředním tématem knihy je zkoumání napětí – mezi hudbou a slovy, mezi postavami a pěvci –, které operu oživuje a sytí. V polemické závěrečné kapitole autoři zkoumají problém, kterému opera čelí v posledním půlstoletí, kdy prakticky nevznikají žádná nová operní díla, a pokud ano, obvykle nenaleznou trvalé místo na repertoáru. Přesto je poselství této knihy oslavné. Většina dnes živých a oblíbených operních děl sice vznikla v Evropě hluboké minulosti, opera jako umělecká forma je však i nadále neobyčejně životaschopná a podnětná. I nadále lidi fyzicky, psychicky, emocionálně i intelektuálně proměňuje a vyjadřuje lidskou zkušenost způsobem, kterého žádná jiná forma umění nemůže dosáhnout.

„Záběr této knihy, odbornost autorů i její čtivost z ní dělají nejlepší práci podobného rozsahu, která byla kdy na toto téma napsána.“

– *Times Literary Supplement*

JOSEPH CAMPBELL, BILL MOYERS

Síla mýtu

Přeložil Miroslav Jindra

Síla mýtu je knižní přepis proslulého šestihodinového cyklu rozhovorů amerického antropologa, religionisty a filozofa Josepha Campbella (1904–1987) s moderátorem Billem Moyersem, v zasvěcených sondách do nejrůznějších kultur, civilizací a náboženství věnovaných proměnám úlohy mytologie v dějinách lidstva a jejímu smyslu v současném globalizovaném světě, kde stále výrazně zasahuje do představ a postojů moderního člověka. Campbellovy myšlenky například zásadně ovlivnily jeho přítele George Lucase v koncepci filmové trilogie *Hvězdné války*. Vydání *Síly mýtu* iniciovala Jacqueline Kennedyová Onassisová jako redaktorka newyorského nakladatelství Doubleday.

Vyprávění příběhů je univerzální potřebou všech lidí bez ohledu na časové a teritoriální hranice. Nesčetné folklorní vypravěčské žánry – od pohádek po fámy – se přenášely a dodnes se přenášejí komunikací mezi lidmi, vzájemně se ovlivňují s literaturou a prostupují populární kulturu. Na rozdíl od literatury má folklor vedle estetické a informační funkce ještě další úlohy – udržuje společně sdílené pověry, zvyklosti, vědomosti, obavy a stereotypní představy a je prostředkem sociální kontroly.

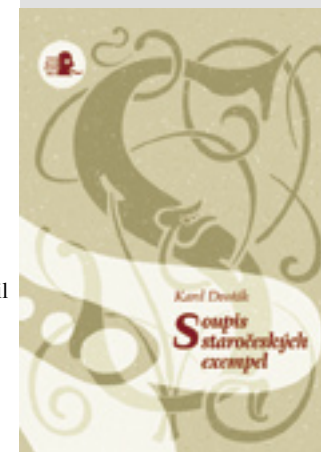
Edice předkládá publikace založené na odborném přístupu k folklornímu vyprávění a jako taková je v domácím prostředí první svého druhu. Patří do ní jak katalog středověkých exempel, tak i teoretická studie o šíření fám po internetu nebo sbírka lokálních pověstí s podrobnými komentáři.

KAREL DVOŘÁK

Soupis staročeských exempel

Folklorista a literární historik Karel Dvořák vydal svůj soupis exempel – vyprávění mnoha žánrů používaných středověkými kazateli jako názorné ilustrace jejich kázání – již r. 1978. Excerpoval pro něj prameny od počátků české literatury až po dobu husitskou a držel se dodnes používaného systému amerického medievalisty F. C. Tubacha, který obohatil přibližně o tři sta nových typů exempel.

V 80. letech se Dvořák ke své práci vrátil, přeložil ji do němčiny a s pomocí historika knihtisku Kamila Boldana ji výrazně rozšířil o přibližně 230 nových exempel. Před dokončením díla však autor v r. 1989 zemřel a práce zůstala v rukopise. Nové vydání této příručky mezinárodního významu je překladem tohoto rukopisu a kromě rozšíření počtu exempel a pramenné základny obsahuje také novou předmluvu medievalistky Anežky Vidmanové.

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

Historická literatura

Karel IV. v soudobých kronikách

Překlad z latiny Marie Bláhová a Zuzana Lukšová.

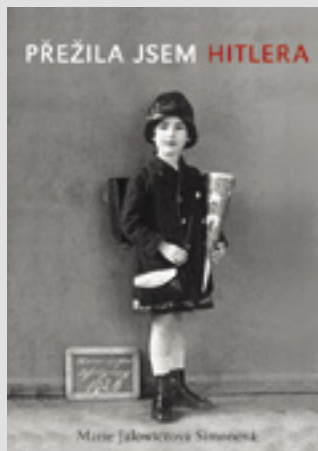
Předmluva Martin Nodl.

Doslov, poznámky a bibliografie Marie Bláhová.

Výbor z kronik doby Karla IV. obsahuje třetí knihu *Kroniky* (*Cronica praegensis*) probošta pražského kostela a kaplana pražského biskupa Jana IV. z Dražic Františka Pražského, dále *Kroniku kostela pražského* (*Chronica ecclesiae Pragensis*) pražského kanovníka Beneše Krabice z Veitmile, která z ní vychází, a konečně vlastní životopis Karla IV. (*Vita Caroli Quarti*). Díla, která jsou mimořádně cenným dobovým pramenem k vládě nejvýznamnějšího Lucemburka na českém a říšském trůně, doprovází zasvěcená úvodní studie historika Martina Nodla a doslov a poznámky překladatelky a historičky Marie Bláhové. Součástí edice je rovněž reprodukce dvaatřiceti iluminací, které pocházejí ze staročeských překladů *Vita Caroli* a staročeského textu *Korunovačního řádu* z let 1472 a 1400–1499, dnes uložených v Rakouské národní knihovně ve Vídni (ms. 2618 a 581).

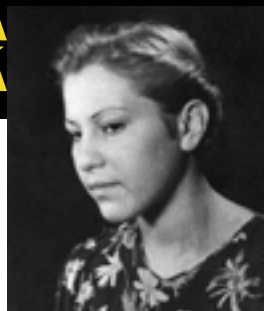
MARIE JALOWICZOVÁ SIMONOVÁ

Přežila jsem Hitlera Mladá žena v Berlíně 1940–1945

Přeložily Michaela Škultěty a Alena Pokorná

Po 50 letech od skončení války namluvila Marie poprvé celý svůj životní příběh na 77 magnetofonových pásků. Staly se základem jedinečného časového dokumentu. Otevřeně, bez vnitřní cenzury v něm hrdinka líčí, jaké to je protloukat se den po dni Berlínem ovládaném Hitlerem: Potřebuje falešné doklady, úkryty, lidi, kteří jsou ochotni jí nezištně i za úplatu pomoci. Pokusí se nacistům uniknout fingovaným sňatkem s Číňanem, snaží se přes Bulharsko vycestovat do Palestiny. Marně. Musí zkrátka přežít v Berlíně. Je svolná ke všemu, tak silná je její touha přežít. Autentická výpověď mimořádně statečné, nezdolné ženy doplňuje doslov jejího syna, Hermanna Simona, historika a ředitele Nadace Nová synagoga v Berlíně.

ROGER MOORHOUSE

Roger Moorhouse (* 1968) je britský historik, specialista na slovanské země a východní Evropu. Už za studií spolupracoval s proslulým Normanem Daviesem, je spoluautorem jeho rozsáhlých dějin Vratislavi, které vyšly i v ČR pod názvem *Mikrokosmos: Portrét jednoho středoevropského města*. Přispěl do řady kolektivních publikací, *Smlouvě s ďáblem* předcházely další knihy věnované dějinám druhé světové války – *Killing Hitler* (2006) a *Berlin at War* (2010)

Smlouva s ďáblem Hitlerova dohoda se Stalinem 1939–1941

Překlad Petr Kotouš

Dva nejhorší diktátoři v dějinách spolu bezmála dva roky aktivně spolupracovali. Oznámení dohody mezi nacisty a Sověty ohromilo celý svět, v jejím rámci došlo k invazi do Polska a její zhroutil vedlo k rozhodujícímu střetu druhé světové války.

Roger Moorhouse ve své knize tuto kapitolu válečných dějin probírá do hloubky, zkoumá, co vedlo k uzavření paktu i jeho ukončení a vyhlášení války někdejšímu partnerovi. Využívá přitom dobových pramenů i svědectví přímých účastníků.

„Moorhouse vypráví dobře a dokáže svůj příběh doplnit o nové a zajímavé detaily. Jeho popis vyjednávání mezi Ribbentropem a Molotovem je mistrovský.“

– Guardian

IAN KERSHAW

Do pekla a zpět: Evropa 1914–1949

Přeložil Martin Čížek

Renomovaný britský historik moderních dějin Ian Kershaw, mj. autor životopisu Adolfa Hitlera vydaného v nakladatelství Argo, se v devíti kapitolách své nové práce věnuje nejtragičtějšímu období evropských dějin 20. století. Po analýze konce „zlatého věku“ v Evropě se zabývá první světovou válkou a jejími příčinami, sleduje vzestup Hitlera a nacismu v Německu, popisuje katastrofu druhé světové války a její důsledky, včetně zárodků nového poválečného uspořádání Evropy. Hlavní příčiny evropských tragédií v první polovině 20. století vidí v růstu rasově vyhraněného nacionalismu, neslučitelných zájmech imperialistických velmocí i v důsledcích vyhraněného třídního boje, gradujícího především bolševickou revolucí v Rusku. Velmi čtivým způsobem se smyslem pro detail tak čtenářům nabízí odpovědi na otázky, které jsou stále aktuální.

OLAF B. RADER

Fridrich II. Sicilan na císařském trůně

Přeložila Blanka Pschaitová

Nejproslulejší Raderovou prací je bezesporu životopis římsko-německého císaře a sicilského krále Fridricha II. Ačkoli literatura o „divu světa“, jak byl císař dobovými kronikáři nazýván, je dnes již nepřeborná, podařilo se Raderovi načrtnout badatelsky přínosný, přitom však velmi čtivý a výstižný portrét jednoho z nejkontroverznějších panovníků středověku. Raderův přístup je striktně biografický. Ve svém líčení se víceméně drží chronologického výkladu Fridrichova života. Pokud je to ale nutné, snadno z něho vystupuje a věnuje se problémům, jež byly pro císařovo vládnutí rozhodující. Z tohoto důvodu zkoumá Fridricha jako zákonodárce, jako autora v mnohém moderních a pro středověký přístup k právu určujících Konstitucí z Melfi, detailně zpracovává císařovo založení univerzity v Neapoli či naopak zálibu v sokolnictví a soudobém básnictví. Ve všech případech však Fridrichova konání interpretuje z hlediska císařova pojetí neomezené panovnické vlády, reprezentace královského majestátu a potýkání se imperiální myšlenky se stejně vládychtivým papežstvím. Pro Fridrichův přístup k panovnické moci je dle Raderova názoru rozhodující jeho sicilský původ a jeho sicilské zkušenosti, jež v mnohém vítězí nad jeho štaufstvím, ve své době ostatně akcentovaným jen v omezené míře. Centrem jeho zájmu byl vždy především středomořský prostor. Ten do značné míry jeho dvoru zprostředkovával kulturní, vojenské i vědecké impulzy arabského světa, před nimiž se jiní evropští panovníci naopak vědomě uzavírali. Krok za krokem rovněž odhaluje nejrůznější mýty s osobou císaře Fridricha II. spojené. Pro českého čtenáře je velmi zajímavé, že často shledává přímé paralely mezi Fridrichem a římsko-německým císařem a českým králem Karlem IV. Ten podle Raderova názoru na Sicilana v mnohém vědomě navazoval, ačkoli se v propagandistické rovině raději hlásil ke Karlu Velikému než k církevními klatbami obtíženému, bytostně nezkrotnému a v očích mnoha soudobých pozorovatelů až apokalyptickému sicilskému vladaři.

**Kniha vychází
s finanční podporou
hlavního města Prahy.**

ARON J. GUREVIČ

Aron J. Gurevič (1924–2006) patřil k předním znalcům středověké Evropy. Většinu svého vědeckého života strávil na moskevské Akademii věd SSSR. Od roku 1993 pak byl vedoucím Ústavu světových dějin na Moskevské státní univerzitě. Ve svých přístupech byl výrazně ovlivněn francouzskou školou Annales. Jako jeden z mála východoevropských medievistů ve svých výzkumech interpretoval severské ságy jako prameny středověké kultury a myšlení a zprostředkoval své originální interpretace západní historiografii. Mezi jeho nejvýznamnější práce patří obecně pojaté *Kategorie středověké kultury* (1972), na lidovou zbožnost a kulturu zaměřené *Problémy středověké národní kultury* (1981) a *Kultura a společnost středověké Evropy očima současníků. Exempla 13. století* (1989). Gurevič je zároveň autorem memoárů *Historikova historie* (2004), v nichž zachycuje život humanitního vědce v sovětském Rusku.

Jedinec a společnost středověkého Západu

Přeložila Jitka Komendová

Ve své poslední velké práci *Jedinec a společnost středověkého Západu*, jež byla původně napsána pro ediční řadu *Utváření Evropy*, se pokusil odpovědět na otázku, zda již ve středověku došlo ke zrození individua. Prostřednictvím nejrůznějších typů pramenů (severské ságy, autobiografie, portréty) zpochybňuje starší představy, podle nichž se individualita rodí až s nástupem renesance a humanistického myšlení. Podle jeho zjištění se naopak se zřetelnými projevy individualismu setkáváme již ve středověku, jehož společnost nežila pouze korporativním způsobem života, ale v mnoha ohledech kladla důraz na individuální odlišnosti. Ve svých úvahách popírá koncept, že by středověk neznal pojem autora a že by středověcí tvůrci dávali jednoznačně přednost anonymitě. Na mnoha příkladech pak ukazuje, že středověký smysl pro uchování paměti jako hodnotově pozitivní kategorie individualitu podporoval a pokoušel se ji všestranně rozvíjet.

Kniha vychází
s finanční podporou
hlavního města Prahy.

FRANTIŠEK GRAUS

František Graus (1921–1989) byl jedním z nejvýznamnějších českých historiků. Dodnes však především kvůli svému působení v Ústavu československých dějin ČSAV a především kvůli svým postojům na počátku 50. let, kdy patřil společně s Josefem Mackem k hlavním představitelům marxistické historiografie, vyvolává v historické obci nebývalé kontroverze. Po vydání dvousvazkových *Dějin venkovského lidu* se na konci 50. let začal systematicky věnovat studiu merovejských legend a mocenskopolitickým a sociokulturním dějinám raného středověku. Díky svým jazykovým schopnostem, díky svému postavení a především díky promyšlenosti svých metodických přístupů se mu podařilo v 60. letech proniknout do prostředí západoevropské medievistiky. Pocit krize historického vědomí ho v téže době přivedl ke studiu otázek kolektivní paměti a míst paměti ve středověku, resp. středověkého nacionalismu a národního vědomí. Po emigraci do Německa a posléze do Švýcarska se stal uznávaným profesorem středověkých dějin v Basileji, organizátorem řady konferencí a vydavatelem významných kolektivních děl. Soustavně se ve své práci nadále věnoval českým středověkým dějinám, vždy však v konfrontaci s dějinami středověké říše a středověkého Západu. Teoreticky promýšlel koncept mentalit a koncept lidí na okraji společnosti s důrazem na středověký antisemitismus.

Živá minulost

V mnohém průkopnická a nejen pro medievistické bádání inovativní kniha *Živá minulost*. Středověké tradice a představy o středověku byla završením Grausových výzkumů o genezi raně středověkého státu, o formování středověkých představ o počátku společnosti, o etnogenezi kmenů a národů a o vzniku tradic spojených s národními svěťci a zakladateli panovnických dynastií. K jejímu sepsání František Graus směřoval již od počátku 60. let. Již tehdy si předsevzal, že problematiku vzniku středověké kolektivní paměti a dějinného povědomí v českých zemích zpracuje komparativním způsobem. Primárně se mu nabízelo prostředí středověké říše, v němž se prostřednictvím germánské mytologie vytvořily svébytné představy o původu a charakteru germánských kmenů a jejich vládců. Ty se v mnoha variantách udržely hluboko do 18. a 19. století. V době vzednutého historismu pak hrály rozhodující úlohu při vzniku moderního německého státního a národního povědomí. Posléze se pak rozhodl v *Živé minulosti* srovnat vývoj v Čechách a říši s vývojem ve francouzském království, jenž se v mnoha ohledech ubíral zcela jinými cestami. I přes odlišný vývoj však rovněž vedl ke vzniku historizujícího národního povědomí, jehož sakrální a monarchistické prvky nedokázala plně překrýt ani Francouzská revoluce. Stopováním geneze historického povědomí a kulturní paměti v této knize František Graus předběhl dnes velmi moderní bádání o místech paměti a politice paměti.

Kniha vychází
s finanční podporou
hlavního města Prahy.

Dopisy dvou milenců

Přeložila Jana Daňhelová

Tzv. pseudoabelárdovská korespondence vychází ze sbírky nazvané *Listy dvou milenců* (Epistulae duorum amantium). Jedná se o 116 středověkých milostných dopisů, respektive jejich fragmentů, pocházejících pravděpodobně ze 12. století. Jediný známý opis (vzniklý rukou správce knihovny kláštera v Clairvaux Jeana de Woëvre ve druhé polovině 15. století) byl nalezen v teprve v 70. letech a od počátku vyvolává řadu otázek. Není jasné, kdo je autorem, ani zda se jedná o reálnou milostnou korespondenci nebo jde o fiktivní výtvar v rámci rétorického žánru ars dictaminis. Jisté paralely v naznačené životní situaci a vztahu milenců však vzbudily u části vědecké veřejnosti domněnku, že by se mohlo jednat o původní korespondenci mezi Abélardem a Heloisou z dob jejich nejintenzivnějšího milostného vzplanutí. Spor o autenticitu dopisů a Abélardovo autorství probíhá v odborných kruzích dodnes. V jeho kontextu někdy naneštěstí zanikají literární kvality samotných dopisů, které jsou považovány za nejkrásnější (a také nejdelší) sbírku středověké milostné korespondence. Kromě epistolárních pasáží obsahují i krátké básně, jeden z mála příkladů středověké latinsky psané lyriky.

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva financí České republiky.

Aaronovitch, Ben	82	Gurevič, Aron J.	132
Abbateová, Carolyn	123	Hakl, Emil	4, 5
Adams, Douglas	86	Hawking, Stephen	111
Aldersey-Williams, Hugh	121	Hesse, Hermann	43
Barry, Kevin	26	Hickam, Homer	42
Batel, Pavel	54	Hjongso, Pak	30
Binet, Laurent	6	Holdstock, Robert	88
Blume, Judy	23	Horáková, Pavla	99
Bocquet, Jose-Luis	91	Horňáková-Civade, Lenka	37
Bolaño, Roberto	47	Hosseini, Khaled	18
Bondy, Egon	57	Chabon, Michael	63
Brabenec, Vratislav	51	Ide, Joe	76
Brown, Dan	100	Ingelman-Sundbergová, Catharina	71
Bukowski, Charles	48	Jalowiczová-Simonová, Marie	128
Burtonová, Jessie	7	Kadlečková, Vilma	89
Campbell, Joseph	124	Karika, Jozef	69
Cave, Nick	66, 67	Kershaw, Ian	130
Clarke, Arthur C.	81	Kettu, Katja	24
Clellon Holmes, John	65	Keyes, Daniel	84
Clementsová, Abby	80	Kingová, Laurie R.	74
Coelho, Paulo	12, 13	Kocián, Michal	94
Cohen, Jeff	72	Korbelář, Petr	59
Copperman, E. J.	72	Kyrö, Tuomas	33
Crease, Robert P.	115	Lanier, Jaron	120
Červenák, Juraj	70	Larson, Erik	36
Čumba, Ladislav	109	Ležák, Zdeněk	94
Dicker, Joël	31	Lindstedtová, Laura	25
Dozois, Gardner	83	Lish, Atticus	22
Dvořák, Karel	125	Llorente, David	35
Eatwellová, Piu Marie	107	Lowryová, Lois	98
Ebel, Martin	113	Luján, Marcelo	77
Eco, Umberto	16, 17	Lukjaněnko, Sergej	90
Faber, Michel	60	Makisová, Eve	78
Ferguson, Niall	110	Mannová, Traci	108
Fullerová, Claire	75	Martel, Yann	21
Galfard, Christopher	116	Martin, George R. R.	83
Glos, Hynek	103	May, James	68
Glücková, Louise	62	Mešković, Alen	29
Goldhaber, Alfred Scharff	115	Michaels, Sean	10, 11
Gordon, Kim	32	Moorhouse, Roger	129
Gordonová, Jaimy	41	Morice, Marta	93
Goss, James	86	Moyers, Bill	124
Gössel, Gabriel	114	Mullerová, Catel	91
Graus, František	133	Ó Cadhain, Máirtín	39

Orwell, George	45
Pamuk, Orhan	19
Pánek, Josef	56
Parker, Roger	123
Pech, Miroslav	55
Pérez-Reverte, Arturo	46
Plamínek, Jiří	106
Plathová, Sylvia	61
Pynchon, Thomas	64
Rader, Olaf B.	131
Rajniš, Martin	53
Rampo, Edogawa	27
Rinpočhe, Sogjal	112
Rodriguezová, Deborah	79
Rothmann, Ralf	38
Ryanová, Jennifer	14, 15
Samuelsson, Tiny	40
Saroyan, William	44
Schwabová, V. E.	85
Smullyan, Raymond	118
Staford, James	92
Stach, Reiner	104, 105
Swylerová, Erika	34
Šebestová, Magda	53
Škabrada, Jiří	113
Štindl, Ondřej	49
Tanizaki, Džuničiró	28
Tarttová, Donna	8,9
Tegmark, Max	119
Thaler, Richard	122
Tumanov, Vladimír	96
Turnová, Eva	52
Typlt, Jaromír	58
Urban, Miloš	3
Van Lysebeth, André	112
Vandermeer, Jeff	87
Vargas, Fred	73
Vizina, Petr	103
Vrba, Michal	50
Wagnerová, Alena	95
Wallace, Danny	97
Welsh, Irvine	20
Wilson, Edward O.	117
Zahradníková, Markéta	101